

**NIDA
KOLONIJA**

Žurnalas

Pirmasis / The First

**NIDA
ART
COLONY**

Log

*Pavasaris /
Spring
2011, Nr. 1(1)*

Leidėjas: Vilniaus dailės akademijos Nidos meno kolonija
Publisher: Nida Art Colony, Vilnius Academy of Arts

Taikos str. 43, LT-93121 Neringa, Lithuania, tel. +370 469 20 370 (Nida), mob. +370 662 45216,
fax +370 469 20 371 (Nida), info@nidacolony.lt, www.nidacolony.lt, www.vda.lt

VILNIAUS
DAILĖS
AKADEMIJA

VILNIUS
ACADEMY
OF ARTS

Vilniaus
dailės
akademijos

**NIDOS
MENO
KOLONIJA**

Vilnius
Academy
of Arts

**NIDA
ART
COLONY**

Sudarytojas / Editor Vytautas Michelkevičius

Dizainerė / Designer Laura Grigaliūnaitė

Fotografijos / Photography menininkai rezidentai / artists-in-residency

Lietuvių kalbos redaktorė / Lithuanian language editor Akvilė Reklaitytė

Vertėja / Translator Aleksandra Fomina

Anglų kalbos redaktorius / English language editor Jurij Dobriakov

Pastaba: menininkų anglų kalba netaisyta, siekiant palikti kalbėjimo įvairovę

Note: Artists' English was not proofread with an intention to have diversity of language usage

Dėkojame už energiją / Thanks for the energy: Rasa Antanavičiūtė, Linas Ramanauskas & Mindaugas Gapševičius

Dėkojame / Thanks: Lina Michelkevičė, Eglė Benkauskaitė, Algis Kovaliovas, Linas Jackevičius, Jodi Rose & visiems, prisidėjusiems prie žurnalo / all contributors to the magazine.

NMK taryba / NAC board: prof. Arvydas Šaltenis (pirmininkas/chairman), doc. dr. Ieva Kuizininė, Ūla Tornau, Mindaugas Gapševičius, Brigita Urmanaitė, dr. Skaidra Trilupaitytė

ISBN 978-609-447-019-6

9 780201 379624

ISSN 2029-8048

Turinys / Table of contents

Nida visų pirma yra vieta Rasa Antanavičiūtė.....	3
Įžanga: Kolonijos ritmu Vytautas Michelkevičius.....	5
TEKSTALAPIE VIETĄ	
Quentin Armand (pirmas menininkas rezidentas) A place we could consider and for a while think with (ENG).....	14
Jurij Dobriakov Kiek vietų telpa geografiniame taške?.....	18
Laima Kreivyte Nidos heterotopijos. Ir laivas plaukia.....	26
Jodi Rose apie Justiną Tylerį Tate'ą.....	32
Pokalbiai su menininkais apie pirmuosius mėnesius rezidencijoje nuo 2011 m. kovo iki gegužės.....	38
DIRBTUVĖS/EDUKACIJA	
Kad būtų... Architektų ir dizainerių kūrybinės dirbtuvės.....	46
Laima Gričiūtė Bakalauro darbas apie Kuršių Neriją.....	48
Tamara Henderson Kūrybinės dirbtuvės: Siurrealistinis objektas	50

First of all, Nida is a place Rasa Antanavičiūtė.....	3
--	---

Introduction: In the Rhythm of the Colony Vytautas Michelkevičius.....	5
---	---

TEXTS ABOUT THE PLACE

Quentin Armand (First artist-in-residency) A place we could consider and for a while think with.....	14
--	----

Jurij Dobriakov How many places can a site hold?.....	18
--	----

Laima Kreivyte Nida's Heterotopias: And The Ship Keeps Sailing.....	26
---	----

Jodi Rose on Justin Tyler Tate.....	32
--	----

Artists' Reflections on the first residency period in March-May, 2011.....	38
--	----

WORKSHOPS/EDUCATION

Let it be... Architects and Designers Workshop.....	46
--	----

Laima Gričiūtė A Bachelor Degree Project on Curonian Spit	48
---	----

Tamara Henderson Workshop: The Surrealist Object.....	50
--	----

REZIDENTŲ PORTFOLIO

Tamara Henderson.....	52
Krišs Salmanis.....	56
Marta Vosyliūtė.....	58
Natalia Borissova.....	62
Justin Tyler Tate.....	66
Johanna Sophie Santos Bassetti.....	70
Hanna Husberg.....	74
Jodi Rose.....	78
Marjolein Houben & Irmelin Joelson.....	82
Gwen-Aël Lynn.....	86
Ernest Truely.....	88
Error Collective.....	90

ĮVIETINTO MENO PROJEKTAI

Gintarė Valevičiūtė Visuotinė enciklopedija: Pupa kaip knyga....	92
Aistė Goda Viršulytė Garso sodas.....	98

RENGINIAI

Inter-format Symposium: Reinventing Inter- disciplinarity: Programme (ENG).....	100
Crack the Rules: Text on Symposium Damian Jurt (ENG).....	104
Atviros menininkų studijos	105

NIDOS MENO KOLONIJOS PLANAS...106

A-I-R PORTFOLIO

Tamara Henderson.....	52
Krišs Salmanis.....	56
Marta Vosyliūtė.....	58
Natalia Borissova.....	62
Justin Tyler Tate.....	66
Johanna Sophie Santos Bassetti.....	70
Hanna Husberg.....	74
Jodi Rose.....	78
Marjolein Houben & Irmelin Joelson.....	82
Gwen-Aël Lynn.....	86
Ernest Truely.....	88
Error Collective.....	90

SITE-SPECIFIC PROJECTS

Gintarė Valevičiūtė Universal encyclopaedia: Bean as a Book.....	92
Aistė Goda Viršulytė Sound garden.....	98

EVENTS

Inter-format Symposium: Reinventing Inter- disciplinarity: Programme.....	100
Crack the Rules: Text on Symposium Damian Jurt.....	104
Open Artists Studios.....	105

THE PLAN OF NIDA ART COLONY.....106

Nida visų pirma yra vieta / First of all, Nida is a place

Vieta tarp dviejų vandenių, pažymėta pilkšvai gelsvu smėliu, dideliu pilkai mėlynu dangumi ir samaninio žalumo pušynų dėmėmis. Tas pats horizontalus peizažas gali sužibėti milijonais švelnių vėsių atspalvių, priklausomai nuo dienos ir metų laiko ir nuo tavo nuotaikos. Kad ten nusigautum, reikia plaukti keltu. Šis perplaukimas atskiria kasdienybę ir Nidą: gatvės, kavinės, draugai, priešai, darbas ir namai lieka anapus. Tu atvyksti į vienintelę Lietuvos „salą“ – žemės juostą, kurią riboja vanduo ir Rusija. Rūpesčiai persikelia kartu. Tačiau atskirti nuo kasdienybės jie sumažėja ir įgauna aiškesnius kontūrus. Tokius rūpesčius lengviau spręsti. Trūksta žmonių ir veiksmo, tad lieki pats su savimi. Bet jeigu tai per sunku – Nida paguodžia savo grožiu.

Kiek laiko galima mėgautis gamta ir savityra? Savaitę? Dvi? Bendravimo alkis pradeda kamuoti padoriau susipažinus su aplinka. Tuomet Nidos meno kolonija pasidaro aktuali.

Koloniją sukūrė ir pastatė Vilniaus dailės akademija. Nuo pat pradžių ji buvo įsivaizduojama kaip prieglobstis (dėstantiems) menininkams ir studentams, vieta, kurioje galima susikaupiti ir dirbti, taip pat – kaip meno edukacijos eksperimentų laboratorija. Kolonijos idėja buvo puoselėjama beveik du dešimtmečius, o 2011 kovą darbas pagaliau buvo užbaigtas – kolonija atvėrė duris. Jos pavadinimas ne veltui siejasi su Nidos menininkų kolonija, kurią XIX a. įkūrė Karaliaučiaus dailės akademijos

A place between two waters, coloured by greyish gold sand, big silvery blue sky and patches of mossy green pine forest. The same horizontal landscape can reveal millions of soft cool tones depending on the time of the day, the season and your own mind. You have to take a ferry to get there. This water crossing is a border between everyday and Nida: streets, bars, friends, enemies, work, home are left behind. You enter the only Lithuanian ‘island’ – a piece of land confined by water and Russia. Worries come over here with you. However, isolated from the routine, they are weaker, clearer and easier to confront. The lack of people and action leaves you with yourself, but if it's too tough, Nida offers comfort in beauty.

How long can you enjoy nature and your own self? A week? Two weeks? The hunger for socialising usually starts growing as soon as you get to know the place. This is when Nida Art Colony starts to matter.

The Colony was initiated and developed by the Vilnius Academy of Arts as a retreat for (teaching) artists and students, as a place to focus and work, and as a base for innovations in art education. It had been nurtured for almost two decades and finally opened in March 2011. The Colony's name derives from the Nida artists' colony formed in the 19th century by professors, students and alumni

dėstytojai, studentai ir absolventai (daugiau apie istorinę koloniją www.nidacolony.lt/lt/colonija/istorija). Nors šiandieninė Nidos meno kolonija nesiruošia rekonstruoti istorinės praeities, ji tęsia kolonijos tradiciją, atrasdama ir aktualizuodama iš naujo.

Kolonija turi du pagrindinius veiklos barus: tarptautinę Nidos menininkų rezidencijų programą ir trumpalaikius meno bei edukacijos projektus. Beįdrosios kolonijos patalpos ir kolektyviniai renginiai suburia abiejų veiklų dalyvių, provokuoja pažintis ir padeda kurti nedidelę, savą menininkų bendruomenę. Ji, savo ruožtu, gali skatinti naujus kūrybinius sumanymus ir meninį bendradarbiavimą, o tai ir yra pagrindinis kolonijos tikslas. Be to, menininkų bendruomenė gali plėstis ir turtėti įsijungdama į vietinę Neringos bendruomenę (arba pastarąją įtraukdama į kolonijos gyvenimą). Tai dar tikimės pasiekti: kol kas kolonija bando ieškoti bendrų susidomėjimo taškų ir ugdyti abipusį pasitikėjimą. Yra ir daugiau minčių, kurias norėtusi įgyvendinti. Pavyzdžiui, teminės rezidencijos arba renginių, skirtų alternatyviems meno mokymo metodams, ciklas. Kolonija nepadeda ir nepadės padaryti meninės karjeros. Užsienio rezidentams iš čia net sudėtinga susipažinti su Lietuvos kultūrinio gyvenimu. Mes tik siūlome laiką ir vienetę, prasmingą bendravimą, gerą turinį, grožio terapiją ir – taip – įkvėpimą. Šis žurnalas užfiksuos mūsų atradimus ir tikriausiai klystkelius. Kelionė prasideda.

Vykdomoji direktorė Rasa Antanavičiūtė

of the Koenigsberg Art Academy (more on the historic colony at www.nidacolony.lt/en/colony/history). The present Nida Art Colony does not aim to revive the historic phenomenon. However, it continues the tradition by reinventing and reinterpreting it.

The Colony has two main fields of action: the international Nida Artist-in-Residence Programme and short-term cultural and educational projects. The Colony's communal spaces and collective events offer a chance for these audiences to merge, communicate and build a small community of fellow artists. This, in turn, can induce new ideas and collaborative projects, which are the main purpose of the Colony's existence. The artistic community could grow and enrich itself by integrating into the local community (or by integrating the latter into the Colony's life). This is still to be achieved: the Colony tries to develop common interests and build mutual reliance. There are also other ideas to be implemented, for ex. thematic residencies or continuous events focusing on innovative methods in art education. The Colony does not and will not offer career opportunities. It is even difficult to get to know the Lithuanian art world from here. What we seek to offer is time and solitude, thoughtful socialising, solid content, beauty therapy and, yes, inspiration. This logbook will record our discoveries and, probably, detours. Let the journey begin.

Executive director Rasa Antanavičiūtė

Įžanga: Kolonijos ritmu / Introduction: In the Rhythm of the Colony

356 km nuo Vilniaus, 5 valandos kelio, saulėčiausia vieta Lietuvoje, trumpiausiai Lietuvai priklausanti teritorija, 3 km iki Rusijos (ir Europos Sąjungos sienos), Jeanas Paulis Sartre'as ir jo šešėlis kopose 1965-aisiais, 50 km besitęsiantys mėlynosios vėliavos balto smėlio paplūdimiai, UNESCO paveldo vieta ir dar daug epitetų galima priskirti Nidai, kuri, be to, nuo XIX amžiaus tarp menininkų žinoma ir kaip svetinga vieta jiems ir jų inspiracijoms.

ŽURNALAS

Šis leidinys pradeda naują istorijų, mitologijų ir apmąstymų apie Nidą seriją. Čia Nida ir Neringa bus pristatomos bei peržaidžiamos vis naujai atvykstančių menininkų, kuratorių, kritikų, tyrėjų ir studentų akimis. VDA Nidos meno kolonijoje sukurti kūriniai, joje vykstančios diskusijos ir susitikimai, apmąstymai ar tiesiog aplinkos fiksavimas ir tyrimas taps pagrindiniu leidinio turiniu.

Pavadinimui pasirinktas žodis „žurnalas“ turi ne tik tradicinę prasmę, bet gali būti suprantamas ir kaip laivo ar lėktuvo žurnalas (*log*), kuriame įrašomi pagrindiniai kelionės duomenys (geografinės koordinatės ir pan.) Nors realybėje kolonija stovi konkrečioje vietoje, tačiau į ją atvykstantys ir išvykstantys žmonės kuria nuolatinio keliavimo įspūdį. Taigi sezonais leidžiamas Nidos meno kolonijos žurnalas ne tik dokumentuos vykstančius procesus, bet ir juos analizuos, kritiškai vertins vietiniame ir tarptautiniame kontekste.

356 km away from Vilnius, 5 hours of driving, the sunniest place in Lithuania, the shortest-owned Lithuanian territory, 3 km to Russia (and the border of the European Union), Jean Paul Sartre and his shadow in the dunes in 1965, blue flag white sand beaches stretching for 50 km, UNESCO world heritage site, and many other epithets stand for Nida, including the fact that since the 19th century it has had an excellent reputation among artists for being hospitable both to them and their inspirations.

THE MAGAZINE

This publication is meant to start a new series of stories, mythologies and contemplations on Nida. Here we will present and re-play Nida in the eyes of newly coming artists, curators, critics, explorers and students. The artworks created at Nida Art Colony of Vilnius Academy of Arts, as well as discussions, meetings, reflections, or just records and analysis of the atmosphere are to form the bulk of the contents of our publication.

This is not just a magazine in the traditional sense: you can interpret it also as a log where the captains of ships or planes put down the basic data of their journeys (geographic coordinates, etc.) In reality, our colony is located in a particular place, but there are so many people coming in and out of it that they form an impression of permanent travelling. So the seasonal magazine of Nida Art Colony is going to document the ongoing processes, but also to analyse them and give them a critical evaluation both in the local and international context.

PASIRUOŠIMAS

Kolonijos programą detaliau kurti pradėjome dar 2010-ųjų pavasarį, ir, vis labiau artėjant atidarymo valandai, įsivaizdavome ją kaip lėtąją zoną, kur menininkai, kuratoriai, studentai ir tyrėjai atvyksta į sulėtėjusį laiką ir išsitęsusią erdvę ramiai susidėlioti savo senų ir pradėti naujų darbų. Kaip šių lūkesčių išsipildymą 2011 metų vasarį kartu su Jodi Rose ir Mindaugu Gapševičiumi bei projektu T-R-A-C-E-S.net Berlyne vykstančiame medijų meno festivalyje „Transmediale“ greitojo konteksto rėmuose surengėme lėtosios zonos renginių. Ten dalyvius vaišiname lietuviškų žolelių arbatomis su pyragu ir stengiamės sukurti patogią erdvę neįpareigojantiems pokalbiams bei tarpkultūriniais apsisveitimams. Taip įgiję įgūdžių ir naujų kontaktų, grįžome išbandyti savo idėjų Nidoje. Tačiau lūkesčiai buvo sau, o gyvenimas kolonijoje – sau.

KOLONIJOS AT(S)IDARYMAS

Vilniaus dailės akademijos (VDA) vasaros kūrybos ir praktikos bazė ankstyvą 2011-ųjų pavasarį tapo VDA Nidos meno kolonija. Žinoma, ne per vieną naktį ir ne vieno žmogaus, o didelės VDA komandos ir rėmėjų dėka. Buvusi tik Vilniaus dailės akademijos studentų ir dėstytojų susitikimo vieta, po rekonstrukcijos ji išsiplėtė ir atsivėrė tarptautiniam bendradarbiavimui, mainams ir meno edukacijos naujovėms. Dabar nuolat kolonijoje veikia tarptautinė menininkų rezidencijų programa, kurioje nuo 1 iki 4 mėnesių gyvena ir kuria 5 užsienio ir Lietuvos menininkai, vyksta kūrybinės dirbtuvės, konferencijos, seminarai, parodos, studentų praktikos ir menininkų susitikimai.

VDA Nidos meno kolonija atsidarė 2011 m. kovo 19 dieną ir užpildė erdves studentų

THE PREPARATIONS

We had started a more detailed arrangement of the Colony programme as early as in the spring of 2010, and as the opening hour was getting closer, we imagined it as a slow zone where artists, curators, students and explorers would enter a state of slowly creeping time and extended space in order to have a calm reflection on their previous works and start something new. To realize our expectations, in February 2011 we, Jodi Rose and Mindaugas Gapševičius, together with T-R-A-C-E-S.net, participated in the Transmediale media art festival in Berlin, and organized some slow-zone events in the framework of a fast context there. We invited our visitors to taste some Lithuanian herbal teas and pies, and tried to create a cosy space for informal conversations and intercultural exchange. From there, we carried our new skills and new contacts back to Nida to try and implement our ideas.

THE OPENING OF THE COLONY

The former summer camp for creativity and recreation owned by Vilnius Academy of Arts (VAA) turned into VAA Nida Art Colony in the early spring of 2011 – naturally, not overnight and by the efforts of not just one person, but a big VAA team and their sponsors. Formerly just a meeting place for the students and teachers of Vilnius Academy of Arts, after the reconstruction it expanded and opened up for international cooperation, exchange and innovations in art education. Now the Colony regularly offers an artist-in-residence programme that lasts from 1 to 4 months to host 5 artists from Lithuania and other countries, hold workshops, conferences, seminars, exhibitions, students' practical trainings, and meetings of artists.

darbais, kiekvieną erdvę (nuo sandėlio ir kūrybinių dirbtuvių iki kambario) paversdama laikina galerija. Vakare kolonijoje kaip performansas ir paroda buvo pristatyti savaitės trukmės dirbtuvių „Kuršių Nerijos garso ir vaizdo takelis“ (kuratoriai Linas Ramanauskas ir Tautvydas Bajerkevičius) rezultatai. Kolonijoje dar net nebuvo visų baldų, o menininkai ją apšildė gyvendami ir kurdami (dalį pirmųjų kūrinių galite pamatyti čia www.vimeo.com/nidacolony). Tą naktį kolonija atlaikė 150 svečių ir daugiau kaip 100 nakvotojų – tai yra maždaug dvigubai daugiau nei turėjo lovų.

Po savaitės į ją pradėjo plaukti pirmieji menininkai-rezidentai, su savimi atsiveždami idėjų ir fantazijų, kuo kolonija galėtų tapti. Nereikėtų pamiršti ir paties pirmojo kolonijos rezidento prancūzų menininko Quentino Armando, kuris viešėjo ir kūrė kovo 1–23 dienomis. Jį būtų galima įvardinti kaip startinį (nulinį) rezidentą, nes, jam atvykus, studijoje nebuvo nei lovos, nei kitų baldų. Tačiau kasdien prie darbų prisijungdavo vis nauji darbininkai, ir studija pamažu tapo paruošta menininkų kūrybingam gyvenimui.

MENININKŲ REZIDENCIJOS RITMU

Kovo–gegužės mėnesiais į koloniją kvietėme reziduoti menininkus, kurie norėtų tyrinėti vietinę aplinką, kurti įvairius kūrinius bei prisidėti prie kolonijos bendruomeniškumo skatinimo. Tais mėnesiais su T-R-A-C-E-S ir KKNORD stipendijomis vienu metu rezidavo 12 menininkų, kurie užkūrė kolonijoje pirtį tikrąja ir perkeltine šio žodžio prasme. Taigi, ilgai planuota tikroji pirtis atsirado „Error“ kolektyvo kūrybinėmis pastangomis. Išties tai buvo ne viena, o net trys pirties modifikacijos,

Nida Art Colony opened on March 19, 2011, filling the space with students' works and turning each of the spaces (from the warehouse and workshops up to a single room) into a temporary gallery. In the evening of that day, curators Linas Ramanauskas and Tautvydas Bajerkevičius presented a performance and exhibition to display the results of their one-week workshop Kuršių Nerijos garso ir vaizdo takelis (Curonian Spit Sound and Image Track). At that moment, the Colony did not even have enough furniture, so the artists warmed it up by living and working there: you can see some of their first works at www.vimeo.com/nidacolony. That night, the Colony survived the visit of 150 guests, more than 100 of whom stayed for the night – that is, twice as many people as the number of available beds.

As soon as one week later, the Colony met its first travellers – the artists in residence who brought their ideas and fantasies of what the Colony might become. A special mention here goes to the French artist Quentin Armand, who was the very first resident of the Colony, living and working there from March 1 to March 23. We can give him a proud title of the starting (zero) resident: when he came to the studio, it did not have a bed and any other furniture, but little by little, with new workers coming every day, the studio was ready for the artist's creative living.

IN THE RHYTHM OF ARTISTS' RESIDENCY

For March to May residencies, we invited artists who would like to observe the local surroundings, make site-specific works and contribute to establishing a communal spirit at the Colony. Those months brought us 12 artists with T-R-A-C-E-S and Nordic Culture Point scholarships, who made it hot in the Colony, literally and figuratively. The long-planned real sauna was born thanks to the creative effort of the Error collective. Actually, it was not

kurios pagal skirtingas funkcijas ir turinio programą tapo diskusijų, meno performansų, kvapų terapijos ar net išsipėrimo nuovėlių ir blogų emocijų vietomis. Perkeltine prasme tuos keletą mėnesių kolonijoje vyko ir socialinė (santykių) pirtis: dramos, sudėtingos asmeninių santykių istorijos ir laukiniai vakarėliai. Galima sakyti, kad menininkų, kolonijos darbuotojų ir laikinai atvykstančių studentų bei projektų dalyvių gyvenimas kartu pasirodė kaip suintensyvintas ir koncentruotas ekscentriškos ir kūrybiškos visuomenės modelis.

Tačiau įdomiausia, kaip užsienio menininkams kolonija taps kūrybos ieškojimų vieta. Kaip jų kūrybą įtakos vietinė aplinka, vienuma, kartu reziduojantys kiti menininkai ir studentai bei maža Nidos gyventojų bendruomenė? Pirmųjų rezidentų mintis galitė perskaityti pokalbiuose apie Nidą ir rezidenciją, o kūrinius pamatyti jų portfolio.

Pirmieji rezidentai buvo labai skirtingo profilio menininkai, domėjėsi įvairiomis problemomis ir naudoję pačias įvairiausias medijas. Žinoma, kaip ir buvo nurodyta kvietime, dauguma atvykusių menininkų domėjėsi vietiniu gamtiniu ir kultūriniu paveldu, sąlygomis bei vietine bendruomene.

Suomė menininkė Hanna Husberg, tyrinėjanti dirbtinius oro ir klimato pokyčius, atskleidė visai netikėtą požiūrį į Kuršių neriją. Jos sukurti atvirukai su prototipiniais peizažais kalba apie Kuršių nerijos peizažo dirbtinumą. Pasak menininkės, jei dabartinis peizažas buvo sukonstruotas dirbtinai, tai kodėl nebūtų galima atlikti dar vieno pakeitimo, pasitelkiant panašų metodą – medžių sodinimą. XIX amžiuje žmogus medžius sodino tam, kad sustabdytų kopas, o dabar dirbtiniai balti medžiai galėtų būti sodinami tam, kad padidinti

one sauna, but three modifications of a sauna with different functions and programmes, which became places for discussions, artistic performances and scent therapy, places where one could even use sauna switches to drive out the devil or negative emotions. In the figurative sense, during those few months the Colony was also a social (relational) hot spot: it witnessed dramas, complicated personal relationship stories and wild parties. It looked like for the artists, the Colony staff and the students or project participants coming there for a short term, living together turned into an intensified and concentrated eccentric and creative society model.

To tell you the truth, the most interesting issue for us was how the foreign artists were going to turn the Colony into a place for their creative quest. How their work was going to fall under the influence of the local surroundings, solitude, other artists and students residing at the same period, as well as the small community of Nida's local inhabitants. Now you can read the impressions of the first residents in their conversations about Nida and the residency, and see their works in their portfolio.

In fact, the first residents were artists of very different profiles, interested in various problems and using a variety of media. Indeed, just as it had been proposed in the invitation, most of the artists who came to stay at the Colony took an interest in the local natural and cultural heritage and conditions, as well as the local community.

Hanna Husberg, Finnish artist exploring artificial changes in the air and the climate, displayed a very unexpected point of view on the Curonian Spit. She made postcards with prototype views to speak about the artificiality of the Spit's landscape. In the words of the artist, if the current landscape was artificially made, why not make another change by using

dintų žemės paviršiaus albedo – saulės šviesos atspindėjimo koeficientą – ir taip sumažintų klimato atšilimą. Mat kuo paviršius tamsesnis (pvz., dabar nerijoje vyrauja tamsūs pušynai), tuo mažiau atspindima šviesos ir tuo labiau šyla klimatas. Kitas jos pasiūlymas buvo apgyvendinti Kuršių marias ryškiaspalviais (oranžiniais, žaliais, raudonais ar mėlynais) dumbliais, kurie ne tik priviliotų naujus turistų srautus, bet ir būtų svarbūs CO2 įsisavintojai. Taigi šie (fu)turistiniai atvirukai ir nauji įspūdingi peizažai galėtų tapti viso pasaulio turistų traukos objektu. Hanna Husberg ne tik tyrinėjo dirbtinius peizažus, bet juos ir kūrė savo studijoje iš šimtų kilogramų druskos ir vandens gamindama kristalus bei leisdamą jiems laisvai keistis.

Tuo tarpu iš Čikagos atvykęs menininkas Gwenas-Aėlas Lynnas kūrė naudodamasis ne, kaip įprasta mene, regos, bet skonio ir uoslės jūslėmis. Jo pasivaikščiojimai po Kuršių neriją virto žolelių arbatų ritualais ir performansais bei kvapų žemėlapiu. Balandžio ir gegužės mėnesiais, sprogstant pumpurams ir besiskleidžiant žiedams, menininkas kasdienių pasivaikščiojimo ritualų metu fiksavo, rinko ir aprašinėjo vietinę florą, taip atskleiddamas dar iki šiol netyrinėtą nerijos kvapų pasaulį. Šį žemėlapi galima pasiimti bet kam ir, vaikščiojant po Kuršių neriją, iš naujo patirti kvapus. Tik reikia turėti omenyje, kad kvapai yra sezoniniai.

Latvio Krišo Salmano pasivaikščiojimo trajektorijos driekėsi jūros pakrante, kur jis rinko įvairiaspalvius ir įvairiastikius objektus, išmestus iš jūros. Iš spalvingų plastmasinių dėžių jis atkūrė horizonto liniją, o vėliau jas perdirbęs, pavertė animuota potvynio patirtimi. Tuo tarpu iš pakrantės surinkti buteliai atskleidė Nidos pakrantės ryšių geografiją (dauguma etikečių buvo rusiškos ir lenkiš-

a similar method – tree planting? If in the 19th century the locals were planting trees to stop the dunes from swallowing the villages, today we could plant artificial white trees in order to increase albedo – the diffuse reflectivity or reflecting power of the earth's surface – and thus reduce climate warming. Hanna explained that the darker a surface was (the Spit, for instance, is mainly covered with dark pine forests), the less light it reflected and the more the climate is warmed. Her other suggestion was to populate the Curonian Lagoon with bright-coloured (orange, green, red or blue) algae that would not only attract tourists, but also act as important CO2 absorbers. Her futuristic postcards and the new impressive landscapes could become an object for attracting tourists from all over the world. Moreover, Hanna Husberg was not just exploring artificial landscapes – she was also creating them in her studio by building crystals out of hundreds of kilos of salt and allowing them to change in uncontrolled ways.

Meanwhile, Gwen-Aël Lynn, who came from Chicago, was making art by using not the vision, as it is usual, but other senses: taste and smell. His walks along the Curonian Spit resulted in herbal tea rituals and performances, as well as a map of scents. In April and May, when the trees are opening their buds for leaves and blossoms, the artist performed long daily walking rituals to record, collect and describe the local flora and reveal the world of Curonian Spit smells that no one had explored before. Everyone can take his map and travel on foot in the Spit, feeling the smells once again – but the traveller has to bear in mind that the smells are subject to seasonal changes.

For Krišs Salmanis, artist from Latvia, the walking route ran along the seaside, where he gathered objects of many colours and materials that the sea had thrown out. He used the colourful plastic boxes to reconstruct the

kos), o iš jų sukonstruota muzikinė dėžutė leido klausytojams patirti kolektyvinį stiklo bruzdesį.

Australų menininkė iš Berlyno Jodi Rose savo kūryboje taip pat pasitelkė pakrantės gėrybes: ji pajūryje rinko ir įrašinėjo visus pagaunamus radijo signalus, iš kurių vėliau sukūrė garso kompoziciją. Ją pavadino „Nidos radijo bangų tiltu“, jungiančiu Kuršių neriją su kitomis Baltijos jūrą supančiomis valstybėmis. Mat tiltai ir jų skleidžiami garsai yra pagrindiniai menininkės dėmesio objektai, tačiau, kaip žinoma, Kuršių nerijoje nėra nė vieno tilto – todėl menininkė sukūrė įsivaizduojamą medijų tiltą. Kompoziciją perklausyti galima čia <http://t-r-a-c-e-s.net/editions/interformat>

Johanna Sophie Santos Bassetti sprendė asmeninio santykio su vieta bei psichosocialines ir komunikacines problemas, atlikdama psichogeografinius performansus. Reaguodama į statistikos duomenis apie Lietuvą kaip vieną iš didžiausių savizudžių valstybių Europoje, ji užsiėmė kabėjimo pratybomis ant seniai nebenaudojamos pavėsinės Nidoje. Kitas jos darbas atkreipė dėmesį į ypač tankiai Neringoje susodintas pušis. Johanna kelia retorinį klausimą, kodėl buvo sodinama būtent taip. Trečiuoju kūriniu ji sprendė konkrečios vietos ir komunikacijos problemas. Menininkė su specialiai pasigamintu įtaisais miške užkasdavo popierių laiškui, o kai bevaikščiodama sugalvodavo tekstą savo draugams ir giminiams, grįždavo pagal GPS koordinates atgal ir išsikasusi lapą parašydavo tekstą. Taip laiškas įgudavo vietos specifikos ir kūniškumo kartu su Kuršių nerijos kvapais ir žemės likučiais.

Garso menininkė Natalia Borissova kartu su Justinu Tyleriu Tate'u rinko ir naudojo po ko-

horizon line, and later re-constructed them into an animated flood experience. At the same time, the bottles that Krišs gathered at the seaside revealed the geography of relations at Nida's beach (most of the labels were Russian and Polish), while the music box that he built out of them allowed the listeners to sense the collective bustle of glass.

Jodi Rose, Berlin-based Australian artist, also used objects from the sea shore for her work: she walked by the sea collecting and recording all the radio signals that were possible to catch, and later used them to make a sound composition. Jodi called it Nida Radio Wave Bridge, connecting the Curonian Spit with the other countries of the Baltic Sea region. Actually, the artist took bridges and the sounds they make as the major object of her attention, but, as you may know, the Curonian Spit does not have a single bridge – so she built an imaginary media bridge. You can listen to her composition here: <http://t-r-a-c-e-s.net/editions/interformat>

Johanna Sophie Santos Bassetti was solving the problem of personal relation to the place as well as psycho-social and communication issues by giving psychogeographical performances. In reacting to statistical data that claims Lithuania to have one of the largest numbers of suicides in the European Union, she engaged in hanging exercises at a pavilion in Nida that had been out of use for a long time. Another work by Johanna concentrated on the pine trees that had been planted very densely in Neringa, raising a rhetorical question: why had someone planted the trees in this particular way? In her third work, the artist was solving the issues of a particular location and communication. She produced a special kind of tool to dig letter paper into the forest ground, then walked about, generating the text to write to her friends and family, and then would come back to the spot by using GPS coordinates, dig

lonijos rekonstrukcijos likusias medžiagas arba tiesiog prisirinkdavo jų kur nors miestelyje. Abiem atvejais kūrybiški procesai paprasčiausias medžiagas pavirsdavo funkcionaliais ar estetiškais objektais. Natalios Borisovos pastangomis elektromagnetai ir akumuliatoriai sujungdavo metalines skardines ir kitus objektus į rezonuojančius orkestrus, o jos kūrybinių dirbtuvių metu pušys, maisto produktai ir kiti organiniai dalykai tapdavo galvaniniais elementais ir garso šaltiniais su netikėtomis garso galimybėmis. Procesų metu ne tik skirtingų objektų konsteliacija, bet ir žmonių santykiai pavirsdavo garso bangomis.

O štai iš Kanados kilęs ir Estijoje kuriantis Justinas Tyleris Tate'as atsivežė mintį, kad Nida būtų puiki vieta krepšinio aikštelei sukurti: mat Lietuvoje artėja krepšinio čempionatas, o krepšinį sugalvojo kanadiečiai. Surinkęs ir apdorojęs europadėklus, menininkas juos instaliavo ramioje miško aikštelėje, kur grindys prisitaikė prie kalvotos vietovės, o žaidžiant krepšinį reikėdavo apsivaryti ne tik priešininką, bet ir pušį. Ilgainiui ta aikštelė tapo menininkų žaidimo ir diskusijų vieta. Be to, Justinas kūrė ir kitus kūrinius, kurie padėjo skirtingiems žmonėms komunikuoti. Jo dalyvaujamojo meno platforma „Limonado kioskas“ Nidos kopose sėkmadieniais sutraukdavo būrius turistų, o meno žaidimai „Domino“, „Barzdojimas“, „Kolona“ ir kiti suartindavo menininkų bendruomenę ir įkvėpdavo netikėtumo į kolonijos kasdienybę.

Estijoje gyvenantis amerikiečių menininkas Ernestas Truely taip pat domėjosi santykių estetika ir kreipė dėmesį į nuolat pro koloniją pravažiuojančius ir praeinančius turistus. Jo sukonstruotos supynės ir mojavimo ženklas kviečia praeivius įsijungti į komunikaciją su kolonijos menininkais ir tapti bendruomenės dalimi.

out the paper and write the text down. In this way, the letter would gain site-specific qualities and flesh, along with the smells of the Curo-nian spit and the little pieces of soil.

Sound artist Natalia Borissova joined Justin Tyler Tate to collect and put to use materials that remained after the reconstruction of the Colony or just lay about somewhere in the town. In both cases, their creative processes would transform most usual materials into functional or aesthetic objects. By Natalia's efforts, electric magnets and accumulators connected tin cans and other objects to build resonating orchestras, and her workshops turned pine trees, food products and other things into galvanic elements or sound sources with unexpected sound compositions. During the processes, both object constellations and human relations would turn into sound waves.

In the meantime, Justin Tyler Tate, who is originally from Canada but works in Estonia, had brought with him an idea that Nida would be a perfect place for constructing a basketball court – for Lithuania was getting ready to host a basketball championship and basketball had been originally invented by Canadians. He collected and processed softwood pallets, and then installed them in a quiet spot in the woods, where the floor adapted to the hilly surroundings so that while playing basketball, you had to run about both your rival and a pine tree. Eventually, the basketball court became a place for artists' games and discussions. Moreover, Justin made other works that facilitated communication between different people. His participatory art platform Lemonade Stand in the dunes of Nida attracted crowds of tourists on Sundays, while his art games Domino, Bearding, Endless Column would bring together the artists in the community and also brighten the daily life at the Colony with some unexpected elements.

Menininkų duetas olandė Marjolein Houben ir švedė Irmelin Joelson tyrinėjo Nidos geografinę lokaciją ir jos erdvinę sampratą per sugalvotą „Sūroki [vandenys]“ sąvoką. Kadangi Nida yra tarp dviejų vandenų – sūraus ir gėlo, – vadinasi, ir vietinės (gyventojų bei svečių) trajektorijos taip pat yra stipriai veikiamos dvipusiškumo ir opozicijos. Menininkės sugalvojo sukurti sąsają tarp dviejų pakrančių ir marių pakrantėje esančiame ekrane rodyti jūros vaizdą, o jūros pakrantėje – marių vaizdą. Joms buvo svarbus santykis su vietine bendruomene, todėl jos į rodymus kvietė vietinius gyventojus, kurie savotiškai patyrė abi pakrantes vienoje vietoje ir vienu metu galėjo medituoti dviejų vandenų peizažus. Be to, šios dvi menininkės surengė patirčių žemėlapiavimo kūrybines dirbtuves Neringos vidurinėje mokykloje ir taip užmezgė socialinius santykius su vietiniu jaunimu.

Daug dėmesio sulaukusias kūrybines dirbtuves vietiniam jaunimui surengė ir Švedijoje kurianti menininkė Tamara Henderson, kuri dėstė 16mm analoginio filmo teoriją ir kartu su praktinėmis užduotimis leidosi į kolektyvinius eksperimentus. Rezidencijos metu menininkė parašė pjesę ir sukūrė filmą, kurio ištraukas galite čia rasti.

Marta Vosyliūtė – vienintelė lietuvė iš rezidavusių menininkų – supažindino užsieniečius menininkus su lietuviška mitologija ir ypatumais, o po rezidencijos išleido atvirukų apie Nidos mitus ir stereotipus seriją, kurią sėkmingai perka ir paštu siunčia Nidos svečiai. Marta domėjosi Nida kaip seniau buvusiu garsaus pašto kelio tarp Paryžiaus ir Sankt Peterburgo punktu, ir šiuolaikinėmis priemonėmis jai pavyko pratęsti šią legendą. Be to, Marta aktyviai tapė ir liejo akvareles bei rengė parodas

Ernest Truely, American artist living in Estonia, was also interested in relational aesthetics – his attention focused on the tourists who were always passing by the Colony. He constructed swings and a sign warning of waving: both of them invited the bypassers to join the communication with the artists in the Colony and become a part of their community.

The duet of artists Marjolein Houben from Holland and Irmelin Joelson from Sweden were exploring Nida's geographical location and its spatial concept through the notion of brackish. Because Nida is located in between two waters – salt and fresh – the local trajectories (of the inhabitants and guests) also undergo a strong influence from this double-acting and opposition. The artists had an idea to build a connection between the two shores by screening a view of the sea by the lagoon and vice versa. They focused on the relationship with the local community, so they invited locals to their shows, where these could see the two shores at the same time and at the same point, and contemplate the landscapes of the two waters. Moreover, these two artists also organized a workshop on mapping experiences in the local secondary school and in this way built a relationship with the youth of Nida.

Tamara Henderson, Canadian artist working in Sweden, also arranged a workshop for the local young people, which attracted great attention. Tamara taught the theory of 16mm analogue film and, along with practical tasks, engaged in a collective experience. During the time of her residence, the artist wrote a play and made a movie, outtakes from which extracts you will also find here.

Marta Vosyliūtė was the only Lithuanian artist in residence, so she introduced to our foreign guests some Lithuanian mythology and peculiarities. After her residency, she published a series of postcards dedicated to

Nidos pašte, bibliotekoje ir kitose vietose taip aktyvindama vietinį kultūrinį gyvenimą.

Per keletą mėnesių menininkai išbandė kolonijos gyvenimo ir kūrybos sąlygas, o jų veiklos rezultatus galite rasti šiame žurnale. Kas mėnesį kolonijoje vykdavo atviros menininkų studijos, kur jie rodydavo visuomenei savo kūrinius ir procesus. Jų išsami video- ir fotodokumentacija pateikta kolonijos interneto puslapyje. Vienas iš pirmųjų didžiausių kolonijos išbandymų buvo tarptautinis simpoziumas „Inter-formatas: peržaidžiant tarpdiscipliniškumą“, kuris vyko gegužės pradžioje ir sukviėtė daugiau kaip 50 menininkų, kuratorių, tyrėjų ir studentų.

KŪRYBINĖS DIRBTUVĖS IR PRAKTIKOS: STUDENTAI

Pirmieji studentai išbandė kolonijos infrastruktūrą balandžio mėnesį, kai Roko Kilčiauskas vadovaujama jaunų architektų ir dizainerių grupė atvyko humanizuoti kolonijos interjero. O nuo gegužės pabaigos prasidėjo studentų praktikos ir tarptautiniai edukaciniai projektai. Apie juos daugiau skaitykite kitame žurnalo numeryje.

Su geriausiais linkėjimais iš Nidos –

žurnalo sudarytojas ir kolonijos meno direktorius Vytautas Michelkevičius

the myths and stereotypes of Nida: now these postcards are effectively sold to Nida's visitors who enjoy sending them by post. Marta was also interested in Nida as an important point in the former post route between Paris and Saint Petersburg, and succeeded in continuing this legend by contemporary means. Moreover, Marta engaged in painting and producing watercolour pictures, and organized some exhibitions at the Nida post office, the library and other spots, bringing more liveliness to the local cultural life.

Over the course of a few months, the artists tested the living and working conditions at the Colony; you can find the results in this magazine. Every month, the Colony would host open workshops of artists who displayed to the audience their works and processes. You can find detailed video and photo documentation of these workshops on the website of the Colony. One of the first crucial tests for the Colony was the international Inter-format Symposium: Reinventing Interdisciplinarity that took place in early May and brought together more than 50 artists, curators, researchers and students.

WORKSHOPS AND PRACTICAL TRAININGS: THE STUDENTS

The first students tried out the Colony infrastructure in April, when a group of young architects and designers led by Rokas Kilčiauskas came together to humanize the interior in the Colony. In late May, the Colony began to invite students to practical training sessions and international educational projects. You can read more about them in the next issue of our magazine.

With warm wishes from Nida,

*Editor and artistic director of the Colony
Vytautas Michelkevičius*

Quentin Armand

(First Artist-in-residency)

*A place we could consider and
for a while think with*

----- Original Message -----

Subject: application
Date: Wed, 5 Jan 2011 18:12:45 +0100
From: quentin armand <quentinarmand@gmail.com>
To: vytautas michelkevičius <vytautasmi@gmail.com

To be contemporary is a full time job, if you want to do it your way, it's even more: a stake.

To be contemporary as an artist means exist on the contemporary art scene, get exposure for what you do, and search opportunities to do more. Create artworks is one thing, give them possibilities to live their life is a very different activity, that can be strangely demanding.

In daily life, these two gestures are very much mixed, and in a way linked, nevertheless the balance between these two sides frequently demonstrates how much, in the modern world, a well accepted schizophrenia can be an efficient tool in the search for happiness.

It is of course of some interest to compose and adapt maybe a way to be more “definitely modern”, the scale of it however keeps me wondering chronically.

I often tell myself that most of my energy goes to get “inside”; art centres, galleries, people's mind etc... And I very much regret there were no social black magic classes in my art school years. Spending so much time and mind on papers, proposals, explanations, descriptions ... without seeing most of them becoming “real” drives me - as many of my colleagues i suppose- to some weird questions about the interest of “all that”, wondering where the raw of my intention is all gone, and how it could express itself more essentially.

Despite all these considerations on my very common daily routine, the concept of inside stands as paradoxical, in a world where so many scenes and stage - both numeric and “hard”- come to life everyday. I therefore consider it as a material for a reversed attempt, consisting in building a paradoxical outside, constitute a space hypothesis rather than invest one, one more with one of the numerous projects i store in different folders more or less all named “one day”.

I intend to constitute a space as a conceptual tool, a landscape of “maybe”, a ground of possible that would happen as a third cosmogony attempt.

Quentin Armand, Raft, wood found in the forest, plastic cord, 2011, Nida Art Colony
Made during a residency in the colony.01.03 – 23.03.2011

This place would exist as an independent recipient, finding its achievement in presence rather than practice, like a sculpture, a room made to stay blank without a home above.

Concretely, my intention is to build a raft, an available space in the shape of a floor, able to stand on water as an independent polder, both landscape and prototype, this construction is a flat stack, eventually a boat.

The ship is a minimal raft, designed to be the most anonymous of all, kind of rectangular,

taking place as an hypothesis, a leftover prototype or a building starting point.

It is made of the floated wood the sea brings, or the branches the trees let go taking its materials from the context, building from the environment.

This raft is made for static situation, it's not a ship but a location, a point on the map, it's an instrument rather than a tool.

It's, of course, a barely utopic ground, both in its statement and materials. Used wood,

twisted branches and straight surface relieve the operating contradiction of the intention.

The costs of such a piece would be really low; i want them to be so not only for practical reasons but also as a need. Do artworks with no money, found material, cheap process is to me an important statement. It is freestyle povera, which doesn't mean being sad, grey or against the art market or whatever, it just means care for the very primary material of art work willing.

----- Original Message -----

Subject: debriefing
Date: Tue, 26 Apr 2011 21:22:34 +0200
From: quentin armand <quentinarmand@gmail.com>
To: vytautas@nidacolony.lt

I, first artist ever to enter a residency in the Nida art colony, certify that the following words were written sincerely without enduring the influence of any drug, alcohol or political pressure of any kind.

My experiment of the Nida art colony residency programme was truly and entirely positive. Being a professional artist (or struggling to be so, which is kind of close) i try to exist outside. I talk, show, try to be on the map, get to know what other do, wonder how I should do this or that, work my social skills to move further, as everyone do.

At the end of a busy day, i have a look at my ideas, my gestures, wonder what I have done, what should I do, how, when, why...etc...

Tomorrow i might also talk these materials with others.

I remember when a friend in high school telling me a story on how the philosophy class was a special effect on his daily life : Being used to write and think on wide questions at school, he found himself turning every little aspect of his domestic life into philosophical topics. The ultimate stage was when he stared at the fridge one night wondering what was the moral sense of having or not an extra snack.

In a different way, all artists must deal with the distance between their own personal aspirations in their practice, and the domestic side of the art world. The ultimate stage has not yet been reached, because it's both all over and nowhere to be found.

In a word, it would be so simple if artist's universe, places for imagine, project and desire were perfectly distinguished from places to realise and show. We don't live in a world like this however.

A residency could quite look like this ideal conception of a place to work, but the context really really matters.

The very special Colony context, at first surprises a little bit. No cars, no noise, no downtown shop, no party crew, no social animals, no "scene" as you would call it in any city where an art centres stands. There's no surrounding would you say, but indeed there is one, and it's you.

Being a resident on your own in Nida, is like a mute movie, you don't hear anyone but yourself, and every walk looks like playing golf on the moon with no ball. i exaggerate of

course, but the quietness, the loneliness is the most precious and beneficial side of the program. Far from city move, far from art world pumping, you can truly focus, and with a bit of patience and discipline be real true to your process. Then, the environment helps you get it clear: either your process has some meaning either it does not exist.

It's a bit of a radical conclusion and, of course, it is not that straight, but the way to live it can also be this pure at times. This is a good thing; you are helped and can take distances at times with yourself. This also means you can be absolutely involved in what you intend to do at some other times. People in the art centre are a nice and necessary company, and it gives a real meaning to the world "colony". Despite the little disturbances due to the

building and his small imperfections (noise circulation), all my stay was good. I remember coming back in Paris, taking the shuttle to the city and seeing the numerous buildings around, thinking "oh life here is so much full of trouble..." I remember Julius saying that when he saw all the people arriving for the opening in the colony, he thought about me putting bullets in my raffle for keeping them away from my quiet retired area. I liked the idea, most of it was relevant. This calm, distant space and time was a very precious and unique material for me and what i do or will do. I thank everyone there for that, and promise i won't bring any gun if i ever come back.

Best

Quentin Armand

Raft in process and working table

Jurij Dobriakov

Kiek vietų telpa geografiniame taške? / How many places can a site hold?

Nesakyk jiems, kad kartais skirtingi miestai keičia vienas kitą toje pačioje vietoje ir tuo pačiu vardu; jie gimsta ir miršta nežinodami vienas apie kitą ir nebendraudami tarpusavyje. <...>

Yra žinoma, kad vietų vardai keičiasi tiek kartų, kiek pasaulyje yra kalbų <...>.

Italo Calvino, Nematomi miestai

Kaip gimsta vietovardžiai? Kodėl vietovardžiai yra būtent tokie, kokie yra? Kas yra kiekvieno vietovardžio autorius? Kartais man magą atkurti ar inscenizuoti tą pradinį vardų suteikimo vietoms procesą, nes kai kurie vietovardžiai tiek Lietuvoje, tiek kituose pasaulio kraštuose skamba nepaprastai mįslingai. Kodėl uolėta vietovė šalia Moabo miesto Jutos valstijoje (JAV) buvo praminta Velnio Sodu? Kas sumanė pavadinti nedidelį lietuvišką kaimą Šveicarija? Tokie pavadinimai akimirksniu sukuria įsivaizduojamą vietos mitologiją net tuomet, kai ji neturi oficialios atsiradimo le-

Beware of saying to them that sometimes different cities follow one another on the same site and under the same name, born and dying without knowing one another, without communication among themselves <...>

It is known that names of places change as many times as there are foreign languages <...>

Italo Calvino, Invisible Cities

Where do place names come from? Why are places called what they are called? Who is the author of each particular place's name? I sometimes feel tempted to reconstruct or re-enact the original process of naming places, as some of the names, both in Lithuania and elsewhere in the world, are simply mind-boggling. Why was a rocky area near Moab, Utah called Devil's Garden? Who had decided to give a small Lithuanian village the name of

1,000,000 Found objects

1 Curious Doe
40 km

1 Fox Tail

↑
~30 km
↑
Gup or Many
Cormorants

1 Fox (I didn't see)

2 Eagles

inset
♣ ♣
♣ ♣
♣ Ants

Sunrise

1 Crow's Nest
(w. crow)

48 Swans

1/2 Moose

1 Lost Zunkle

1 Found Zunkle

3 Eagles

gendos; jie tarsi papasakoja šios vietos istoriją vienu ar keliais žodžiais.

Suteikdami vietoms vardus, mes simboliškai paskelbiame juos savo nuosavybe. Štai kodėl toponimikos kūrimas yra vienas iš veiksmų, kuriuos būtina atlikti pirmiausiai, tik atvykus į negyvenamą ar užkariautą teritoriją. Bevardis žemės sklypas ar gamtos objektas yra tik geografinis taškas koordinacių sistemoje, vardas paverčia jį vieta. Tai primena prijaukinimo procesą. Esu įsitikinęs, kad neįmanoma apgyvendinti geografinio taško – kad galėtum jausti psichologinį ryšį su vietoje žemėlapyje, turi sugalvoti jai vardą. Vardas yra inkaras. Jis išplečia namų aplinkos, saugumo zonos ribas.

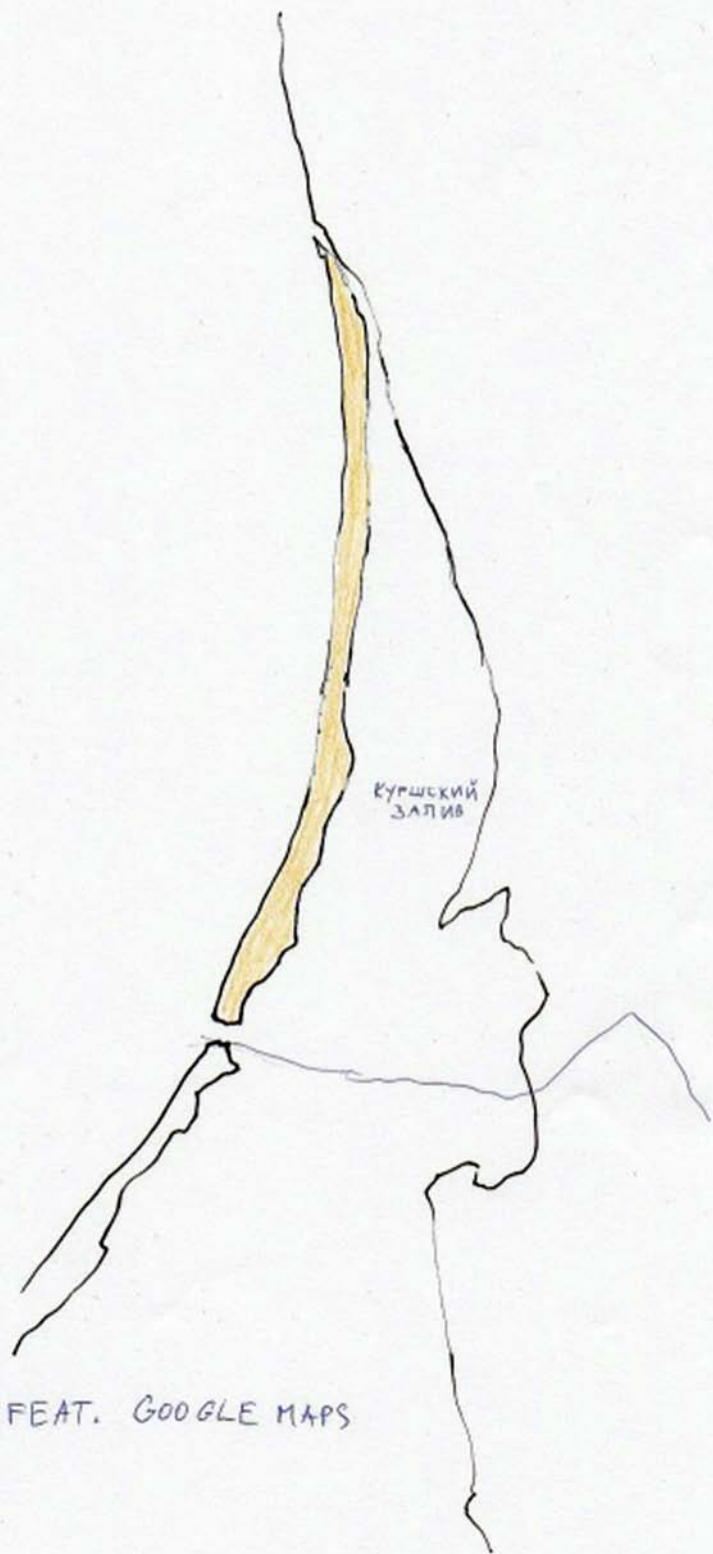
Vietovardžiai taip pat veikia kaip bendruomenę sutelkianti ašis. Bendruomenės gyvenamą teritoriją apibrėžiantis toponimų tinklas įkūnija jos kolektyvinę vaizduotę. Tai mitologija, į kurios įtakos sritį patenka kiekvienas, gimęs šioje bendruomenėje ar tapęs jos nariu. Jei vietos vardas kilęs iš susidūrimo su vaiduokliu, laukinių gyvūnų banda, paukščių pulku ir t. t., apie kuriuos kadaise pranešė vienas iš bendruomenės narių (dažniausiai vienas iš jos įkūrėjų), tuomet visi jos nariai „prisimena“ šį pirmąjį įvykį tiesiog vadindami tą vietą šiuo vardu. Asmeninė, laikiška patirtis susiedama besikeičiančias bendruomenės kartas tampa bendra ir belaike.

Vardų suteikimas vietoms nėra vien estetiškas, pragmatinis ar bendruomeninis gestas. Tai kartu yra ir svarbus politinis veiksmas. Ypač kai

Switzerland? Such names instantly create an imaginary mythology of the place even when there is no official legend; they seem to tell the story of the place in just one or a few words.

By giving names to places, we claim to symbolically own them. That is why the invention of toponyms is always on the list of things to do first when one arrives to a previously uninhabited or a newly conquered territory. An unnamed piece of land or natural object is just a geographical site; a name makes it a place. The process is very similar to domestication. I believe it is impossible to inhabit a site – to establish a psychological connection with a location on the map, one must come up with a name for it. The name is an anchor. It expands the borders of the domestic environment, the safety zone.

Place names are also among the elements that communities centre around. The set of toponyms defining the territory inhabited by a community embodies the collective imagination of that community. It is a mythology that everyone partakes in by simply being born into the community or becoming its naturalised member. If a place name originates in a sighting (of an apparition, a herd of wild animals, a flock of birds, etc.) reported

INTERFORMAT : FEAT. GOOGLE MAPS

vieta jau turi vardą ir su juo susijusią etninę ar politinę mitologiją. Vietos pervadinimas iš esmės yra smurtinė (nors kartais ir išlaisvinanti, jei yra atkuriamas anksčiau užgrobtos vietos istorinis vardas) procedūra. Keičiasi ne tik vardas, bet ir pačios vietos savybės, jos metafizinis charakteris, istorija. Vieno iš tų patį geografinį tašką žyminčių vietovardžių pasirinkimas, – pavyzdžiui, vakarų Lietuvos ir Kaliningrado srities pasienyje esantis miestas gali būti vadinamas trejais: *Tilžė* (istorinis lietuviškas pavadinimas), *Tilsit* (istorinis vokiškas pavadinimas) ir *Sovetsk* (dabartinis rusiškas pavadinimas, kuris neturi istorinių šaknų), – atskleidžia kalbančiojo tapatinimąsi su tam tikra etno-politine grupe ir pirmenybės teikimą tam tikrai istorijos versijai. Taip sutapo, kad gimiau šiame mieste, ir vis dar nesu tikras, kuriuos iš jo veidų aš pažįstu.

Panaši situacija beveik visoje Lietuvoje. Gali pasirinkti iš variantų: *Trakai* ir *Troki*; *Vilnius*, *Vilna* ir *Wilno*; *Kaunas* ir *Kovno*; *Paneriai* ir *Ponary*, ir taip toliau. Toks pasirinkimas beveik visada yra labai sąmoningas ir suvokiamas kaip ypatingai svarbus. Pasirenkamas ne tiek žodis (dėl to, kad jau įpratai vadinti būtent taip, ar dėl patinkamo skambesio), kiek konkretus „didysis pasakojimas“. Lietuvoje, kuri istoriškai buvo kultūrų ir interesų sankryža, vietos vadinimas tam tikru vardu simbolizuoja priklausymą tam tikrai grupei, tam tikrai kolektyvinei atminčiai, tam tikrai realybės interpretacijos tradicijai. Dažniausiai kurioms nors kitoms grupėms, atminties, tradicijos sąskaita. Italo Calvino rašė: „Yra žinoma, kad

or remembered by a single member of the community (say, one of the founding pioneers), then, by extension, all of its members “remember” this original encounter or event by adopting and using the name of the place. An individual, temporal experience becomes a shared and timeless one, tying together the changing generations of the community.

Giving names to places is not merely an aesthetic, practical, or social gesture – it is also deeply political. Especially so when a place already has a name and an associated ethnic or political mythology. Renaming a place is an essentially violent (if also liberating sometimes, as in the case of restoring a historical name) procedure. It is not just the name that changes, but the very quality of the place, its metaphysical character, its history. In Western Lithuania, by referring to a border town on the Nemunas river as either *Tilžė* (the historical Lithuanian name), *Tilsit* (the historical German name) or *Sovetsk* (the current Russian name, which has no historical roots whatsoever) one demonstrates an affiliation with a particular ethno-political group and a preference for a particular version of history. I happen to have been born in this town, and I am still not sure which of its faces I know.

vietų vardai keičiasi tiek kartų, kiek pasaulyje yra kalbų.“ Tačiau galbūt šį sakinį derėtų papildyti: kai keičiasi vardai, keičiasi ir vietų istorijos bei pačios vietos. Vardai Wilno ir Vilnius negali žymėti tos pačios vietos, o miestai Vilnius ir Vilna tikriausiai nesutampa nei laike, nei erdvėje. Geografiniame taške gali tilpti daugybė vietų su daugybe nesusijusių praeičių, dabarčių ir net ateičių.

Vis dėlto už Nidos ribų prasidedančio regiono, dabartinės Rusijos Kaliningrado srities ir buvusios Rytų Prūsijos (ar Mažosios Lietuvos – priklausomai nuo pasirinktos istorinės perspektyvos), sudėtingas vardų ir istorijų persidengimas yra unikalus. Beveik kiekviena vietovė turi lietuvišką, vokišką, lenkišką, o kartais net ir senovinį prūsišką vardą. Tuo tarpu dabartiniai rusiški tų vietovių pavadinimai stebina savo dirbtinumu ir anti-istoriškumu. Šis paskutinis pervadinimo procesas tikriausiai primena ištrynimą ar suklastojimą. Šiandien, kai Sovietų Sąjungos nebėra, o Kaliningrado sritis formaliai priklauso Rusijos Federacijai kartu būdama anklavas, apsuptas (ir izoliuotas nuo) ES valstybių, vietovardžiai, vis dar liudijantys iširusios komunistinės supervalstybės bei jos politinių ir karo herojų „šlovę“, tikriausiai šiandieninius rusakalbius šio krašto gyventojus išmuša iš pusiausvyros. Jie yra įstrigę vietoje, kuri tikrąją žodžio prasmę yra beviėtė ir belaikė, – nesančioje žemėje. Minėti vietovardžiai sukuria visoje srityje keistą praeitį imituojančio teminio parko atmosferą. Negalima sakyti, kad

The situation is similar in most of Lithuania. One can choose between Trakai and Troki, Vilnius, Vilna and Wilno, Kaunas and Kovno, Paneriai and Ponary, etc. – and the choice is virtually always very deliberate and viewed as gravely important. It is not simply a word that is being chosen (because of familiarity or the way it sounds), but a particular meta-narrative. In a country like Lithuania, a historical crossroads of cultures and ambitions, referring to a place in a particular way is a manifestation of belonging to a certain group, a certain collective memory, a certain tradition of interpreting reality. Most often at the expense of some other group, some other memory, some other tradition. “It is known that names of places change as many times as there are foreign languages,” writes Italo Calvino. Yet perhaps the phrase is not complete; as the names change, the very histories of places and the places themselves change as well. Wilno and Vilnius cannot be the same place, and Vilnius and Vilna do not coincide. A site can hold numerous places with numerous unrelated pasts, presents, and even futures.

Widow's

Moose dung

Fallen star

Light house

Sited Storyteller
Fri 6th May, 10 pm

Welcome to bridgeland
Opening ceremony
Wed 8pm

Bball

Don Vito

Mini golf

Nida Art Colony
Tukoo str. 43

Sited Storyteller
Lagoonside Screening
Thurs 7th May 10 pm

Nadaibeach

Gliding school

Pagan love fields

Lemonade Stand

Russian border

seni vardai ir su jais susijusios istorijos visiškai išnyko – jie vis dar matomi tiesiogine ir perkeltine prasme pro nusilupusius fasado dažus. Įdomu, koks yra vietinio jaunimo santykis su šiomis praeities liekanomis – jei tas santykis apskritai egzistuoja?

Nidoje mes mėginome simuliuoti vardų suteikimo objektams Nidos meno koloniją supančiose teritorijose procesą. Apsimetėme, kad nieko nežinome apie šią vietą ir jos mitologiją. Tiesą sakant, daugeliu atveju šis apsimetimas (sąmoningas „užmiršimas“) buvo net nereikalingas, nes daugumai „Inter-formato“ dalyvių Nida buvo visiškai švarus lapas mitologijos prasme, ir tai buvo dėkinga aplinkybė įsivaizduojant bei įvaizdinant įmanomas istorijas bei su jomis susijusius vietovardžius. Mūsų tikslas buvo į objektyvią teritoriją patalpinti daug įvairių subjektyvių vietų. Keli šių vaizduotės dirbtuvių metu nupiešti žemėlapiai (įskaitant ir pavaizduotą ant simpoziumo plakato ir lankstinuko, kuris buvo sukurtas anksčiau ir tapo geru pavyzdžiu, kaip galima jau egzistuojančioms vietoms suteikti naujus, asmenine patirtimi paremtus vardus) rodo – iš mikroperspektyvos – įmanomų metodų įvairovę. Pasirinktos strategijos aprėpia minimalizmą ir romantizmą, fikciją ir tikrą patirtį. Žemėlapių kūrimas nėra suvokiamas kaip pagrindinis šio projekto tikslas – tai veikiau patogus įrankis, suteikiantis tam tikros erdvės vietovardžių reiškinio ir problematikos refleksijai.

Still, the region right next to Nida, the present Kaliningrad area and former East Prussia (or Lithuania Minor, depending on the historical perspective), is fairly unique in its complex layering of names and histories. Practically each location has had a Lithuanian, a German, a Polish, and often even an ancient Prussian name. Meanwhile, the current Russian names of these locations strike the eye as being incredibly artificial and generic, completely out of touch with either of the historical ones. This latest process of naming must have looked rather like erasure or forgery. Today, when the Soviet Union is no more, and the Kaliningrad area formally belongs to Russia while physically being an enclave surrounded by (and isolated from) EU states, the place names that still testify the “glory” of the extinct Communist superpower and its political and military heroes seem to throw today’s Russian-speaking inhabitants of the area off balance. They are caught up in a place that is literally placeless and atemporal, a nowhere-land. These names give the whole area a period theme park-like feel. And it’s not like the old names and the associated histories have completely vanished: they can still be seen through the façade paint. I wonder what kind of a relationship the local youths establish with these historical remnants, if any.

TEKSTAI / TEXTS / Jurij Dobritskov. Kiek vietų teba geografiniame taske? / How many places can a site hold?

Laima Kreivytė

Nidos heterotopijos. Ir laivas plaukia/ Nida's Heterotopias: And The Ship Keeps Sailing

Vienas iš Nidos meno kolonijos tikslų yra erdvės tyrimai – tai neišvengiama atsідūrus pasienio zonoje fizine, politine ir socialine prasme. Dar tiksliau būtų įvardyti tai kaip giluminę paribių analizę apdengiant vis senesnius kultūrinius sluoksnius ir klojant ant jų vis naujesnes teorijas. Paraštės čia brėžiamos ne tik vertikaliai, bet ir horizontaliai. Nes horizontas, horizontalių slinktyų yra ne tik geografinių, bet ir egzistencinių koordinacių alfa ir omega. Užtenka prisiminti mirusius kopus ir smėlyje paskendusius kaimus. Čia pat – Lietuvos (ir Europos Sąjungos) siena su Rusija, Kaliningrado sritimi. Siaurame trijų kilometrų pločio ruože tarp Baltijos jūros ir Kuršių marių pinasi vokiškos, rusiškos, lietuviškos tradicijos ir žodynai, kol galiausiai viskas išverčiama į tarptautinę vaizdų ir garso kalbą. Jei Nidoje būtų gyvenęs ne tik Thomas Mannas, bet ir Michelis Foucault, jo garsusis tekstas apie kitas erdves veikiausiai nebūtų išvengęs šios „suspenduotos“ vietovės metaforų. Jas į Foucault teksto paraštes dabar

One of the objectives of the Nida Art Colony is space analysis, which is inevitable when you find yourself in a border zone – physically, politically and socially. A more accurate definition would be in-depth periphery analysis – by uncovering still older cultural layers and covering them with still newer theories. Here, one draws the margins not just vertically, but horizontally as well, for the horizon, or the slices of horizontal lines, is the alpha and omega of both geographical and existential coordinates. It becomes obvious when you remember the dead dunes and the villages drowned in sand; next to them there is the border of Lithuania (and the European Union) and the Kaliningrad region of Russia. The narrow strip of land between the Baltic sea and the Curonian Lagoon is a plexus of German, Russian, and Lithuanian traditions and vocabularies, until everything translates itself into an international language of image and sound. If Nida had been a summer residence not just for Thomas Mann, but also for Michel Foucault, the latter's celebrated text on other spaces most probably would not have done without metaphors of this suspended place. Metaphors that are now being written in the

įrašo menininkai ir kiti intelektualieji Nidos meno kolonijos darbininkai. 2011 m. pavasarį vykę meniniai tyrimai privertė dar kartą prisiminti „Kitas erdves“.

Kvietime į Nidos meno koloniją buvo išvardyti tokie raktažodžiai: „*Fluxus* ir smėlis, Baltijos jūra kaip medija, miško kelių labirintai, rūkyta žuvis, vienatvė, peizažo meditacija, proto masažas, dešimties metrų aukščio studija, migravimas nuo vandens prie vandens, medijų laboratorija, paplūdimiai ir lengvas vėjas, tradicijos permąstymas, kūrybinis deginimasis.“ Šią įvairiapusių veiklą jungiančios gairės – dėmesys vietai, darbas su bendruomene, rastų daiktų naudojimas, dalyvavimo skatinimas, dialogas su gamta ir kultūra.

Atrodo – jokių konceptualių ir praktinių apribojimų. Kita vertus – tai iš tiesų kolonija, beveik komuna, kur visi kartu valgo, žaidžia, geria arbatą, kaitinasi pirtyje. Menininkai turi atskiras studijas, bet čia svarbiau ne atsirbojus nuo pasaulio kontemplanuoti genialias idėjas, o apgyvendinti erdvę, sukurti bendravimo ritualus ir juos įpavidalinti. Nesvarbu, ar mokeisi tapybos, skulptūros, fotografijos, ar vid-eomeno – čia atvykęs menininkas tampa dar ir dizaineriu, tyrėju ir ryšių estetikos veikėju.

Kalbant apie Nidos meno koloniją, nepavyks išvengti Michelio Foucault heterotopijos termino. Heterotopija – priešinga utopijai, kuri yra įsivaizduojama, bet ne konkreti vieta. Tai ideali arba apversta visuomenės vizija. Utopija neegzistuoja fiziniame erdvėje. Heterotopiją Foucault apibrėžia kaip kitą erdvę, kuri yra

margins of Foucault's texts by artists and other intellectual workers of Nida Art Colony. Their artistic analyses, carried out in the spring of 2011, made me once again remember Other Spaces.

The invitation to Nida Art Colony included the following keywords: “Fluxus and sand, the Baltic sea as a medium, labyrinths of forest paths, smoked fish, solitude, landscape meditation, mind massage, ten-meter-high studio space, migration from water to water, media lab, beaches and breeze, reinventing tradition, creative sunbathing.” The landmarks that connected these kinds of activities were attention to the location, working with the community, use of the findings, encouragement of participation, a dialogue with nature and culture.

It looks like there are no conceptual and practical limits. On the other hand, it is literally a colony, almost a commune where everyone comes together to eat, play, drink tea, or chill in the sauna. The artists have their separate studios, but the focus is not on dissociating oneself from the world in order to contemplate brilliant ideas, but rather on settling inside the space, creating communication rituals and giving them a shape. It does not matter so much if you studied painting, sculpture, photography, or video art – by coming here, the artist also becomes a designer, an explorer, and a participant in the aesthetics of connections.

In speaking about Nida Art Colony, I cannot avoid using Michel Foucault's term of heterotopia. Heterotopia is the opposite of utopia, which is an imaginary, but not a particular place. Utopia is an ideal or reverse vision of society. Utopia does not exist in the physical space. Michel Foucault defines heterotopia as an other space, which is, in a way, out of touch

tarsi visų erdvių užribyje, bet kartu reali, ir išskiria šešis jos principus. Jie puikiai tinka Nidos meno kolonijos atviroms studijoms. Kiekvienas T-R-A-C-E-S.net rezidencijų programos dalyvis įgyvendina skirtingus heterotopijų principus.

Pirmasis heterotopijos principas siejasi su kiekvienoje kultūroje egzistuojančiomis šventomis ir slaptomis vietomis. Jos dažniausiai ritualizuojamos – tai savotiškos iniciacijos ritualų erdvės, žyminčios virsmą, perėjimą į kitą pakopą, įšventinimą į bendriją arba išbandymą, atskyrimą. Foucault tai vadina krizės heterotopijomis, kurios šiais laikais labiau siejasi su deviacija (psichaitrinės ligoninės, kalėjimai, senelių namai). Johanna Sophie Santos Bassetti (Ispanija / JAV / Vokietija) pati bando įgyvendinti tokius ritualus: virš senos Nidos estrados ji pakimba ant rankų imituodama savižudybę. Menininkei svarbi atskirtumo, izoliuotumo tema – prieš siųsdama laiškus, ji įkasa juos į žemę specialiai pasigamintu giljotiną primenančiu kastuvu. Tai savaip siejasi ir su **antruoju heterotopijos principu** – kad užribo erdvių, erdvės erdvėje kūrimas keičiasi, kaip keitėsi, pavyzdžiui, kapinių lokacija ir reikšmė mieste – „nuo nemirtingos miesto širdies iki mirusiųjų miesto, kur kiekviena šeima turi tamsią poilsio vietą“ (Foucault).

Trečiasis heterotopijos principas nurodo kelių skirtingų vietų sugretinimą vienoje erdvėje. Kaip pavyzdžiai pateikiami kino teatras, rytietiškas sodas, žvėrynas. Kelių erdvių įtrūkius fiksuoja lietuvė Marta Vosyliūtė ir Tamara Henderson (iš Kanados, gyvena Stokholme). Marta kuria mitologinį Nidos

with every space, but at the same time it is real. He points out the six principles of heterotopology, which are perfectly fit to apply to the artists' open studios. Each of the participants in the TRACES residency programme implements a separate principle of heterotopology.

The first principle of heterotopology relates to sacred and secret places that exist in each and every culture. Most often, they are ritualized, and turn into singular places for initiation rituals, marking a transformation, going up to another level, a consecration to a community or a test, an isolation. Foucault calls them heterotopias of crisis that today are mostly associated with deviation (psychiatric hospitals, prisons, or retirement houses). Johanna Sophie Santos Bassetti (Spain/USA/Germany) is trying to set these rituals in motion – she hangs herself on her arms above the old stage in Nida, imitating suicide. The artist is focused on the topic of insulation and isolation – before sending her letters, she puts them in the ground by digging a hole in it with a guillotine-like spade made specially for the occasion. This also makes a link to **the second principle of heterotopology**, when there is a change to spaces beyond the border or to creating a space within a space – a change that occurred, for instance, to the cemetery when it shifted its location and meaning in the city – “no longer the sacred and immortal heart of the city, but the other city, where each family possesses its dark resting place.” (Foucault).

The third principle of heterotopology marks the juxtaposition of several spaces in a single real place. Examples of these are cinemas, Oriental gardens, and zoological gardens. Cracks in between spaces is the favourite topic of the Lithuanian artist Marta Vosyliūtė and the Stockholm-based Canadian Tamara Henderson. Marta is making a mythological map

stereotipų žemėlapij, tekstus užklodama vaizdais ir atvirksičiai. Knygą ji paverčia plokščiū viršeliu, miške tarp medžių pastato molbertus ir nutapytus peizažus gretina su gamtos vaizdais apeliuodama ne į kultūrinę, bet į vartotojišką savimonę. Tamara Henderson rašo scenarijus daiktų kelionėms, kurias filmuoja senoviška kamera. Laikas čia tampa vienu iš svarbiausių veikėjų.

Ketvirtasis heterotopijos principas kaip tik ir kalba apie laiko slinktis. Heterotopijos atsiranda laiko lūžiuose, kai tradicinis trukmės skaičiavimas netenka galios (heterochronija). Tai būdinga laiko sancaupoms muziejuose, bibliotekose, archyvuose – skirtingų vietų ir laikų rinkiniuose. Tokia laiko ir erdvės kristalizacija aktuali Hannai Husberg (Suomija / Prancūzija), kuri savo studiją pavertė druskos kristalų auginimo laboratorija. Beveik pirmųjų uaru, kuriame iš lėto dygsta stalaktitai ir stalagmitai. Menininkė domina kristalizacijos procesai – ji surado ir pirmąsiais snaičių kristalų nuotraukas, kurias atspaudė ant baltų dėžučių. Tiesa, ne visas, nes jų yra 6000. Mąstymas stichijomis artimas Gastono Bachelardo erdvės poetikai, tačiau vanduo čia siejamas ne su svajomis ir atspindžiu, o su „žalia“ sąmone. Laki Hannos vaizduotė generuoja globalias ekologinio meno idėjas: pavyzdžiui, visus stogus nudažyti baltai ir taip pristabdyti pasaulinį atšilimą.

Marjolein Houben (Nyderlandai / Vokietija) ir Irmelin Joelson (Švedija) bando sujungti jūrą ir marias, sūrį ir gėlą vandenį ir sukurti heterotopiją kaip vienas nuo kito atskirtų van-

of stereotypes about Nida in the Lithuanian society by covering texts with images and vice versa. She turns a book into a flat cover, and places easels between trees in the woods to compare the painted landscapes with real views of nature – appealing to the consumer consciousness rather than to the cultural one. Tamara Henderson writes scripts for trips of objects that she films with an old camera. One of the principal actors here is time.

The fourth principle of heterotopology speaks exactly about slices in time. Heterotopias are born in the breaks with time, when the traditional ways of counting time are not valid anymore (heterochronies). It is characteristic of institutions that accumulate time, like museums, libraries, or archives – the collections of different places and times. This kind of crystallization of time and space is the point of concentration for Hanna Husberg (Finland/France), who has turned her studio into a laboratory for growing salt crystals – actually, almost into a primeval cave where stalactites and stalagmites are slowly sprouting. The artist is interested in the processes of crystallization – she has also found the first photographs of snow crystals and printed them out on white boxes. Not all of them, by the way, since there are 6000 of these photos surviving. Her way of thinking in elements has reminded me of Gaston Bachelard's poetics of space, but here, water is associated not so much with dreams and reflections as with green mindset. Hanna's vivid imagination generates global ideas for ecological art: for instance, she suggests to paint all roofs white in order to slow down the global warming.

Marjolein Houben (the Netherlands / Germany) and Irmelin Joelson (Sweden) have been trying to connect the sea with the lagoon, salt water with sweet, and create a heterotopia

dens telkinių pokalbį. Jūros ir marių vaizdai vienas priešais kitą kartu su jų skirtingais garsynais atrodo kaip pastangos pratęsti horizontą fizinėje erdvėje.

Kita vertus, galimos ne tik muziejiškos laiko talpyklos, bet ir laikinumo nuotekos festivaliuose, kur žmonės pasineria į karnavališką siautulį. Geriausias tokio šiuolaikiško ritualo pavyzdys – Justino Tylerio Tate'o (Kanada / JAV / Estija) krepšinio žaidimo aikštelė miške, kurios grindys iš medinių konteinerių atkartoja banguotą reljefą ir apeina aikštelėje augančius medžius. Pagoniška lietuvių meilė krepšiniui atsiskleidžia netikėtu kampu.

Pentasis principas teigia, kad heterotopijos yra ir uždaros, ir atviros, „perskrodžiamos“, pereinamos. Izoliuotos ir tranzitinės kaip svečių ar pataisos namai. Tai siejasi su apšalymo ritualais – tas pats Justinas su kolega Ernestu Truely (JAV / Estija) Nidos meno kolonijoje sukonstravo sauną. Arbatos gėrimo ceremonija – taip pat savotiškas apšalymas, ypač jei vyksta miške, ir geriama čia pat surinktų žolių užpilai. Gwenas Aėlas Lynnas (Prancūzija / JAV) virė, pilstė ir dalijo arbatą, o Natalia Borissova (Rusija / Vokietija) įgarsino visus indus ir patį stalą – pakėlus puodelį ar virdulį keitėsi indų skambesys.

Šeštasis principas teigia, kad heterotopijos susijusios su kitomis erdvėmis ir kuria geresnės, tobulesnės erdvės iliuziją kaip priešingybę kasdienybėje egzistuojančiam chaosui. Tai iliuzijos arba kompensacijos heterotopijos. Foucault kaip pavyzdį pateikia jėzuitų kolonijas Paragvajuje, kur viskas buvo tiksliai reglamentuota ir erdvėje, ir laike: mies-to planas su bažnyčia, kapinėmis, laikas keltis,

as a conversation between the water bodies separated from each other. The images of the sea and the lagoon put in front of each other, including their different sound backgrounds, look like an attempt to expand the horizon in a physical space.

On the other hand, there is a possibility to make not just museum-like repositories of time, but also outflows of temporality in festivals, where people merge into carnival-like rage. The best example of this kind of contemporary ritual is Justin Tyler Tate's (Canada/USA/Estonia) basketball court in the forest, the floor of which, made of softwood containers, repeats the wavy landscape and goes around the trees growing in the spot. It presents an unusual perspective on the Lithuanian pagan love for basketball.

The fifth principle of heterotopology states that heterotopias may be both closed and open, penetrable and isolated. Isolated and transitive spaces, like a guesthouse or a penitentiary. All of these are connected to purification rituals – again, Justin and his colleague Ernest Truely (USA/Estonia) have constructed a sauna at Nida Art Colony. A tea ritual is also a kind of purification, especially when it takes place in the woods, and the participants drink teas brewed from herbs that have just been picked on the spot. Gwen Aël Lynn (France/USA) prepared the tea, poured it in cups and handed them out, while Natalia Borissova (Russia/Germany) made the sound for the serving dishes and the table – when one lifted a cup or a kettle, the sound of the dishes would change.

The sixth principle states that heterotopias are related to other spaces and create an illusion of a better, more perfect space as opposite to the chaos of daily life. These are illusion heterotopias or compensation heterotopias. Foucault

melstis ir valgyti. Kolonijos (tikriausiai ir Nidos meno kolonija) yra tikriausi heterotopijų – iliuzijų gamybos ir įgyvendinimo erdvių – pavyzdžiai. O pats ryškiausias, pasak Foucault, yra laivas – siūbuojanti erdvės dalis, vieta be vietos, uždaras savy atvirame vandenyne.

Krisas Salmanis iš Latvijos kūrybiškai pasinaudojo dreifuojančiomis „jūros gėrybėmis“: plastmasiniais konteineriais, buteliais, bakeliais, iš tolo traukiančiais akį spalvų margumynu. Visą šį krantan išpalautą šlamštą Salmanis panardino studijoje. Įstrižai nupjauti daiktai atrodo lyg plauktų – ir studijos grindys vaizduotėje ima siūbuoti. Dar ironiškesnė menininko sukurta „Muzikinė dėžutė“ – medinis konteineris su paplūdimy rasta stikline tara, kuris pradeda vibruoti ir skleisti skimbčiojančių butelių muziką. Įdomu patyrinėti ne tik butelių kilmę, etiketes ir turinį (vienas buvo net su laišku!), bet ir pasiklausyti skambesio, kuris keičiasi greičėjanat ar lėtėjant virpesiams. Išgautas garsas primena ne melodiją, o veikia egzistencinį (gal abstinencinį?) virpulį.

Atvykę į Nidos meno koloniją menininkai patenka į pačią tikriausią heterotopiją. Tai pirmoji Lietuvos kosminė stotis, horizontų tyrimų centras, ekologinių bandymų poligonas, kuriame ne tik dingsta, bet ir gimsta idėjos.

Pirmoji šio teksto versija buvo publikuota „7 meno dienos“ Nr.20 (942), 2011-05-20

gives an example of the Jesuits' colonies in Paraguay, where every single thing was regulated both in space and time – a layout of the city with a church, a cemetery, a precise time for waking up, praying and eating. Colonies – perhaps including Nida Art Colony – are the most vivid examples of heterotopias as spaces for producing and implementing illusions.

According to Foucault, the most excellent example of these is a boat: a floating piece of space, a place without a place, a place that is closed in on itself in the open ocean.

Krišs Salmanis from Latvia has made a creative use of the drifting “frutti di mare” objects: plastic containers, bottles, and tanks, the colourful appearance of which attracts the eye from a distance. Salmanis has collected all this garbage that the sea threw out, and squeezed it into his studio. The diagonally cut objects look as if they are floating – along with my imagination that makes the floor of the studio sway. Even more ironic is the artist's “music box” – a wooden container with empty bottles that he found on the beach, which starts to vibrate and “play” the music of tingling bottles. Exploring the origin, the labels and the contents of the bottles (one of them had a letter inside) is an interesting experience, and it is even more exciting to listen to the sound that changes as the vibrations grow faster or slower. The sound they make has evoked in me not a melody, but an existential (or abstinence?) tremor.

When artists arrive at Nida Art Colony, they enter a most real heterotopia. It is Lithuania's first space station, a centre for horizon analysis, a training ground for ecological tests, where ideas can both appear and disappear.

The first version of this text was published in cultural weekly „7 meno dienos“ Nr.20 (942), 2011-05-20

Jodi Rose

apie Justina Tylerį Tate'ą / on Justin Tyler Tate

Kanadiečių kilmės Estijoje gyvenantis menininkas Justinas Tyleris Tate'as šiuolaikinę nomadystę praktikuoja keliaudamas tik su maža įrankių dėžele ir keliais būtiniausiais daiktais. „Dažnai vieta, kurioje esu, nukreipia mano meną, bet kartais ir menas mane nukreipia į kokią nors vietą,“ – sako Tate'as, kuris dažniausiai kurdamas griuvėsius, kuriuose žmonės galėtų atrasti ir tirti. Tate'as domisi santykiu tarp meno ir žiūrovų ir kuria žaismingas, bet nepaisant to ikoniškas ir monumentalias struktūras – pusiau skulptūras, pusiau liekanas: nuo „Limonado kiosko“, teikiančio psichologinę ir fizinę atgaivą dykumoje, iki „Spygliuočių krepšinio aikštelės“, kur drąsiausieji gali pasijusti kovojančiais laukiniais žvėrimis laukinėje aikštelėje pasaulio paveldo miške.

Menininkas sako: „Mano tikslas – kūrybiškai keisti erdvę, pritaikant ją mainams – tarp žiūrovo ir objekto arba erdvės turėtų vykti dovanojimo ir priėmimo aktas. Vienas turi daryti fizinį poveikį kitam. Tokių mainų fiziškumas gali pasireikšti įvairiai: galbūt tai pavojaus elementas, tyrinėjimo, vartojimo ar net kompromiso poreikis. Kaip ten bebūtų, žiūrovui palikus objektą ar erdvę, abudu jie turėtų likti kitokie nei prieš susitikdami. Pagrindinis mano veiklos objektas – tai subjektyvių ir objektyvių santykių žaismas, tai, kaip sąveikaudami keičiasi žiūrovai ir kūriny.“

Kai pirmą kartą skaičiau projekto „Pajūrio užveigė“ („Tiki-Hut“) paraišką Nidos meno kolonijai, iš anksto nieko nežinodama apie

Canadian born, Estonia based artist Justin Tyler Tate has developed a contemporary nomadic practice, traveling with a small toolbox plus some essentials. “Often my location directs the art while at other times the art directs me to my next location,” says Tate, who delights in making ruins for people to discover and investigate. Tate is concerned with the relationship viewers have to art, creating playful yet iconic and monumental structures, part sculpture and part relic, from the Lemonade Stand offering a place of psychological and physical refreshment in the desert; to his Softwood Basketball Court where those brave enough may find themselves playing like wild animals on the challenging court in a world heritage forest.

Says the artist: “My practice is about creating modifications to spaces in order to create points of exchange; there should be a give and take happening between the viewer and the object(s) or space. The one should have a physical impact on the other. The physicality of the exchange can happen in a variety of ways: maybe there is an element of danger, necessity for investigation, prerequisite of consumption, or possibly the need for compromise. Regardless of the situation, when a viewer leaves the object(s) or space(s), they should both be different from when they met. It's this play between subjective and objective relationships, how the work and viewers change while they're interacting, which is the focal point of my practice”.

šį kūrėją ir jo darbus, aš susižavėjau tokia įsipareigojimo vietos bendruomenei ir aplinkai forma. Be to, mane suintrigavo mintis statyti architektūrinius griuvėsius, kuriuos žmonės atrastų. Aš vis dar laikiu – dėl oro sąlygų ir sezono – to gėrimo „Pajūrio užkeigėleje“¹, bet jau turėjau progą patirti „Limonado kiosko“, anksčiau stovėjusio Australijos dykumoje šalia kalnakasybos miestelio Kuper Pedi, kartotė.

Žadėtoji „psichologinė ir fizinė atgaiva bendraujant su pardavėju (menininku)“ mane aplankė Nidos kopose, besileidžiant nuo Parnidžio kopos smėlio laikrodžio, kai suklypau brisdama per svilinančius Kuršių nerijos smėlynus lietuviškoje Baltijos pakrantėje. Elegantiškas kūrinio paprastumas yra jo žavesio dalis, nors, įdėmiau pažvelgus, išryškėja ir gilesni bei sudėtingesni prasmės sluoksniai. „Limonado kioską“ galima suprasti kaip naivią, idealistinę vaikišką pramogą, kita vertus, menininkas sau, žiūrovams ir dalyviams kuria performansą, sąmoningai pasitelkdamas vaikišką ritualą. Odisėja iki „Limonado kiosko“ (ir, tikiuosi, neilgai laukus iki šildančios paguodos tropinėje užkeigėleje, kai aplink sniegas ir ledas) išstumia žiūrovą iš patogios erdvės ir sukuria naują santykį su abiem vietomis, menininku ir meno kūriniu, peržengia galerijos ribas, apibrėžtą kultūrinę erdvę nutęsia iki vietos, kurios nėra žemėlapyje – fiziškai sunkiai pasiekiamos, o filosofiskai – kviečiančios permaštyti meno, skulptūros, performanso ir tikro išlikimo ribas. Savo meninėje veikloje naudodamas vietoje rastas čionykštės kilmės ar perdirtas medžiagas Tate'as užmezga stipresnį santykį su aplinka.

Kur prasideda kultūros performansas? Kur prasideda santykis tarp menininko, žiūrovo ir vietos? Kur šie mainai baigiasi? Tate'as kvestionuoja mainus ir kuria situacijas,

On first reading the proposal for the Tiki-Hut at Nida Art Colony, without prior knowledge of this artist or his work, I was charmed by this form of engagement with local community and environment and intrigued by the construction of architectural ruins for people to discover. In the event, due to weather conditions and the season, I'm still waiting for that drink in the Tiki-Hut¹, but was able to experience a new iteration of the 'Lemonade Stand', previously built in the Australian desert outside the mining town of Cooper Pedy.

The promised 'psychological and physical refreshment through interaction with the vendor (artist)' was apparent in the sand dunes below the sundial on Parnidis Dune at Nida, when I stumbled through the scorching sands of the Lithuanian Baltic coast on the Curonian Spit. The elegant simplicity of the work is part of its charm, although on closer reading the deeper layers of meaning and complexity become apparent. One can understand the Lemonade Stand first as an innocently idealistic recreation of a childhood act, however the artist is knowingly making a performance out of this ritual, both for himself and the viewers or participants who share the experience with him. The odyssey to reach the Lemonade Stand (and hopefully soon, finding warmth and solace in the snow and ice, the tropical Tiki-Hut), brings the viewer out of their comfort zone and into a new relationship to both place, artist and artwork, taking you beyond the confines of a gallery or defined cultural space to a site that is 'off-the-map', physically demanding to reach, and philosophically open to rethinking the boundaries of art, sculpture, performance and indeed survival. Using found materials sourced locally and often recycled

tyrinėjančias pačią jų prigimtį ir paverčiančias juos arba žaismingais, arba problemiškais. Susidūrimas su jo kūryba yra unikali gyvenimo patirtis, paverčiama dokumentacija arba informacijos archyvu galerijoje ar tiesiog keliautojo nuotraukų albumu.

„Spygliuočių krepšinio aikštelė“, pastatyta Nidos miške atsižvelgiant į natūralų žemės paviršiaus reljefą, – tai žaismingo, bet kartu ir žiaurais fizinio dalyvavimo vieta. „Jūs tikrai susižeisite“, – žada Tate'as, aiškindamas taisykles (niekuo nesiskiriančias nuo įprasto krepšinio), ir išmeta į orą kamuolį, kad išsiaiškintų, kas pradės žaidimą. Žaidžiama nesuvaldomai ir kartais net žvėriškai, aikštelėje esančios kliūtys – medžiai, nelygus paviršius, tarpai tarp grindinio plokštumų, brūzgynai – verčia žaidėjus atsiduoti žaidimui visu kūnu, nesusitariant nė atsikvėpti. Visi dalyvavusieji nusibrozdino, įsidrėskė, įsitaisė mėlynių, kurios liko žaidimo atminimu. Bendras fizinis skubos ir ritualo išgyvenimas mus susiejo. „Justino kūriniai visada turi pavojaus elementą“, – sako Talino kultūros fabriko „Polymer“ menininkų rezidencijos programos direktorius Ernestas Truely. Galiu tai asmeniškai paliudyti iš savo pačios patirties!

Tate'o darbuose ryškūs ir džiaugsmingumo elementas, kaip kad „Barzdojimesi“. Tate'as siūlo dalyviams panešioti dirbtinę barzdą įvairiose socialinėse situacijose ir taip kvestionuoti lyties prigimtį bei tapatybės spektaklį. Barzdotieji momentai – bendras projektas su Amberu Phelps Bondaroffu – dokumentuojami fotografijose ir videodarbuose – taip kuriamas „Barzdfolio“ („Beardfolio“). Menininkai teigia: „Barzdojimas vyksta socialinėse situacijose ir suteikia joms savitą socialinę dinamiką. Barzdos nešiojimas leidžia mums būti tuo, kas iš tikrųjų esame, nes ji

is an integral part of his practice, allowing a deeper relationship to develop between the artist and places of work.

Where does the performance of culture, and the relationship between artist/viewer/location begin, and to what end does this exchange take place? Tate questions these exchanges, and sets up situations where their nature is examined and made playful, or problematic. An encounter with his work is a unique life experience, that is transformed as documentation and memory in the gallery or travellers photo album.

On the Softwood Basketball Court, built in the forest at Nida to follow the natural undulations of the ground, the artist offers a space for playful interaction and at times violent physical engagement. “You will get hurt”, promises Tate as he explains the rules (using those of a regular court), and tosses the ball to see who starts. Play becomes wild and animalistic in some moments, with the obstacles of the court – trees growing in the middle, uneven surface, gaps between pallets, crooked hoops – challenging the players to throw themselves completely into the game, and offering no respite to the faint of heart. Everyone has scratches and bruises that become a memento of the game, binding us together through a shared sense of physical urgency and ritual. “Justin's work always has an element of danger”, comments Ernest Truely, director of Artist Residency program at Polymer Culture Factory in Tallinn, Estonia - to which I can attest through personal experience! There is also a joyful element to his practice, as in “Bearding” where Tate offers participants the chance to wear a fake fur beard during social settings, calling into question the nature of gender and performance of identity. A

pakeičia mūsų socialinę kaukę, o barzdos dėvėtojo asmenybę išvilioja į viešumą. Barzdos dėvėjimas, kvestionuodamas lyties sampratą, išryškina mūsų skirtumus, atskleidžia asmenybę, suvienija mus.“ Vėlgi galiu asmeniškai paliudyti transformuojantį tokių mainų pobūdį – dėvėdama barzdą patyriau nepaaiškinamą laimę ir nevaržomą malonumą.

Kitame projekte „Kraujas už kultūrą“ arba „Kultūros mainai“ menininkas kiekviename pirmąsyk aplankytame mieste/salyje/kultūroje, duoda kraujo, jeigu tai leidžia vietos įstatymai. Donorystę dokumentuoja fotografijos, kurios vėliau taps paroda. Menininko tikslas – svečią priimančiai kultūrai pasiūlyti ką nors mainais. Anot Tate'o, „keliautojai yra juos priglaužiančių subjektų siurbėlės. Tad kaip atvykęs galėtų atsilyginti jį priėmusiai vietai, duodamas gero ne vien ekonomikai?“ Atsakymas: jis pasisiūlo duoti savo kraujo, kurstydamas kultūros gyvybingumą, juolab, kad vienas kraujo donoras gali išgelbėti daugiau nei tris gyvybes: „Užuot homogenizavęs, mūsų užsienietiškus pažadins, įelektrins kultūrą. Kultūra nėra nemokama.“ Toks meninės veiklos pašventimas, atsispindintis Tate'o pasiryžime duoti savo paties kraujo paremiant vietinę kultūrą, liudija jo asmeninį įsipareigojimą dirbti ir kurti tik su tvariomis kultūrinio vietisumo formomis.

Galiausiai, Tate'as yra atsakingas ir už sovietų fizikos teoretiko Matvejaus Petrovičiaus Bronšteino² veikalų sklaidą. Mokslininko išradimai pasiekė menininką *gmailu* naudojantis keliavimo laike technologijomis, kurtomis Bronšteino laboratorijoje. Tate'as teigia: „Jis man paskyrė užduotį parodyti pasauliui jo „Išradimus raudonajai ateičiai“, aš rimtai

collaboration with Amber Phelps Bondarof, these bearded moments are documented with photo and video in the Beardfolio. The artists say, “Bearding happens in social settings and creates its own unique social dynamics within those environments. The Bearding allows us to be who we really are by replacing our social mask with a beard and thereby lures the beard wearers own persona out in the public arena. Wearing the beard exaggerates our differences, highlights our personality and brings us together while inquiring into our idea of gender.” Again, I can personally speak to the transformational nature of this exchange, having found an inexplicable happiness and a sense of carefree pleasure take over while wearing the beard.

In another of Tate's projects, “Blood for Culture” or “Culture Exchange”, the artist donates blood in any new city/country/culture visited, when possible according to local regulations. The donation is documented in a photograph, eventually to become an exhibition. The intention is to offer something in exchange for the culture of the host country, as Tate says, “travelers are leeches on their hosts – so, how does a visitor actually give back to the place and not just the economy?” The answer he proposes is to give blood, and so encourage the vitality of the culture, as one blood donation can save up to three lives: “Our foreign presence won't homogenize the culture but instead will galvanize it. Culture isn't free.” The dedication of this artistic practice, inherent in Tate's willingness to give his own blood in exchange for the support of the local culture, is evidence of his personal commitment to working and creating with sustainable forms of cultural integrity.

priėmiau šią atsakomybę ir tikiuosi padaryti viską, ką galiu.“ Filmuota medžiaga ir virtuali kelionė po žavingą Bronšteino studiją, esančią virš sovietinio žaislų fabriko Estijoje, atskleidžia Bronšteino išradimus, skirtus „padėti naujų Tarybų Sąjungos regionų gyventojams, kuriems galėjo pakenkti nuodingos medžiagos, radiacija, taip pat informacijos ir technologijų netektis.“

„Išradimai raudonajai ateičiai“ – tai kostiumas, sukurtas dėvėti užterštose vietose, mechaninis drugelis ir mažytis robotukas, galintis pasiekti vietas, per mažas žmogui, ir – mano mėgstamiausias – kiro išgelbėjimo operacijos pratybų programa. Aštuntajame ir devintajame dešimtmetyje M. P. Bronšteinas, taikydams kvantų teorijas, dirbo su milžiniškų laiko distancijų komunikacijos metodais. Šios teorijos leido jam įgyti net *Gmail* paskyrą (mpetrobronstein@gmail.com) ir komunikuoti iš 26 metų erdvės/laiko nuotolio. „2010 m. pavasarį suradau labai apleistą jo laboratoriją ir nuo tada Piotras kontaktuoja su manimi,“ – teigia Tate'as.

Patirtis, kuria mėgavausi būdama Tate'o kūrinių dalimi, rodo, koks sėkmingas buvo jo sumanymas sukurti erdvę subjektyvių ir objektyvių santykių tarp kūrinio ir žiūrovo bei jų sąveikos žaismei. „Žiūrovui pasitraukus nuo objekto(-ų) ar erdvės(-ių), abudu jie turėtų likti kitokie nei prieš susidurdami...“

Dirbdamas su daugybe formų ir vietų, nesvarbu, ar kurtų efemerišką performansą, ar monumentalios skulptūros liekanas, Justinas Tyleris Tate'as kuria reikšminę konstruk-

Finally, Tate is also responsible for disseminating the work of Soviet theoretical physicist M. P. Bronstein², whose inventions reached the artist via gmail through time travel technologies developed in Bronstein's laboratory. Tate says “He has assigned me with the task of showing the world his Inventions for a Red Future. Although I don't have the heart to tell Peter that there is no longer a Soviet Union, I've taken his assignment seriously and hope to do what I can.” A virtual tour and video of Bronstein's fascinating studio above a Soviet toy factory in Estonia highlights Bronstein's inventions to “help those in newly acquired Soviet regions who may be affected by toxic substances, radiation as well as loss of information and technology.”

“Inventions for a Red Future” shows the after suit designed for wearing in contaminated areas, mechanical butterfly and tiny robot allowing access to places too small for humans, and my personal favourite, the seagull rescue training program. During the 1970's and 1980's M.P. Bronstein worked on methods for communication across vast distances of time using quantum theories. These theories enabled him acquire a Gmail account (mpetrobronstein@gmail.com) and communicate across 26 years of space/time. “I found his laboratory, very much in ruin, in the spring of 2010 and that is when Peter began contacting me,” said Tate.

The experiences I have enjoyed through being a part of Tate's work show him to have successfully realised his intention to create a space that allows for the play of subjective and objective relationships between the work, the viewer and the relationships that take place during their interactions. “When a viewer

ciją, kuri laimingiesiems siūlo pasinaudoti nuostabia galimybe būti pakeistiems pačių mainų. Nekantrauju stebėti tolesnius jo darbus ir dalyvauti kitose kūrybinių sąveikų serijose – galbūt duoti kraujo kultūros mainuose ar pagaliau išgerti kokteilį pajūrio užieigėlėje.

Justino Tylerio Tate'o portfolio
<http://cargocollective.com/jtt>

M. P. Bronšteino laboratorija
<http://youtu.be/-SuAXDZ1Qpw>

Jodi Rose yra rašytoja, menininkė ir viena projekto T.R.A.C.E.S bei Nidos meno kolonijos simpoziumo „Inter-formatas“ kuratorių
<http://t-r-a-c-e-s.net/>

T.R.A.C.E.S ir Nidos meno kolonija, T.R.A.C.E.S interneto žurnalo teminis numeris „Inter-Formatas“, 2011 m. liepa,
<http://www.t-r-a-c-e-s.net/editions/interformat>

1 - „Pajūrio užieigėlė“ – tai atvira ir visa apimanti instaliacija. Visi norintieji gali užsukti tropinei pertraukelei nuo nesibaigiančios žiemos nakties. „Pajūrio užieigėlė“, šilumos ir šviesos švyturytis tiesiai iš tropikų švies net ir tamsiausią metų dieną. Užieigai reikėtų parinkti negyvenamą, (vos) atokesnę vietą, nes kelionė iki jos yra tokia pati mainų patirties dalis, kaip ir konstrukcija ar bendravimas su barmenu (menininku). Lankytojas turėtų pasijusti lyg po apylinkes keliaujantis piligrimas, kurį šviesa užieigos lange priviliotų nelyginant musę. Nepakartojama kultūrinės ir psichologinės šilumos patirtis laukia tavęs šaltyje ir tamsoje.

2 - M. Petrovičius (Piotras) Bronšteinas (М. Петрович Бронштейн, 1936 m. rugpjūčio 17 d. – 1988 m. vasario 18 d.) buvo sovietų fizikos teoretikas, kvantinės mechanikos pradininkas, veikalų apie astrofiziką, puslaidininkius, kvantų elektrodinamiką bei kosmologiją ir daugelio mokslo populiarinimo knygų vaikams autorius.

leaves the object(s) or space(s), they should both be different from when they met...”
In a practice working across many forms and locations, whether creating ephemeral performances or monumental sculptural relics, Justin Tyler Tate is creating a significant body of work that offers those lucky enough to encounter this remarkable artist the possibility to be changed by the nature of their exchange. I look forward to following the development of his work and taking part in the next series of creative interactions, maybe giving blood in a culture exchange or finally having that cocktail in the Tiki-Hut.

Portfolio of Justin Tyler Tate
<http://cargocollective.com/jtt>

M. P. Bronsteins Laboratory
<http://youtu.be/-SuAXDZ1Qpw>

Jodi Rose is a writer, artist and co-curator of T.R.A.C.E.S & Nida Art Colony Inter-Format Symposium.
<http://t-r-a-c-e-s.net/>

T.R.A.C.E.S & Nida Art Colony, Inter-format Edition, July 2011

1 - The Tiki-hut is an open and all inclusive installation; anyone can come for a tropical break from the endless night of winter. Serving as a beacon of warmth and light, straight from the tropics, the Tiki-hut will shine through the darkest days of the year. The location for the Tiki-Hut should be desolate and (a little bit) remote because the trip to the Tiki-hut is as much a part of the experience as the structure or an interaction with the bartender (artist). The visitor should feel as though they are making some sort of pilgrimage through the environment and upon seeing the lights of the hut, the visitor should be drawn to it like a moth. A unique experience of cultural and psychological warmth await you in the cold and the dark.

2 - M. Petrovich (Peter) Bronstein (Russian: М. Петрович Бронштейн, August 17 1936 — February 18, 1988) was a Soviet theoretical physicist, a pioneer of quantum mechanics, author of works in astrophysics, semiconductors, quantum electrodynamics and cosmology, as well as of a number of books in popular science for children.

Pokalbiai su menininkais / Artists' Reflections

apie pirmuosius mėnesius rezidencijoje nuo 2011 m. kovo iki gegužės / on the first residency period in March–May, 2011

Vytautas Michelkevičius: Nida kaip vietovė pasižymi daugybe išskirtinių savybių: čia daug gamtos, atskirties gyvenant tarp dviejų vandenų, kaitos sezono ir ne sezono metu, yra nedidelis miestukas, jo bendruomenė ir t. t. Kas būtent įkvėpė ir riboja kiekvieną iš jūsų kaip menininkus per tuos du mėnesius, kol gyvenote rezidencijoje? Kas iš čia paminėtų dalykų potencialiai gali sudominti menininkus, kurie čia apsigyvens vėliau?

Ernest Truely: Man buvo svarbu turėti kūrybinę erdvę lauke. Patiko, kad čia gali naudoti daugybę medžiagų. Taip pat galėjau daugiau nudirbti ir todėl, kad turėjau galimybę dirbti su gerais įrankiais. Vertinu laiką, kurį skyriau darbui su savo kolektyvu „Error“. Patiko Algio, Lino, Rasos, Vytauto ir kitų pagalbininkų susidomėjimas ir entuziazmas. Dažniausiai menininkų rezidencijos daugiausiai dėmesio skiria atskiriems menininkams. O Nidos meno kolonija gali apgyvendinti iščius menininkų kolektyvus ir bendruomenes, dėl to atsiranda galimybių kurti daugiau, įvairesnėse srityse ir didesniu mastu.

Vytautas Michelkevičius: Nida has a lot of specific qualities as a site: nature all around, isolation, being between two waters, the high season – off season dialectic, small town and community, etc. Which qualities inspired and constrained you personally as an artist in residency during the two months? Which things may be interesting for future artists in residency?

Ernest Truely: I appreciated having outdoor workspace. I liked the availability of materials at the site. I could accomplish more because of the good tools available for use. I appreciated the time to work with my collective Error. I appreciated the interest and enthusiasm in the work from Algis, Linas, Rasa and Vytautas and from the rest of the staff.

Most artists' residencies focuses on the individual artist. NAC has the potential to host artist collectives which offer the possibilities of work of wider scope and grander scale.

Krišs Salmanis: Inspiring: offseason, nature, fellow residents, studio space. Limiting: distance to the nearest hardware store.

Krišs Salmanis: Įkvėpė ne sezono metas, gamta, kiti rezidencijoje gyvenantys menininkai, dirbtuvių erdvė. Ribojo didelis atstumas iki artimiausios techninių priemonių parduotuvės.

Natalia Borissova: Keli patarimai vėliau rezidencijoje gyvensiantiems menininkams: pamėginkite vadovautis šiais patarimais, kad visą gyvenimo rezidencijoje laiką išnaudotumėt įsitvirtinimui čia ir dabar; kuo daugiau laiko praleiskite lauke ir sveikai maitinkitės; kuo dažniau kvėpuokite giliai; Įdėmiai žvelkite į dangų ir į savo pačių gelmes (kartais negalėsite pamatyti horizonto); nesusitelkite į vieną dalyką, matykite viską aplinkui; nesiklausykite muzikos, klausykitės lauke sklindančių garsų, paukščių, jūros ošimo, medžių girgždėjimo, žolės augimo, vėjo, vamzdžių, sandėlio sklaidžiamų garsų lyjant ir vėdinimo sistemos savo kambaryje; stebėkite ilgėliau užsilaikančius smulkius dalykus, paragaukite eglių pumpurų ir pajuskite, kaip burnoje gaivu ir dilgčioja; lieskite viską aplinkui ir braukite rankomis per smėlį. Kas dar?! Netoliese esanti Rusijos siena paskatino patyrinėti Kuršių nerijos „kitą pusę/vietą“. Ten viskas kitaip. Jei tik gausite galimybę ir vizą, nuvykite pasižiūrėti.

Justin Tyler Tate: Mane Nida labai nustebino, nes atvykau beveik nieko nežinodamas apie vietos geografiją, mitologiją ir pačią Meno koloniją. Kalbant apie minėtą ribotumą, pajutau jį tik vieną kartą, kai Vytautas pastebėjo, kad bus beveik neįmanoma įgyvendinti mano sumanyto projekto. Tačiau Nacionalinis parkas davė leidimą ir projektą vis dėlto pabaigėme. Apskritai iš Nidos iškeliauju jausdamas, kad čia turėjau begalinę laisvę kurti mane dominančius kūrinius. Dėl Lino, Rasos ir Vytauto neįtikėtino paslaugumo bei medžiagų ir technikos parūpinimo, dėl čia rastų, atrodo, neišsenkančių medžiagų ir dėl erdvių įvairovės Nidos meno kolonija man yra vieta, kurią palieku jausdamas, kad joje produktyviai padirbėjau.

Natalia Borissova: Some tips "for future artists in residency": Try some of these tips to gain a residency-long tool to anchor yourself in the here and now // Spend time outdoors and eat healthy; Breathe deeply whenever you get the chance; Stare up at the sky and down inside yourself (sometimes there will be no horizon visible); Don't focus on one thing, see everything around you;; Do not listen to music, listen to venture outdoors, birds, sea, creaking trees/grass grow, wind, pipes, shed in the rain and the ventilation system in your room; Take notice of small things that linger, taste fir-tree's kidneys and feel how fresh and tingly your tongue is; Touch everything around and run your hands through the sand; What else?! The closeness to the Russian border were inspiring to explore "The other site/side" of the Curonian Spit. It is different. If you get the chance and the visa, go see.

Justin Tyler Tate: I found Nida very surprising as I came knowing very little about it's geography, it's mythology and the Colony itself. This being said I can only ever remember feeling limited once when Vytautas suggested that a project of mine was going to be near impossible to accomplish; I didn't listen though and the project was made. In general the feeling I carry away from Nida was one of endless freedom to make work I was interested in. The incredible logistical support (Linus, Rasa, Vytautas), seemingly endless found materials and variety of spaces made Nida Art Colony a place which I really felt productive walking away from.

VM: Nida has attracted artists and their colonies since the 19th century. However, at the moment the most popular image of Nida is that of a paradise for tourists and holiday-makers. Did you feel this conflict? Could it be

V. M.: Nida vilioja menininkus ir jų kolonijas jau nuo XIX amžiaus. Tačiau šiuo metu populiariausias Nidos įvaizdis yra turistų ir atostogaujančiųjų rojus. Ar pajutote šį kontrastą? Ar jis galėtų būti vaisingas? Kitas svarbus Nidos požymis yra jos priklausomybė nuo sezono. Daugybė menininkų ir kitų žmonių vis dar tvirtai tiki, kad Nida puikiai tinka vasaros plenerams, tapyti kopas ir jūrą. Koks yra skirtumas tarp XIX amžiaus ir šiandienos menininkų santykio su Nida kaip vietoje?

Gwenn-Aël Lynn: Dėl projekto, su kuriuo dirbau, daug laiko teko praleisti lauke, miške, kopose arba kolonijos patalpose. Todėl ne tiek jau daug buvau pačiame Nidos mieste. Veikiau mano rezidencija apėmė visą Kuršių neriją, tiksliau – lietuvišką jos dalį. Ši rezidencijos programa man pasirodė itin įdomi dėl to, kad vyksta nacionaliniame parke, tačiau kartu čia galima įgyvendinti labai šiuolaikiškus projektus. Tokius, kurie orientuojasi į šiuo metu itin aktualius dalykus (pavyzdžiui, ekologinę pusiausvyrą), arba projektus, balansuojančius ant „meno“ priimtino ribos (darbas su maistu, kvapų žemėlapiai, fiziniai darbai kaip menas – pavyzdžiui, pirties statymas ir panašiai). Pasulyje yra ir kitų gamtoje, parkuose, įsikūrusių rezidencijų (pavyzdžiui, JAV nacionaliniuose parkuose yra gausybė tokių vietų), tačiau paprastai jose daugiausiai dirbama su kraštovaizdžiu ar gyvūnų tapytojais, fotografais. O Nidos meno kolonijoje, priešingai, suteikiama galimybė pasisemti įkvėpimo iš gamtinės aplinkos ir dirbti su šiaudien labai aktualiais klausimais, pasitelkiant šiuolaikiškus formatus. Šia prasme čia yra unikali vieta, kur gamtos specifika susivienija su politiniais kuratorių sprendimais ir, žinoma, su čia apsisojančiais menininkais.

E.T.: Gyvenant NMK man atrodė, kad dauguma menininkų elgiasi tarsi atvažiavę į pajūrio kurortą: jie važinėjosi dviračiais, valgydavo

fruitful? Another important aspect of Nida is its seasonality. A lot of people, including many artists, still have a strong conviction that Nida is a perfect place for painting the dunes and the sea in summertime. What is the difference between artists' relationship with Nida as a site in the 19th century and today?

Gwenn-Aël Lynn: The project I was working on required me to spend most of my time outdoors in the forest, and in the dunes, or indoors at the colony. Therefore I did not spend that much time in the town of Nida per say. Rather my residency happened over the entire Spit (the Lithuanian side of it). What I find really interesting about this residency program is that it takes place in a national park, but at the same time it is possible to do very contemporary projects. Projects that addresses issues of the now (like sustainability for instance), or projects that are on the edge of what's acceptable as "Art" (food based work, olfactory maps, domestic acts turned into art -like building a sauna, etc.) There are other residencies in the world that take place in natural parks (there is a whole cohort of these in US national parks for instance) but they are usually geared toward landscape or animal painters/photographers. In contrast Nida Art Colony offers the opportunity to draw inspiration from its natural surroundings and to address very relevant questions for today in contemporary formats. So it is unique in that sense, and this is due, to a combination of both the site and the political decisions of the curators, and the artists who come here of course.

ET: While I was at NAC it felt as if most of the artists were having a seaside holiday, riding bikes, going to the sea, going out to lunch, taking day trips, walks, hikes. While I saw finished pieces, I saw little of the process or actual art production.

priešpiečius mieste, išsiruodavo į vienos dienos išvykas transportu, pasivaikščiojimus ar žygius. Apžiūrėjau jų užbaigtus kūrinius, bet iš tikrųjų nemačiau, kaip vyko pats meninės kūrybos procesas.

Šiuolaikinio meno kontekste aktualiausi būdai kurti Nidoje yra žemės meno fotodokumentika, kūriniai, pritaikyti konkrečioms vietovėms ir erdvėms (įvietintas menas), faktinės medžiagos įrašymas vietoje ir garso menai, naujosios medijos ir tam tikrai vietai skirtos performanso akcijos.

N. B.: Jūsų minėtą skirtumą nebloggeriai iliustruotų M.A.R.I.N. projekto šūkis „Jokių poetinių videofilmų, kontempliuojančių jūrą!“

K. S.: O man atrodo, kad jokio ryškaus skirtumo tarp tada ir dabar nėra. Gal tada kūrimas pleneruose ir buvo nauja idėja, tačiau menininkai iki šiol vaikštinėja po apylinkes rinkdami medžiagą ir reaguodami į juos supančią aplinką. Gal tik laikui bėgant atsirado daugiau priemonių tai daryti, o gal šiuolaikinė tendencija reikalauja, kad menininkas labiau reaguotų į aplinką.

V. M.: Gal galite papasakoti apie savo kasdienybę Nidos meno kolonijoje? Ar įmanoma išgyventi be parodų atidarymų, galerijų ir ultramadingų barų? Kokie maži ir malonūs įpročiai daro kasdienį gyvenimą patogesnį? Ar sutiktumėt su teiginiu, kad Kolonija yra sulėtinto režimo (laiko) vieta, kurioje turi laiko ir erdvės savo kūrybingumui išreikšti?

E. T.: Čia galėjau gyventi pagal įprastą darbo grafiką, panašaus laikaus ir būdamas namuose. Buvo kelios tikrai puikios dienos, kai pradėdavau darbą 8:00, o pabaigdavau 21:00. Labai patiko dirbti atvira ore, gamtoje. Ši aplinka privertė padaryti malonų žingsnį tolyn nuo miestietiško gyvenimo. Buvo smagu dirbti kiekvieną dieną ir nejaučiau jokio poreikio lankytis kur nors kitur, juo labiau eiti į

Photo documentation of land art, site specific installation, field recording and sonic arts, new media and site based performance actions are relevant approaches to Nida in a contemporary fine art context.

NB: The slogan of M.A.R.I.N. project 'No poetic videos contemplating the sea!' might be an appropriate example of the difference.

KS: I think there is no significant difference. Working en plein air maybe was a newer idea then, but artists still walk around gathering material and reacting to the environment. Their tools may have multiplied over time and maybe the current trend requires the artist to cause a more reciprocal relationship with the surroundings.

VM: Could you describe your lifestyle as an artist at Nida Art Colony? Is it possible to survive without openings, galleries and trendy bars? Which small routines make daily life more convenient? Do you agree that the Colony is a slow zone that provides time and space for your creativity?

Jodi Rose: We created our own entertainment, holding film nights, having discussions and the cooking workshops. Of course it's possible to survive without trendy bars and galleries, I think part of what draws people to someplace like this for a residency is the chance to be away from that scene. It was helpful to sometimes have a lift to the supermarket for grocery shopping, and lunch at Don Vito was a nice change from cooking for oneself, also the communal meals were enjoyable. It is and it isn't – the place and building itself is lovely, the peacefulness of the seaside and forest are a 'slow zone', but also the reality of living within the Nida Art Colony as a community also took time and energy to negotiate interpersonal politics, make connections, be

mingus barus ar atidarymus. Tai buvo laikas atsikvėpti ir sutelkti dėmesį į kūrybą.

G. A. L.: Mano gyvenimas Nidoje buvo beveik asketiškas. Atsikeldavau ryte, pusryčiaudavau ant stogo, tada arba leisdavausi tyrinėti miškų, kopų ir paplūdimių, ieškodamas Kuršių nerijos kvapų (būtent tokį kvapų žemėlapių kūrėu gyvendamas rezidencijoje), arba didžiojoje salėje ruošdavausi performansui, kurį planavau atlikti simpoziume „Inter-Formatas“. Be to, kartais nuvykdavau į „Maximą“ ko nors nusipirkti, kartais atsigerdavau kavos kurioje nors miesto kavinėje. Buvau linkęs dirbti prie kompiuterio atidėti vakarui. Rezidencijos aptarnaujantis personalas suteikė daug socializavimosi galimybių, o tarp menininkų vyko nemažai neformalių susitikimų, tad visai nesijaučiau atsiskyręs. Gyvenu didžiuliam Čikagos mieste, tad visai nepasiilgau visų tų barų. Iš tikrųjų buvo nepaprastai malonu leisti laiką toliau nuo meno pasaulio triukšmo ir bruzdesio ir gyventi pagal tokį susikaupimo režimą.

J. T. T.: Mano kasdienis gyvenimas Nidoje labai skyrėsi nuo to, koks jis bus ateityje, nes man gyvenant rezidencijoje čia buvo (kartais nesuskaičiuojama) gausybė kitų gyventojų. Atrodo, kad buvo ir greitų dienų, ir lėtų. Turėjau labai daug laiko ir erdvės kūrybai, visuomeniniam gyvenimui. Manau, kad tas dialogas tarp bendravimo ir tylos ir sudaro sąlygas įkvėpimui (nekenčiu to žodžio).

K. S.: NMK yra pati greičiausia kolonija iš visų, kuriose iki šiol gyvenau. Ankstesnėse rezidencijose gyvenau daugiau ar mažiau atsiskyrėliškai, o Nidoje pats žodis „kolonija“ jau reiškia daug labiau socialiai angažuotą gyvenimą. Man patinka, kad NMK yra beveik komuna, kurioje kiekvienam leidžiama surasti pusiausvyrą tarp kolektyvinės veiklos ir nuošalaus darbo pagal savo poreikius.

Jodi Rose: Mes patys susigalvodavome pramuš: rengėme filmų peržiūrų naktis,

‘communal’ and interact not only with the other artists in residence but the many students who came for short workshops.

ET: I was able to adapt to a regular work schedule similar to the one I use at home. I had some beautiful days starting work at 8:00 and finishing at 21:00. I enjoyed working outdoors, surrounded by nature. The environment was a welcomed change from my urban existence. I was happy to work every day and didn't feel an impulse to visit the sites, much less to go to trendy bars or openings. It was a time in my life when I needed to relax and focus on making art.

GAL: My lifestyle at Nida was almost ascetic. I'd get up in the morning, have breakfast on the roof, then would either go to explore the forest, dunes, and beaches, in search for the scents of the Curonian spit, a mapping project I was working on while being in residence, or I would practice in the Big Hall for a performance I was preparing for the inter-format symposium. Other than that, sometimes I would go to Maxima to buy some groceries, stop for an occasional coffee at one of the cafes in town. I'd tend to save computer work for the evening. The residency staff provided plenty of socializing opportunities, and there were many informal gathering among the artists that I never felt isolated. I live in a very big city (Chicago) so I did not miss at all the bars, and etc. I actually enjoyed quite a lot being away from all the hustle-bustle of the artworld, and having this very focused lifestyle. Of course this was only for two months. I don't know if I could survive forever being away from a contemporary urban art scene.

JTT: The lifestyle while I was at Nida was very different to how it will be in the future because of the, sometimes overwhelming,

diskusijas ir dirbtuves. Žinoma, kad įmanoma išgyventi be madingų barų ir galerijų – manau, į tokias vietas, kaip ši, žmones ir pritraukia galimybė pabėgti nuo tos aplinkos. Kartais mus pavėžėdavo iki parduotuvės nusipirkti būtiniausių kasdienių daiktų, o kartais dėl įvairovės valgyti ne gamindavomės, bet eidavome priešpiečiauti į restoraną „Don Vito“. Bet vis tiek labai patiko gaminti ir valgyti visiems kartu.

Ar kolonija yra sulėtinto režimo vieta? Ir taip, ir ne. Pati vieta ir pastatas žavingi, ramus pajūris ir miškas yra „sulėtinta zona“, tačiau gyvenimo Nidos meno kolonijoje kaip komunoje kasdienybė pareikalavo ir laiko, ir jėgų: turėjome susitarti dėl asmeninių dalykų, megzti naujus ryšius, gyventi „kolektyvinį“ gyvenimą ir bendrauti ne tik su kitais menininkais, bet ir su daugybe studentų, trumpam atvykusių į kūrybines dirbtuves.

Quentin Armand: Visai įmanoma išgyventi ir be atidarymų, galerijų bei madingų barų. Labai sveika pagyventi atokiau nuo madų šou, pretenzingos išvaizdos puoselėjimo, visų tų šmaikščių pokalbių ir klausimų apie karjerą. Visiškai sutinku su tuo, kad kolonija yra vieta, kurioje erdvės ir laiko yra daug – to ir ieškojau, tą čia ir radau. Be abejo, čia taip pat gali sutikti kuratorių, galeristų ir kritikų, girtų žmonių, prie kurių gali prisijungti, ir šurmulio, į kurį gali įsiliesti. Gal čia ir nėra geriausia vieta tokiems dalykams, bet menininkai pasižymi retu talentu sugebėti atkurti nedidelę prasmės kupiną aplinką visur, kur bekeliautų, net mėnulyje. Menininkų – mano ir kitų – elgesys yra dalis to susidūrimo su „nutolusiuoju pasauliu“. Tai reikalauja daug pastangų, tampa iššūkiu tavo autonomiškumui ir kai kuriais atžvilgiais primena laikiną pabėgimą nuo visuomeninių reikalų – tai labai sveika sielai.

V.M.: Kokią dinamiką pastebite, kalbant apie

amount of residents in the colony while I was there but I felt there were many fast times and also slow zones; there was lots of time/space for creativity and social life and I feel like the dialogue between the social and quiet times make for, and I hate to use this word, inspiration.

KS: NAC is the fastest residency that I have been in by now. Most of my previous residency experiences have been more or less solitary affairs, whereas in Nida, the word “colony” already denotes a much more socially engaged mode. I appreciate that whilst almost a commune, NAC allows the residents to balance the collective activities and private work according to their own needs.

Quentin Armand: It is absolutely possible to survive without openings, galleries and trendy bars. It is healthy to spend some time away from fashion shoes, arty looks, dandy talks and wonders about career. I definitely agree that colony is a place for space and time, this is what I was looking for and I found it. Of course, you might also look for curators to meet, gallerist to get introduced to, drunk people to join, and buzz to get along with. Even if it is not the best place for this, artists have this very rare talent to be able to recreate a small ultra meaningful environment anywhere, even on the moon. Artist's behave, mine and the other is all part of this meeting with this "far side" environment. It is demanding, challenge your autonomy and at some points I guess it's like getting away from social substances for a while, it's good for the soul.

VM: What kind of dynamics does the educational aspect of the Colony (since it is a branch of Vilnius Academy of Arts) bring about? Did you have any interesting encounters/meetings

pedagoginį kolonijos aspektą – juk ji priklauso Vilniaus dailės akademijai? Ar buvo įdomių netikėtų ar planuotų susitikimų su atvykstančiomis laikinomis kūrybinių dirbtuvių bendruomenėmis? Ar įgijote vertingų žinių iš kolonijos menininkų bendruomenės?

E. T.: Mano kolektyvas artimai susipažino su dviem menininkais, juos sutikome NMK. Per savo rezidavimo NMK laiką mes apsilankėme jų dirbtuvėse Rygoje, o jie šiuo metu gyvena rezidencijoje mūsų dirbtuvėse Taline. Kuriam ateities bendradarbiavimo planus.

J. R.: Taip, kai tik sužinojome, kad atvyksta pagyventi dirbtuvių grupė, prasidėjo įdomi dinamika: kai rezidencijoje gyvenantys menininkai susidūrė su atvykusiais studentais.

Ko čia išmokau? Reikėtų paminėti gero pri(si)statymo vertę: kartais žmonės atvažiuodavo, paklaidžiodavo aplinkui, susipažindavo su kuo papuola, tačiau nebuvo oficialaus susirinkimo ar kokio organizuoto pristatymo. Dėl to buvo sunku susivokti, kas yra kas ir ką veikia. Išmokau gaminti cepelinus ir kepti suomiškus blynus. Supratau, kad dalykai, kurių neplanuoti (pavyzdžiui, spontaniški šokiai terasoje per simpoziumo „Inter-formatas“ atidarymą pajūryje) gali geriau suburti žmones, nei suplanuoti renginiai – pavyzdžiui, vaikščiojimas per žarijas. Sužinojau, kad karštos žarijos truputį degina, bet iš tikrųjų visai neskauda, ir kad kasvakarinis kaitinimasis pirtyje padeda „išjudinti“ bendruomenę.

G. A. L.: Netikėtai susipažinau su architektu Roku Kilčiausku ir jo vadovaujama jauna dizainerių bei architektų grupe. Taip pat pačioje mano rezidavimo pabaigoje atvyko visa grupė studentų iš įvairių akademijos fakultetų – gaila, kad neturėjau laiko daugiau su jais pabendrauti. Tuo pat metu vyko Žemės meno festivalio atidarymas, tad man pavyko pasikalbėti ir pagurkšnoti vaistažolių arbatos su

with arriving temporary workshop communities? Have you learned something valuable from the artists' community in the colony?

ET: My collective made a connection with two artists who we met at NAC during residency. Since our residencies we have visited their factory in Riga and they are currently in residence at our factory in Tallinn. We are developing plans for future work together.

GAL: I did have an encounter with architect Rokas Kilčiauskas and his group of designers and architects. Also at the very end of my stay there was a whole group of students that came from various departments of academy, and I wish I had had more time to interact with them. At the same time there was also a reception for a land art festival, I was able to share some words and herbal teas with this group. I obviously related more with some of my fellow artists than with some others, and again these are bridges to the future. I don't know if I "learned" anything from all these encounters though, I did learn a lot about the flora of the Curonian spit, but that has more to do with the site itself than with other artists. Rather it's more about connecting with like-minded people, and maybe sustaining long distance relationships that may (or not) result in future projects. Actually, in terms of "learning" I benefited more from the inter-format symposium (for instance with Andrew Gryf Paterson, and Mindaugas Gapševičius) than from the Vilnius Academy of Arts.

JR: Yes, as long as we knew that there was a workshop group coming to stay it was an interesting dynamic having the mix of artists in residence and students there. I enjoyed the group who came to assess the site to make it more 'human and livable' – some of their

šia grupę. Žinoma, su kai kuriais rezidencijoje gyvenusiais menininkais bendravau daugiau nei su kitais, ir su jais planuojame bendrauti ateityje. Tikrai nežinau, ar „išmokau“ ko nors iš visų tų netikėtų susitikimų, bet tikrai daug sužinojau apie Kuršių nerijos augaliją. Daugiau žinių įgijau apie pačią vietovę nei apie kitus menininkus. Tai labiau susiję su ryšiu tarp bendraminčių ir santykių palaikymu per didelį atstumą – santykių, kurie gal (o gal ir ne) leis ateityje kurti bendrus projektus. Šiaip kalbant apie „mokyimąsi“, daugiau naudos gavau iš simpoziumo „Inter-Formatas“ (pavyzdžiui, bendraudamas su Andrew Gryf Patersonu ir Mindaugu Gapševičiumi) negu iš Vilniaus dailės akademijos.

Q. A.: Manau, kad toks kontekstas studentams yra vertingiausias švietimo prasme. Kai esi jaunas ir bandai susiorientuoti savo, kaip menininko, kelyje, tau smalsu, koks jis turėtų būti, ką turėtum daryti, o ko nedaryti, kur reikėtų dalyvauti, kam įsipareigoti, kokius tikslus išskirti ir taip toliau... Žinoma, čia svarbų vaidmenį vaidina aplinka, ji palengvina tavo kelią, prisideda prie jo gyvybingumo, džiaugsmingumo, paverčia jį kolektyviniu eksperimentu. Tačiau menininko gyvenimas ne toks, koks yra meno akademijose: kartais jis reikalauja vienatvės, disciplinos, asmeninio pobūdžio pareiškimų, reikalauja autonomijos, t. y. atsitraukimo nuo visos aplinkos, komandos, triukšmo ir pan. Kolonijos atidarymo vakarą sutikau studentų iš Vilniaus, jie man pasirodė įdomūs tuo, kaip visi buvo kartu. Taip pat sutikau muzikantų, bet su jais mažai bendravome, nes mūsų dienotvarkės labai skyrėsi. Žinoma, iš šios bendruomenės kaip laikinas jos narys šio to pasimokiau. Manau, ir pats suteikiau jai žinių. Tačiau Nida yra vieta, kurioje kaip niekur kitur daug galvoji apie tai, kad žmonės galbūt ir nėra pačios įdomiausios būtybės žemėje. Pušys, briedžiai ir žvejai ant ledo turi labai daug ką papasakoti.

interventions and proposals were lovely, I hope that they make it into production! The animal chairs for the library, the pinecone chair – it was definitely lacking comfortable places to relax.

I learned how to make potato zeppelins and Finnish baked pancakes. I learned that things you don't plan (like the spontaneous dancing on the terrace at the seaside ceremony for Inter-format Symposium) can have a better effect at bringing people together than things you do plan, like the fire walk. I learned that hot coals sting a little but don't really hurt, and that having a sauna every night is good for the group dynamic.

QA: I think a context like this has a main educational value for students. When you're young and try to get yourself together for an artistic way, you wonder what it's going to be like, what you have to do, not to do, what you should take part in, have commitment in, what for etc... The surrounding of course plays its role in it, it helps keeping it light, alive, joyful, it makes it a collective experiment. But, artist's life is not like in art schools, it asks for loneliness at times, discipline, and personal statements, it asks for autonomy which means a distance from the atmosphere, the crew, the noise etc... I met students from Vilnius at the opening evening of the colony, I found them all interesting in their way to be together. I met musicians too but, for some reason we didn't exchange much as their routine and mine were really different. I of course learned things from this community, as member of it temporary I guess I provided some knowledge too, but I guess Nida is a place where you get to think more than usual that people may not always be the most interesting on earth. Pine trees, moose and fishermen on ice have a lot to tell.

Kad būtu... / Let it be...

Architektų ir dizainerių kūrybinės dirbtuvės / Architects and Designers Workshop

Balandis / April

PARTICIPANTS / DALYVIAI:

Rokas Kilčiauskas – moderator / moderatorius
(architecture / architektūra)

Jokūbas Jurgelis
(architecture / architektūra)

Miglė Nainytė
(interior design / interjero dizainas)

Austė Kuliešūtė
(interior design / interjero dizainas)

Jurga Marcinauskaitė
(interior design / interjero dizainas)

Eva Volkovska
(interior design / interjero dizainas)

Agata Vodnicka
(interior design / interjero dizainas)

Asta Sadauskaitė
(design / dizainas)

Lina Kruopytė
(photography and media art / fotografijos ir
medijos menas)

Aistė Viršulytė
(photography and media art / fotografijos ir
medijos menas)

Kad būtų neliūdna

Let it be more happy

Kad būtų minkščiau
Let it be softer

Kad tik *šiškų* užtektų
Let it have enough pine cones

Tamara Henderson

*Kūrybinės dirbtuvės: Siurrealistinis objektas
/ 24 kadrai 16mm filmavimo juostoje /
Workshop: The Surrealist Object / 24 frames
of film making on 16mm film*

1 DIENA

Slaptas piešimas. Kiekvienas iš eilės prisideda prie kompozicijos arba gali pats pasirinkti iš trijų pasiūlytų temų: stolas, plaukai, pramanytas dalykas. Galiausiai popierius išlankstomas ir pamatome naują kolektyvinį objektą.

Siurrealistinis žaidimas. Kiekvienas dalyvis gauna po žadintuvą, įdėtą į nedidelę kojine ar krepšelį, kad nesimatytų nustatyto laiko. Dieną kažkuriuo metu žadintuvus suskamba. Tuomet reikia kaip nors nupiešti ar aprašyti aplinką, kurioje yra dalyvis, atkreipti dėmesį į apšvietimą, aplinkinius žmones ir daiktus.

DAY 1

Exquisite Corpse Drawings. Each person adds to a composition in sequence, either by following three subject suggestions, table, hair, invention. The paper is unfolded at the end to reveal a new model for an object.

Surrealist game, everyone gets an alarm clock which they don't look at, it can be in a small sock or bag. When it goes off at some point in their day they are to, describe in some way (by drawing or with language, the setting they are in: paying attention to the lighting conditions, the characters / objects around.

Gegužę dirbtuvėse dalyvavo apie 10 Neringos mokyklos moksleivių ir kolonijos menininkų.

Around 10 people from the local Neringa high school were taking part

2 DIENA

Juostos pristatymas: 16mm juosta kaip medija.
Projektoriaus pristatymas: kaip įdėti juostą.

Išdalinu kelias 16mm juostos rities su iš anksto nufilmuota medžiaga, su kuria ir eksperimentuojame: braižome, baliname, tapome arba piešiame tiesiai ant juostos su įvairiomis priemonėmis (rašalu, dažais, pastele, flo-masteriais ir t. t.) Kiekvienas dalyvis gauna po 1 minutę juostos, o dieną baigiantis per projektorių peržiūrime visą kolektyvinį filmą.

DAY 2

Film Introduction: 16mm film as a medium

Projector introduction: loading film

I will provide some rolls of 16mm film, found footage, and we will experiment with scratching/bleaching

/ painting/drawing directly on film with various media (ink, paint, grease pencils, markers ect.)

Each person had 1 minute of film and at the end of the day we projected the film.

Laima Griciūtė

Bakalauro darbas /A Bachelor Degree Project

*„Vizualinės priemonės gamtosaugos tema“: plakatai Kuršių Nerijai
„Išsaugokime nykstančias rūšis“, vadovas prof. Jonas Venckūnas,
2011, VDA Kauno dailės fakultetas. Darbas apdovanotas
Jaunojo dizainerio prizų, 2011. Gegužę kolonijoje pristatytas
tarptautinėse kūrybinėse dirbtuvėse „Mažosios
architektūros formos Neringoje“*

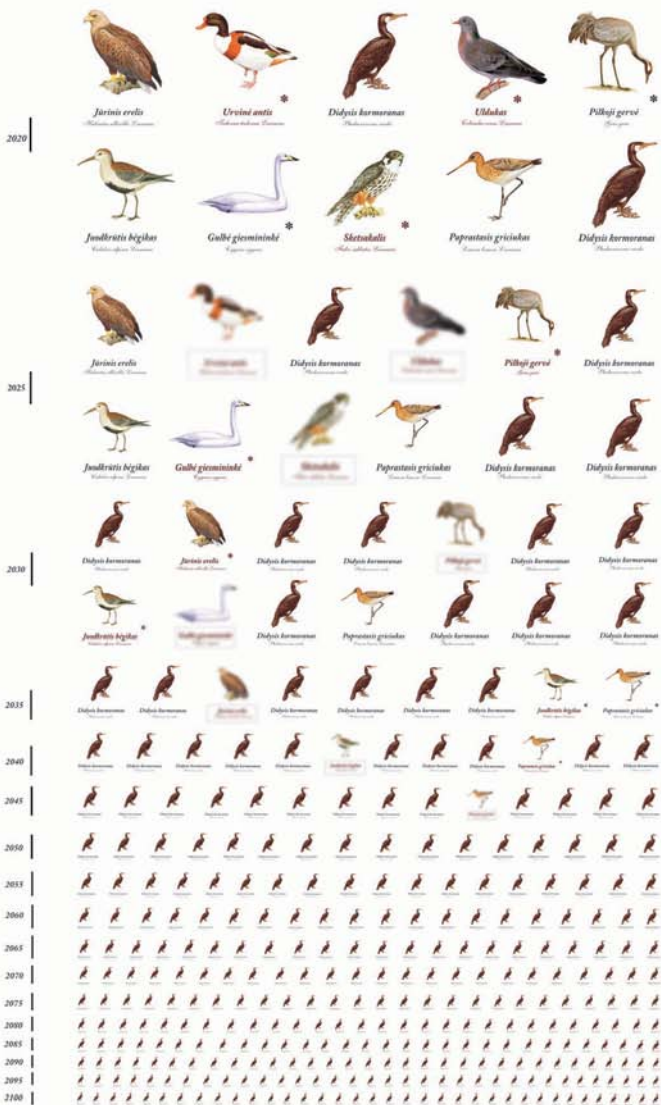
*“Visual Means For Environmental Matter“:
Posters For Curonian Spit “Save The Ex-
tincting Variety”, student Laima Griciūtė,
supervisor prof. Jonas Venckūnas,
VDA Kaunas Faculty of Arts,
2011, Awarded with Young
Designer Prize in 2011*

Šie plakatai skirti Kuršių nerijos nacionaliniam parkui. Juose pavaizduoti reti, į Lietuvos Raudonąją knygą įrašyti Kuršių nerijos paukščiai. Plakato idėja: nykstantys ir reti paukščiai gamtoje sunkiai pastebimi, retos rūšys beveik nebeamatomos – tai tarsi mūsų pašlijęs regėjimas.

Žiūrint į plakatą, matomas tik abstraktus paukščio siluetas, be jokių smulkių detalių, apibrėžtos formos, tikslios spalvos. Paukščio pavadinimas nusako, kad tokia rūšis egzistuoja, tačiau sulietas jo vaizdas neleidžia įžiūrėti tikslų ir svarbių detalių. Neringos mieste galioja reklaminių stendų ribojimai, tad šie plakatai galėtų būti eksponuojami autobusų stotelėse Kuršių nerijoje (Pervalkoje, Preiloje, Juodkrantėje, Nidoje). Toks sprendimas neapsunkintų Kuršių nerijos aplinkos papildomais objektais.

These posters are for Curonian Spit National park. They show: rare bird species (included into Lithuanian Red Book) from Curonian Spit. The main poster idea is that rare and extinct bird species are invisible in the nature. Rare species are almost invisible - like a view with bad eye-sight vision. These posters are intended for bus stops in Curonian Spit. Such display places are chosen because there are some strict regulations in Curonian Spit National Park about placing new promotional billboards or other constructions. This solution don't burden and load Curonian Spit environment with unnecessary objects.

Nyktantys Kuršių Nerisys paukštiai
metai

* - išnykęs rūšis
 * - išnykęs rūšis
 * - išnykęs rūšis

Tamara Henderson

*Iš Kanados, gyvena ir kuria Stokholme /
From Canada, lives and works in Stockholm*

Vakarais, kai papūgos nutilo
ir prausėsi nematomuose fontanuose,
kurie kėsinosi jas išširpinti

o, varginantis rūke

ei, nesibaigiantis liūne

pa

sinėrė

On eves when the parrots grew silent
and were showered by invisible fountains
that could lead to their dissolve

oh, tiresome fog

ahoy endless bog

got

sunk

pasigėrė su ta kuri kurstė stebuklo atėjimą
savo užpakalinėje kišenėje
statinės viršuje
bendravo su dviem gyvatėmis
brazdančiame sode
ir paslėpė viešbučio košmarus šalavijų ir
samanų šriftuose

didžiosios
nukrito kauliukas
praleistas laikas
tada miegojo
ant stalo paviršiaus pilvo

got drunk with her who held the advent of the
miraculous in
her back pocket
atop of a barrel
kept the company of two snakes
in a rattled garden
who hid the hotel nightmare with fonts of sage
and moss

the capitals,
the dice dropped
the passed time
slept then
on the belly of the table top

Suklupo už statulų
ir sulaužytomis nugaromis
apkvaitusiomis galvomis ir tik atsitiktinai
mikstūra lašėjo nuo ąžuolų kybančių padan-
gėse
ištroškusiausiems

Mes ragavome driežių ekskrementų gaidas,
sepijos rudumo kaulus
baltus koralus, briedžių ragus ir baltą vyną.

Namas pilnas jūreivių našlių
ir jų sūriose ašarose
vis dar šoka fosforiniai skeletai
per miškus
buvo pagauti
besekant lapę, kurios,
tiesa,
nebuvo

Tripped over the statues
and with broken backs
confused heads and by happenstance
the concoction had dripped from the oaks
dangling above
for the thirstiest

We could taste notes of ground lizard excre-
ment,
sepia bones
white corals, elk antlers and white wine.

A house full of sailors widows
and in their salty tears
the phosphorescent skeletons still danced
themselves
through the forests
got caught up
following a fox that
in fact,
wasn't

Après La Pamplemousse, 16mm filmas, 13 min., kadrai iš filmo
Après La Pamplemousse, 16mm film, 13 minutes, film stills

Gyvenime ir formoje prieš pietus,
Après La Lune
Neigiamas amžius, senas pavargęs,
leidžiama skleisti burtus
nuo Lietuvos kaimų suoliukų
senoms raganoms dieną,
nuginusioms mus nuo mūsų kelio.

Après La Pamplemousse, pjesės ištrauka, 24 psl., 50 vnt.
tiražas lietuviškai ir angliškai

In the life and shape before noon,
Après La Lune
Age refused, old tired,
allow spells cast
on Lithuanian countryside benches
by old hags in daylight
got us off our paths.

Après La Pamplemousse, Screenplay Extract, 24 pages, edi-
tion 50 printed in Lithuanian and English

Krišs Salmanis

Iš Latvijas / From Latvia

Muzikinē dėžutė
Music box

Horizontas
Horizon

Potyynis
Tide

Marta Vosyliūtė

Lietuva / From Lithuania, works and lives in Vilnius

Būseną Nidoje buvo tokia: tiesiog negali nesizavėti unikalia gamta ir kartu patirti atmetimo reakciją (mes nuo gamtos jau atitrūkę, todėl telieka estetiniai išgyvenimai), saldūs vaizdeliai atrodo ironiški.

Buvusio senojo pašto kelio Karaliaučius–Ryga tema įskart įskėlė mintį atvirutėms: nes mėgstu trūkinėjančius atstumus, o ne ilgus romanus; nes man visada labai svarbu tekstas; nes atvirutėse mažo sprinterio jėga gali kirsti nokautu; nes proto miegas gimdo pabaisas.

Taigi, būdama lietuvė Lietuvos rezidencijoje, aiškiau supratau kontekstą. Kita vertus, teko pasikapstyti... arba mane persekiojo vietiniai mitai. Todėl natūralu, kad menus konstravau būtent iš jų.

Ir dar – jokio *Photošopo*. Niekas, ką fotografavau Nidoje, nebuvo keista jokiais kompiuteriais. Tiesiog išnaudojau fotoaparato galimybes. Dėl to jos tvoskia natūralia elegancija.

Ir, *blet*, kaip tai gražu!

My emotional state in Nida was like this: the unique nature fills me with admiration and even provokes a reaction of rejection (we are separated from nature, so all that is left fits into aesthetic experience), the sugar-sweet images wish to meet their ironic apparel.

The topic of the old mail route from Karaliaučius (Kaliningrad) to Riga crashed me with an idea of postcards – for I love discontinuous distances, but not long novels, for me the text is always essential: in small postcards, they can knock you out by the speed of a small sprinter, for the sleep of reason produces monsters.

In this way, being a Lithuanian in a residence in Lithuania, I had a clear understanding of the context – on the other hand, I had to cope with local myths that kept obsessing me. So it was quite natural that I have used them in order to construct my art.

Moreover – no Photoshop: in everything that I took pictures of in Nida, I did not change a thing with any kind of computer; I just put to use the capabilities of my camera, which gave my pictures some natural elegance.

And it's fucking beautiful, isn't it!

BLET, KAIP GRAŽU
*
THE ONLY REASON TO MAKE
SUICIDE IS BEAUTY

www.nida.lt

NIDA

© MARTA VOŠLYLŪTĖ 2011

TALENTAS YRA DRĄSA
*
SUPPORT PROFESSIONALS,
AMATEURS
ALREADY LIVE IN LUXURY

www.nida.lt

**NIDOS
MENO
KOLONIJA**

NIDA

© MARTA VOŠLYLŪTĖ 2011

NET VEGETARAI SUGEBA
ATSIPALAUDOTI NIDOJE
*
IN NIDA VEGETARIANS CAN TAKE A
HOLIDAY FROM THEIR CONVICTIONS

www.nida.lt

NIDA

© MARTA VOŠLYLŪTĖ 2011

NIDA - JOKIŲ E, JOKIO MELO
*
NIDA - NO GMO, NO UFO, NO LIES

www.nida.lt

NIDA

© MARTA VOŠLYLŪTĖ 2011

Tapyba kvepia aliejumi, siejasi su taktilika, varyančiomis košėmis ir yra daugiasluoksnė. Ji gali sustabdyti akimirka. Kas netapė, to niekada nesupras.

Gražių Nidos vaizdėlių ramybę išskaido jų pavadinimai, kuriuose sukurtos marginalios istorijos remiasi turizmo centro statistika. Sukurta dalyvaujant lietuviškai ekspresionizmo mokyklai. Serija yra begalinė [galėsiu tęsti visą gyvenimą] ir visa apimanti [darbas, sukurtas „Eurovizijai“, bet Nidoje].

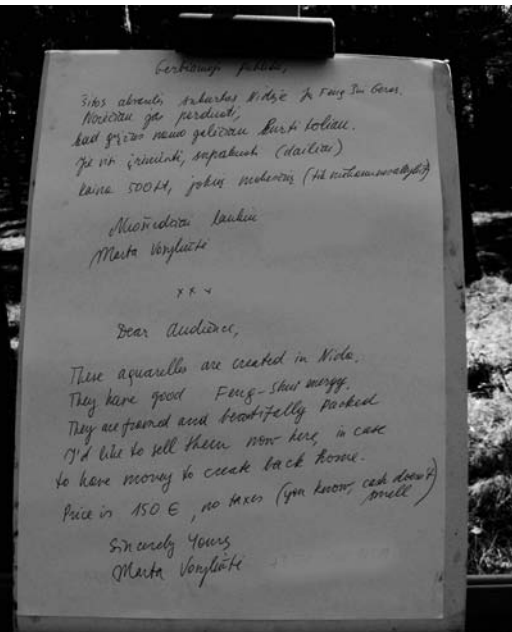
Akvarelė yra virtuozinė technika, labai tinkama šiai vandenų apsuptai žemės juostai įpavidalinti. Vanduo – Kuršių nerijos išlikimo šaltinis, tiltas ir siena. Akvarele liejau Nidos vaizdus ir kai kuriuos filmo „Mirtis Veneci-

The process of painting smells of oil is related to tactile issues and dribbling mash, and is multi-layered; it is able to stop the moment. Someone who has never painted will never understand this.

The serenity of pretty views of Nida is disturbed by the titles of the pictures, whose marginal stories are based on statistics from tourism centre. Created in some cooperation with Lithuanian Expressionist School. The series seem to be endless [I could continue them all my life] and all-embracing [I have a work created for Eurovision, but in Nida]

Watercolour is a virtuosic kind of technique, very appropriate for formatting this strip of land surrounded by waters. Water in the Curonian Spit is the source of survival, a bridge and a wall.

Gerbtieji publikai,

Šios akvarelės, tapytos Nidoje ir Ramiojo Jūros, Nidosiu yra perdurti, kad galėtumėte pasigalvoti šurbi toliau. Jis yra įsimint, supatikuoti (darčiau) laime 500kt, jokius mokesčius (Nidos turizmo centru)

Mantinos laukiu
Manta Vasylytė

x x x

Dear Audience,

These aquarells are created in Nida. They have good Feng-Shui energy. They are framed and beautifully packed. I'd like to sell them now here, in case to have money to create back home. Price is 150€ , no taxes (you know, cash doesn't smell)

Sincerely Yours
Manta Vasylytė

joje“ (to paties, kuris sukurtas pagal Thomo Manno novelę) kadrus.

Paroda miške – tai į celofaną supakuotų akvarelių šou, kurio metu norima jas parodyti miško gyventojams (galite juoktis), atsitiktiniams praeviams ir sąmoningiems lankytojams. Tikslas – parduoti, nes šie darbai turi gerą energiją, nes šiuose darbuose retransliuojama Nidos gamta.

I used water colours to depict views of Nida and some images from the movie “Death in Venice” – the one that has been created after Thomas Mann's novella.

The exhibition in the woods is a show of water colour pictures packed in cellophane with the purpose of displaying them to the local fauna [here you can laugh], occasional bypassers and conscious visitors. But my main objective is to sell them, for these works have good energy by rebroadcasting Nida's nature.

Natalia Borissova

Iš Rusijos, gyvena ir dirba Berlyne bei Munchene. „Rezidavimo Nidos meno kolonijoje metu daugiausiai dėmesio skyrčiau elektro-akustiniams eksperimentams ir intervencijoms, taip pat serijai vadinamųjų „akustinių sugretinimų“ (akustinių užkandžių): laikinų trapių garso derinių iš vietoje rastų ir į tam tikrą aplinką/ regėjimo lauką įtaisytų objektų, kurie rezonuoja su aplinka ir provokuoja mintis apie kitų objektų savybes, konkrečią erdvę, temą, orus, žmonių elgesį ir t. t.“

From Russia, lives and works in Berlin/Munich; “During the residency at Nida-Art-Colony i was mostly focusing on the (electro-)acoustic experiments/interventions and series of so-called ‘Acusticolitions’ (Acoustic snacks) - the temporal fragile arrangements from locally found objects integrated into the site/sight, resonating the surroundings and reflecting upon the properties of other objects, particular space, subject, weather, human behavior; etc.”

1#) LIŪDNA DAINA MANE NUDŽIUGINA. ELEKTROMAGNETINIS AKUSTINIS SUGRETINIMAS

Patenkintas pašlemėkas dainuoja dainą pabėgėliams skirtoje vietoje (nedidelėje pašiūrėje, nerekonstruotoje kolonijos pastato dalyje), švėsdamas tai, kad išgyveno per valymo akciją, kuri vyko 2011 m. balandžio 16 d. (Dar labiau pamalonindamas klausytojus Gwenn-Aël Lynn dalijo visiems karštą arbatą

1#) SAD SONG MAKES ME HAPPY. THE ELECTROMAGNETIC ACOUSTI- COLLATION

The happy trash sings a song at the place of refuge (a small shed in the old part of the colony’s building) celebrating the survival after the country-wide cleanup action on the 16th of April 2011.

(To make the listeners happier, some hot tea with local herbs was offered by Gwenn-Aël Lynn trying to reflect the particular resonance

ir bandė apmąstyti tam tikro rezonanso dažnį su kiekvienos konkrečios arbatos kvapu.)

arba:

senajame sandėlyje saugomas metalo laužas išdėliojamas taip, kad elektromagnetiškai veikiami objektai įjungtų kitus su jais besiribojančius objektus į bendrą vibracinį judėjimą ir rezonuotų vienas su kitu kaip daugybė daugialypių serijinių dažnių. Taip jie tampa erdvine simfonine „šasaja“, kurią galima intuityviai formuoti ir reguliuoti keičiant objektų gravitaciją, liečiant objektus, nežymiai pakoreguojant jų padėtį ar tiesiog praeinant pro šalį ir taip pakeičiant vieno objektų rinkinio elektromagnetinį lauką. Per rezonansinius dažnius objektai patys virsta garsiakalbiais, nors jie ne atkuria garsą, bet patys jį sukuria.

2#) GROJIMAS PREPARUOTU IR ELEKTROMAGNETAIS PAPILDYTU FORTEPIJONU

Daug eksperimentų, kurių metu pasitelkus elektromagnetinius laukus keičiamas fortepijono tembras.

(Elektromagnetinis sugretinimas – Natalia Borissova; improvizacijos fortepijonu – Marija Kalvelytė).

frequency with the particular scent of each tea)

or

The metal garbage stored at the old shed(s) was re-arranged and disturbed electromagnetically the way it stimulates the tendency of one object to force another adjoining/ interconnected object into vibrational motion and resonance of each other at many sets of multiple frequencies so it became a spatial symphonic ‘interface’, which could be intuitively shaped and tuned through the changing the gravity, touching or slightly displacing the objects or even just passing by and altering the electromagnetic field of the set-up. Through the resonance frequencies the objects got turned into loudspeakers themselves, although not reproducing but actually producing sound.

2#) PRECOILED (UN)PREPARED PIANO PERFORMANCE

The series of experiments on altering a piano's timbre through the use of electromagnetic fields.

(Electromagnetic acoustic collocation - Natalia Borissova. Piano improvisation - Marija Kalvelyte)

3#) STALAS SU ELEKTROMAGNETAIS. ARBATOS±STALAS / TEA±TABLE (T±T)

(Arbata – Gwenn-Aël Lynn; stalas – Natalia Borissova; Plusas – mūsų pastangos bendradarbiauti, kurios vieną akimirka pavorio Minusu.)

Iš pradžių šį stalą sukūrėme norėdami „akustiškai sugretinti“ arbatos gėrimo ritualus, kuriuos daug kartų atliko Nidos kolonijoje rezidavęs Gwenn-Aël Lynn. Mūsų bendra avantiūra, kurią pavadinčiau „Arbatos plus/minus stalas“, pavorio interaktyviu, gyvu arbatos, kvapų, garsų ir judesių suderinimu: elektromagnetiniai laukai vibruoja kolonijos sandėlyje rasto seno metalinio stalo paviršiuje, jo garsus tarpusavyje moduliuoja žmonės, kilnojantys ir ant stalo dėlioiantys arbatinukus, puodelius ir kitus arbatai skirtus indus.

Be to, „T±T“ stalą norėjau išbandyti kaip migruojantį „(Susikertančių) rezonanso bangų tašką“: išvežti jį pakeliauti į kelias viešas vietas Nidoje (į aikštę, lauko kavinę ir t. t.), taip pat į paplūdimį, mišką, kopas... – ir pamatyti, kas ir kaip prie jo atsisės atsigerti puodelio rezonuojančios arbatos. Bet čia jau bus kita istorija, kitas stalas ir kita arbata. Tačiau mums pavyko išnešti stalą į paplūdimį „Arbatos ir jūros“ muzikinei sesijai, taip pat – panešioti jį po koloniją.

3#) PRECOILED TABLE TEA±TABLE (T±T)

(Tea - Gwenn-Aël Lynn, Table - Natalia Borissova, Plus - our collaborative effort, which at some points has turned into Minus)

This table was initially created to ‘acusticulate’ the herbal tea-serving rituals practiced by Gwenn-Aël Lynn at the Colony those days. Our joint venture, which I would call ‘Tea Plus/Minus Table’ became an interactive live tuning of tea, scent, sound and movement where electromagnetic fields vibrate a metal surface of the old wooden table (found at the colony's shed) whose sound would cross-modulated by people, displacing the tea pots, cups and other tea-accessories on it.

Beyond being the ‘T±T’ it was supposed to be tested as a migrating ‘(Cross)resonating Point’ according to the idea of getting it on the trip to some public places around Nida (square, street-cafes, etc) as well as to the beach, forest, dunes.. to see who/how/whether will get around it for a cup of resonate tea. But that will be another story, another table and another tea. Although we have managed to get the Table out to the beach for the ‘Tea/Sea ± Table’ session and around the Colony.

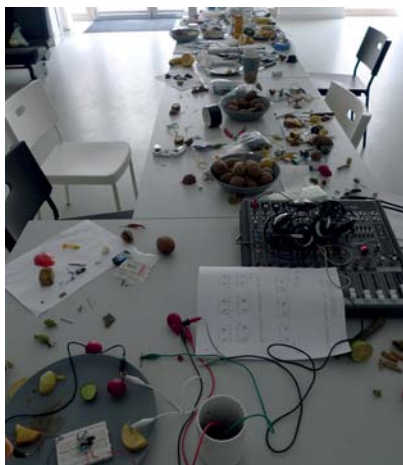

4#) NIDOS MENO ELEMENTŲ KŪRYBINĖS DIRBTUVĖS IR PERFORMANSAS

2011 m. gegužės 21 d.

Santrauka: Taj savarankiškos įžanginės dirbtuvės, kurių metu namų sąlygomis gaminsime galvaninius elementus; ieškosime būdų kūrybingai panaudoti elektrolitus, kurių paprastai būna maisto produktuose arba organinėse medžiagose; išsiaiškinsim, kaip paversti juos žemo galingumo energijos šaltiniais ir (kartu) muzikos instrumentais, kurie elektrinį trikdymą perkeltų į garsą, priversdami jį keliauti per gamtinius galvaninius elementais ir paprastomis baterijomis maitinamų elektroninių grandinių elektro(al)cheminę aplinką.

Turinys: Kaip tai veikia; praktika; gamyklinių elementų išrinkimas; maisto elementų surinkimas, naudojant įvairius vietoje rastus maisto produktus, skysčius ir laidžiąsias medžiagas; elementų sujungimas laidais; įtampa ir srovė; žalias, virtas ar keptas; paprasto garso modulio surinkimas ant besiuolės duonos pjaustymo lentos. Žaidimai su elektrolitine aplinka kuriant konkrečiai vietai skirtus meno kūrinius.

4#) NIDOS MENO BATTERIES WORK-SHOP

May 21, 2011

Abstract: The hands-on introductory workshop to homemade galvanic battery as well as creative ways of using electrolytes naturally found in foodstuff/organic materials as a low power energy source and as a musical instrument (at the same time), to transfer an electrical confusion into sound by having it travel through electro(al)chemical environments of natural battery-cells and simple electronic circuit powered by those cells.

Content: How it works; Hands on (low power); Disassembling consumer batteries; Assembling food-batteries, involving various kind of foodstuff, liquids and conductive matters found locally; Wiring cells; Voltage and current; Raw or cooked; Assembling a simple sound-module on a solder-less breadboard. Playing around with electrolytic environments sight specifically.

Justin Tyler Tate

*Iš Kanados ir JAV, gyvena ir dirba Taline /
From Canada/USA, lives and works in Tallinn*

LIMONADO KIOSKAS

„Limonado kioskas“ yra instaliacija ir performansas, sugalvotas kaip kultūrinės, psichologinės ir fizinės atgaivos oazė. Pietų Australijoje, Mūn Filds vietovėje, išvažiauvus iš Kuper Pedi, stovi toks limonado kioskas – visiškoje dykumoje, kur nėra žmonių ir gyvena tik keletas gyvūnų. Šis kraštovaizdis gausus musių, rausvo smėlio ir saulės šviesos. „Limonado kioską“ pakartojau Lietuvoje, Nidoje esančiose smėlio kopose. Stiklinė limonado – tik už vieną litą.

LEMONADE STAND

Lemonade Stand is an installation/performance which is intended to be an oasis of cultural, psychological and physical relief. Located on the Moon Fields, outside of Cooper Pedy (South Australia), the Lemonade Stand is surrounded by barren desert where nobody and few animals make their home; Flies, red sand and sunlight are the only abundant features of the landscape. Lemonade Stand was repeated on the sand dunes outside of Nida in Lithuania.

– only 1LT a glass.

SPYGLIUOČIŲ KREPŠINIO AIKŠTELĖ

Net nežinau, nuo ko pradėti pasakoti apie šią krepšinio aikštelę. Tai yra santykių estetika, bet ne tik tai – vien santykių estetika čia neprisidengsi. Šią aikštelę galima sieti su minimalizmu, konceptualizmu ir XX a. septintojo, aštuntojo bei devintojo dešimtmečių žemės menu. Su ja taip pat susiję Richard Serra, Robert Smithson, Jeff Koons ir Carl Andre, arba visi jie kartu sudėjus. Taip pat, žinoma, galima kalbėti tiesiog apie patirtį, kurią išgyveni žaisdamas aikštelėje, visos tos aplinkos jautimą ir tai, kaip pasikeičia simboliška žaidimo patirtis ir kaip pats keitiesi žaisdamas. Atrodo, žaisdami aikštelėje žmonės

SOFTWOOD BASKETBALL COURT

I don't actually know where to begin talking about the Softwood Basketball Court. It's relational aesthetics but not just that - you can't hide behind relational aesthetics. We can talk about it in relation to minimalism, conceptualism and land art of the 1960/1970/1980's; something related to Richard Serra, Robert Smithson, Jeff Koons or Carl Andre or all of the above. Then of course you could just talk about the experience you have while playing on the court; the feel of it all and how the typical experience of playing a game is changed and how you are changed while playing; people seem to become more aggressive, like wild animals while playing on the court(is it

darosi agresyvesni tarsi laukiniai gyvūnai (ar dėl žmonių savybių, ar dėl aikštelės poveikio?) Galime kalbėti apie gamtos ir urbanistikos hibridiškumą, tačiau man tai gana nuobodu. Galbūt įdomu tik tai, kad aikštelę ir žaidimą apibrėžia pati aplinka, krepšio pakabinimo aukštis keičiasi sulig medžių augimu, o aikštelės paviršių padengia paparčiai ir žolės.

Kas yra „Spygliuočių krepšinio aikštelė“? Minimalizmas, instaliacija, konceptualusis menas, performanso menas, dalyvavimo

just the people or is it the court?). We could talk about this hybridity of nature and urbanism, but that's kind of boring for me. Maybe it is interesting that the court and game are defined by the environment; the height of the hoops changing with the growth of the trees and the surface of the court being modified by ferns and grasses.

What is the Softwood Basketball Court? Minimalism/installation/ conceptual/performance/participatory-art, relational aesthetics,

menas, santykių estetika, monumentalioji skulptūra, dar kažkas, ar visi minėti dalykai kartu? Verčiau kalbėkime apie tai, kaip instaliacijos sandara tampa tiltu, jungiančiu du taškus gamtoje ir kartu skirtingas šalis bei entuziastus. Krepšinis prasidėjo Kanadoje, tačiau tapo Lietuvos nacionaline sporto šaka. Krepšinio santykis su šiomis šalimis primena mano paties geopolitinius žygius. Taigi sukuriamas tiltas tarp meno ir komandinių sportinių žaidimų (dviejų temų, kurių paprastai niekas nepainioja tarpusavyje).

Taigi nuo ko pradėsime?
Mesk, ir pamatysi kas pirmas.

monumental sculpture, or something else, or all of the above? Also we could talk about how the structure of the installation acts as a bridge between two points in nature while also bridging countries and enthusiasts; Basketball was born in Canada but is the national sport of Lithuania, basketball's relationship to these countries is similar to my own geopolitical movement, and there is also the bridge created between art and team sport (two subjects who's participants aren't known to mingle).

So, where do we start?
Shoot to see who goes first?

Johanna Sophie Santos Bassetti

*Iš Ispanijos / JAV, gyvena ir kuria Berlyne /
From Spain / USA, lives and works in Berlin*

Kabėjimas/Pasikorimas, 6.00, 16mm filmas

Hanging, 6.00. 16mm film

Tai ne tai, ką mano ūglys turėjo galvoje, 5.30, 16mm filmas

This is not what my cotyledon had in mind, 5:30. 16mm film

13 vietu, skirtu „Tai laiškas ... kažkam (tuščias)“
13 A4 popieriaus lapų, plieninis žemės peilis, žemė, kom-
pasas, *magellan triton* GPS įrenginys, garso rašiklis

13 locations for this is a letter to [blank].
13 A4 sheets of paper, steel ground slicer, ground,
compass, *magellan triton* gps device, voice recorder.

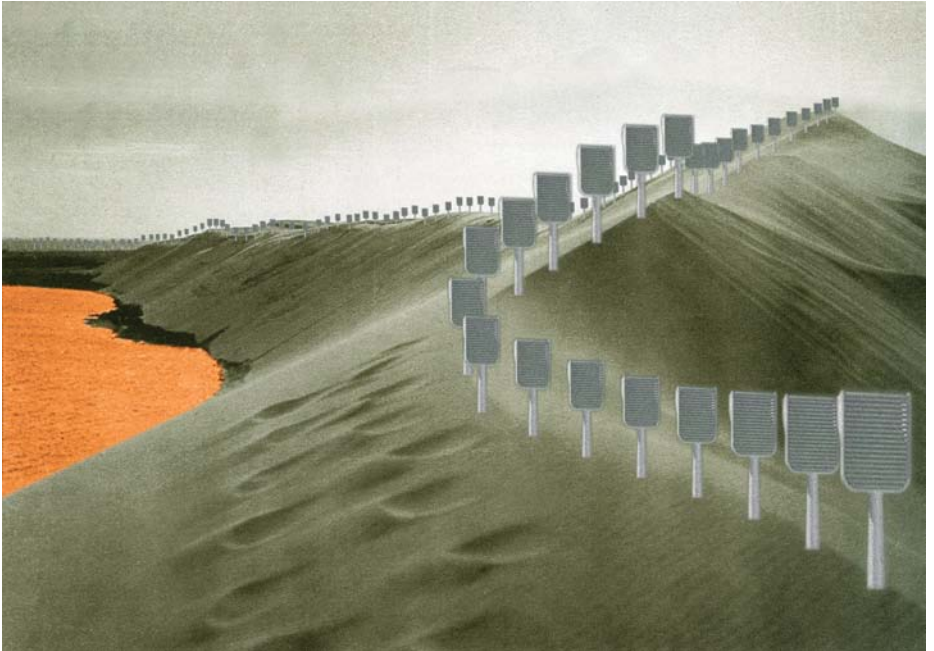

Hanna Husberg

*Iš Suomijos, gyvena ir dirba Paryžiuje /
From Finland, lives and works in Paris*

Mano eksperimentai su druska perėjo įvairias pakopas. Jie vyko gamtoje, kuri buvo už visus viršesnė: tada, kai čia [į Nidą] atvažiavome, ji buvo visiškai kitokia nei tuomet, kai išvykome – visa tai atsispindėjo kūrybos procese. Norėjau visą erdvę padengti balta spalva, kuri žymi ryšio su aplinka praradimo jausmą. Tą įspūdį dar labiau sustiprino baltas rūkas kopose ir mūsų pačių buvimas pasienio zonoje – „niekieno žemėje“. Ieškojau santykio su nematomais ir beveik nematomais reiškiniais, o druskos kristalizavimasis mano studijoje vyko tarsi vaidinimas, kuriame klimatas paverčiamas gamtovaizdžiu. Kristalizacija vyksta garuojant skysčiams, kai tirštas druskos mišinys su vandeniu džiušta, palikdamas baltus kristalus. Laikui bėgant, druska užima vis daugiau ploto ir drėgmė darosi vis akivaizdesnė. Druska pradėjo varvėti žemyn laiptais, ir ji darosi vis grobikiškesnė, akivaizdžiai virsdama tuo, ką Davidas Gissenas įvardijo kaip „subgamtą“ – gamtos formą, kuri tampa grėsminga žmonėms. Šis grobikiškas, nevaldomas elementas, keliantis architektūros „įžeminimo“ ir stabilumo klausimą, jau prieš kelierius metus įkvėpė mane projektui, kurį

My experiments with salt went through different stages, being surrounded by a preponderant nature, very different at our arrival, from that at our departure, these influences also showed in the process. There was a will of whitening the space which was connected to a sense of loss of reference induced by the white fog of the dunes and enforced by our location in a border area and a “no man's land”. I was in a process of looking for a relationship with invisible and almost invisible phenomenon and the crystallization of salt in my studio took on a role of turning climate into a landscape. The crystallization happens through a process of evaporation, a saturated salt-water mixture dries up leaving behind white crystals. With time the area invaded by the salt became more important and the humidity more present. It rained down the stairs of the studio, the salt took on a more invasive part, clearly becoming what David Gissen has nominated a “subnature”, a form of nature envisioned as threatening to the inhabitant.

tada įgyvendinau Savoijos viloje – Le Corbusier viloje Poissy, Prancūzijoje – ir netrukus suvokiau, kad studija, kurioje tuomet dirbau, taip pat buvo nukentėjusi nuo vandens. Mano eksperimentuose materializavosi grobikiškas elementas, kuris prisiėmė piešinio ant sienos pavidaļą arba tiesiog virto žemyn laiptais „besileidžiančių“ stalaktitų srove. Lygiai taip pat susiformavo ir destruktivus peizažas, kurį galiausiai sugrioviau ir paverčiau kristalizuotos druskos pluoštais.

Kuršių nerija per visą savo istoriją pati „lipdė“ savo kraštovaizdį. Dėl miškų naikinimo XVIII amžiuje pradėjo judėti kopos, kurios „surijo“ išstisus nerijos kaimus. Bendromis pastangomis pradėjus atsodinti mišką, nerija buvo perkurta iš naujo ir beveik visa padengta miškais. Dėl geopolitinių aplinkybių visiškai pasikeitė salos gyventojų skaičius ir sudėtis. Ši ypatinga nerijos istorija paskatino mane pradėti atvirukų projektą, kuriame siūlomas naujas kraštovaizdis, įkvėptas specifinės vietos ir minčių apie orų permainų bei geoinžinerijos sąlytį su laiku. Projekte subanalina mos saulės telkinių

This invasive, uncontrollable element questioning the groundedness and the stability of the architecture had already inspired a project realized at Villa Savoye, Corbusier's villa in Poissy, France, years earlier and I soon found out that the specific studio where I was working had been subject to water damage too. My experiments materialized the invasive element taking form as a wall drawing or as a line of stalactites running down the stairs. A destructive landscape was also shaped which I ended up breaking down to sheets of crystalized salt.

The Curonian Spit has a history of modeling its landscapes, deforestation in the 18th century led to moving dunes which took

ir dumblių kultūrų idėjos, primenama apie tai, kaip sumažinti albedą (padidinti saulės šviesos atspindėjimą nuo žemės paviršiaus) kertant medžius ir vietoje jų sodinant dirbtinius medžius. Taip pat estetiškai žvelgiama į faktą, kad čia gyvena kormoranai – paukščiai, radikaliai pakeitę gamtovaizdį. Projektas primena mums, kad žmonės iš esmės keičia gamtos sistemas ir leidžia pasaulį suvokti kaip milžinišką laboratoriją.

over the island eating up villages. A common effort of reforestation remodelled the island covering it almost completely with forests. Also the population of the island has changed completely due to geopolitical circumstances. The particular history of the island encouraged me to start a project of postcards proposing new landscaping inspired by the specific location and by ideas of weather modification and geo engineering in tune with the times. The project vulgarizes ideas of solar ponds and cultures of algae, it evokes ideas of lowering the albedo by cutting down trees and replacing them by artificial ones and aestheticizes the presence of cormorants, a species present on the island which has also radically changed the landscape. The project reminds us of the substantial modifications of our natural systems by humans and evokes the world as a big scale laboratory.

Jodi Rose

Iš Australijos, gyvena ir dirba Berlyne. Jodi Rose yra Berlyno menininkė, kuriai artima Fluxus filosofija ir gyvos eksperimentinės praktikos; jos bendradarbiai yra šansas, žaismingumas ir gyvenimo paprastumas, taip pat – menas ir rašymas. Savo kūrybinių kelionių metu kurdama pasaulio tiltų garsų muziką ji atrado save įrašinėjančią sniege po Liublianos tiltu, tabaluojančią ant krano strėlės nuo tilto Bankoke, inicijuojančią ir tarpininkaujančią projekte T.R.A.C.E.S ir nešiojančią barzdą Nidos meno kolonijoje Lietuvoje. Gyvenimas yra menas ir kartais tiesiog nėra „kasdienybės“.

From Australia, lives and works in Berlin. Jodi Rose is a Berlin based artist who embraces the philosophies of Fluxus and a lived experiential practice; collaborating with chance, playfulness and simplicity in her life, art and writing. During her travels to create music from the sound of bridges around the world, she has found herself recording in the snow under a bridge in Ljubljana; dangling from a crane on a bridge in Bangkok; initiating and mediating T.R.A.C.E.S and wearing a beard while immersed in an artists colony in Lithuania. Life is art and sometimes there is no 'everyday'.

SVEIKI ATVYKĘ Į TILTIŠKES¹

Tiltiškės – tai konceptuali utopija and kiekvieno pasaulio tilto. Tiltiškės peržiangia geografines kontūrus. Tiltiškės yra minties būseną, nes tiltas nukelia tave į kitą realybę. Tu jau beveik Tiltiškėse. Tiltiškės – tai nesibaigianti galimybė. Tiltiškės yra visa, ką įsivaizduoji. Tiltiškės yra dainavimas. Tiltiškės yra šokis. Tiltiškės yra laisvė. Tiltiškės yra taip.

Tiltiškės atviros!

Tiltiškės nemokamos!

www.welcometobridgeland.com

Nidos radijo bangų tiltas projektui „Sveiki atvykę į Tiltiškės!“, atidarymo ceremonija 2011 m. gegužės 4 d.

Radijo signalai surenkami iš pajūrio Nidoje Velykų sekmadienį, balandžio 23 d., nuo 8 iki 8:30 ryte, sumaišomi su „Skraidančiojo tilto muzika“ („Musique du Pont Volant“) ir grojamas La Pasionaria balsas. Visi signalai įrašomi, ir kompozicija vėl pagrojama pajūryje, „Sveiki atvykę į Tiltiškės!“ vietoje. Radijas simboliniame Kuršių nerijos kaip Tiltiškių dalies atidaryme tampa tiltu per Baltiją į likusį pasaulį.

WELCOME TO BRIDGELAND!

Bridgeland is a conceptual utopia on every bridge around the world.

Bridgeland transcends the outlines of geography. Bridgeland is a state of mind, the bridge transports you to another reality. You are already in Bridgeland. Bridgeland is infinite possibility. Bridgeland is anything you can imagine. Bridgeland is singing. Bridgeland is dancing. Bridgeland is freedom. Bridgeland is yes.

Bridgeland is open!

Bridgeland is free!

www.welcometobridgeland.com

Nida Radijo Wave Bridge for Welcome to Bridgeland! Opening Ceremony, May 4th 2011

Radio signals are collected from the seaside at Nida on Easter Saturday, 23rd April between 8-8:30am, mixed with „Musique du Pont Volant“ (Flying Bridge) and featuring the voice of La Pasionaria. Signals recorded and composition played back at the seaside location of Welcome to Bridgeland! The radio becomes a bridge across the Baltic and out to the rest of the world Nida in a symbolic opening of the Curonian Spit as part of Bridgeland.

Viena iš idėjų, įkvėpusių sukurti „Dainuojančius tiltus“, yra Edgardo Varèse'ės šio kūrinio aprašymas. Pagal Varèse'o sumanymą, jo simfonija „Espace“ (1929–1941 m.) vienu metu turėjo būti atliekama visose pasaulio sostinėse: „(Tilto) balsai danguje, tartum magija, nematomos rankos junginėjanties fantastinių radijo imtuvų mygtukus; balsai, užpildantys erdvę, besikryžiuojantys, persidengiantys, besiskverbiantys vieni į kitus, besidalijantys, susikertantys, dūžtantys.“

Projektas „Sveiki atvykę į Tiltiškes!“ su iškilmingu vėliavos pakėlimu ir šampano kamščių šūviais atidarė Kuršių neriją kaip Tiltiškių dalį. Vyko improvizuoti šokiai pagal Justino Tylerio Tate'o specialiai „Neringa.FM“ transliuotą radijo laidą „Light my fire“, taip pat buvo

specialiai sukurta ir paplūdimyje pastatyta mobili pirtis „Error Collectice“ su pankiška garo krosnimi, be to, vadovaujami Ernesto Truely vaikščiojome per įkaitusias žarijas.

Iškilmingas „Sveiki atvykę į Tiltiškes!“ atidarymas iš pradžių vyko ant Pietų Portlando Pakabinamos gatvės (Suspension street) tilto Glasgow mieste („Lowsalt“ galerija įgaliojo Glasgow miestą įvykdyti Tiltiškių projektą kaip Glasgow tarptautinio vizualiųjų menų festivalio 2010 m. dalį). Doloresos Ibarruri siluetas atsirado iš jos pačios statulos, stovinčios šalia tilto Glasgow mieste. Taip La Pasionaria tapo į Nidą perkelta Tiltiškių ikona (ji įvairiai suprantama kaip trušis, velnias, briedis, senovės suomių simbolis).

One of the ideas that inspired the creation of Singing Bridges is the description of this work by Edgard Varese, who imagined his unrealised symphony Espace in 1929-1941 being performed simultaneously in and from all the capitals of the world: “(Bridge) Voices in the sky, as though magic, invisible hands turning on and off the knobs of fantastic radios, filling all space, criss-crossing, overlapping, penetrating each other, splitting up, superimposing, repulsing, colliding, crashing.”

Welcome to Bridgeland! event included a ceremonial flag-raising and champagne corks popping to open the Curonian Spit as part of Bridgeland, impromptu dancing to ‘light my fire’ radio program made by Justin Tyler Tate for broadcast on Neringa.FM, a specially created Error Collective mobile sauna with steam-punk stove installed on the beach and walking across hot coals conducted by Ernest Truely.

Welcome to Bridgeland! Ceremonial Opening first took place on South Portland St Suspension Bridge, Glasgow Commissioned by Lowsalt Gallery for Glasgow International

„Dainuojantys tiltai“ yra pasaulinio masto urbanistinė garso skulptūra. Klausantis tilto lynų garso, kiekvieno tilto balsas yra patiriamas kaip išplėstinės urbanistinės muzikos instrumentas. Kiekvienas tiltas siejasi su kitu tiltu savo struktūrų vibracijomis. Aidint žemę juosiantiems telekomunikacijų laidams, perduodant ir gaunant pranešimus, kodai ir signalai nutęsia meno ir technologijų ribas tolyn už geografinių ir architektūrinių sienų į naują akustinę formą. Atveriamą erdvę tarp ten, kur mes gyvename, ir ten, kur sapnuojame, pakimba ties kitos būsenos slenksčiu: „Miestas yra mūsų šventovė, elektros tinklai – mūsų religija, o tilto garsas yra dieviškas balsas.“ „Dainuojančių tiltų“ kulminacija yra „Pasaulio tilto“ simfonija, sujungianti tiltų muziką vienam gyvam koncertui, kuris vyksta daugelyje ir iš daugelio pasaulio vietų.

¹ Originalus pavadinimas – Bridgeland (angl. bridge – tiltas, land – žemė, šalis, kraštas).

Visual Arts Festival 2010. The silhouette of Dolores Ibarruri originates from a statue of her next to the bridge in Glasgow. La Pasionaria has become the icon of Bridgeland (variously interpreted as rabbit, devil, moose, and an ancient Finnish symbol) transferred to Nida.

Singing Bridges is an urban sonic sculpture on a global scale. Listening to the sound of bridge cables, the voice of each bridge is heard as an instrument for an expanded urban musical experience. Every bridge is connected to all other bridges through the vibrations in their structure. Echoing the telecommunications wires circling the earth, transmitting and receiving messages, codes and signals to stretch the boundaries of art and technology across geographical and architectural borders into a new acoustic form. Opening a space between where we live and where we dream, suspended across the threshold into another state... ‘The city is our temple, electronic networks our religion and the sound of the bridge cables is the voice of the divine.’ The culmination of Singing Bridges is the Global Bridge Symphony, linking the music of bridges internationally in a live performance taking place in and from multiple locations.

Marjolein Houben &

*Iš Nyderlandų, gyvena ir kuria Berlyne /
From the Netherlands, lives and works in
Berlin*

SŪROKI – Sūrokių [vandenų] dialektika

Nida, Lietuva 2011.04.15–2011.05.20.

Kadaise vėjo srovės nešiojo smėlį ir taip suformavo ilgą pusiasalį toliau nuo kranto – jis padalijo vandenį į dvi biologines sferas. Smėlėta nerija suformavo barjerą tarp rytų pusėje esančių Kuršių marių „saldaus“ (gėlo) vandens ir sūraus Baltijos jūros vandens vakaruose. Tolimame pusiasalio krašte, kur keltas skrodžia vandenį tarp marių ir jūros plukdydamas keleivius, dviejų rūšių vandenys susijungia, kanalo vanduo tampa sūroku ir praranda savo būdingus bruožus. Vietos kontūrai, kur baigiasi vienas vanduo ir prasideda kitas, susidurdamas su smėlėta sekluma kažkur per vidurį, lieka neaiškūs.

Gėlas ir sūrus vanduo yra nesimaišantys dalykai. Dėl skirtingo „saldaus“ ir sūraus vandens tirštumo didelis skirtingų vandenų kiekis niekada nesusimaišo tarpusavyje. Abu skyčiai tampa skirtingų požymių turinčiomis zonomis, kur vandenys nusėda skirtingų tankių sluoksniais. Daugiausiai ištirpusios druskos turintis vanduo suformuoja apatinį sluoksnį, o mažiau tirštas vanduo tyvuliuoja viršuje: apačioje – sūrus vanduo, viršuje – „saldus“. Jie susimaišo, bet kartu ir nesulieja. Jie gyvena kartu, bet, pasitaikius galimybei pasuka skirt-

Irmelin Joelson

*Švedija, Geteborgas /
Sweden, Gothenburg*

SŪROKI [vandenys] – The Dialectics of the
Brackish

Nida, Lithuania 15.04.11 – 20.05.11

As the wind currents once carried sand, blowing a long peninsula offshore the mainland – it divided the water into two biological spheres. The sandy land tongue in front of the coast formed a barrier between the Eastern sweet water of the Curonian Lagoon and the salt waters of the Baltic shore. At the distal end of the peninsula – where the passenger ferry touches both sides to pick and drop – the two join, become brackish and lose their characteristic features. The vague contours of the location where one stops and the other begins meeting the shoal of sandy land, somewhere, in the middle.

Fresh and salt water are immiscible entities. Density differences between the volumes of sweet and saltwater prevent them from mixing. The liquids become zones with separate features in a territory where the waters are

ingais keliais, kiekvienas iš jų nusinešdamas savo patirtį ir reikšmę į kitą Baltijos jūros krantą ar į Nemuno vandenį.

Sūroko vandens tirštumas ir buvimo vieta atitinka dviejų skysčių būvį. Kuo daugiau druskos ištirpsta vandenyje, tuo tirštesnis (ir tirštesnis) tampa vanduo. Kiekviena šalutinė aplinkybė ar veiksnys lemia tai, kaip vandens kokybė keičiasi vandeniui tekant iš vienos vietos į kitą. Srovės, vėjuotumas, vandens temperatūra ir kiti veiksniai daro įtaką „saldaus“ ir sūraus vandens maišymuisi, taip pat – vandens sluoksniavimuisi. Veikdamas kaip sąsaja, sūrus vanduo suformuoja bendrą ribą tarp dviejų erdvės dalių. Tad sūroko vandens prigimtį vienu metu apibūdina žodžiai: *nei... nei, kartu ir atskirai*.

Sūrokas vanduo geografiškai labai paplitęs ir turi kelis įtekėjimo ir ištekėjimo šaltinius.

stratified in layers of different thicknesses. Water containing the most dissolved salt forms the bottom layer, while the less dense water remains on top: saltwater at the bottom and sweet water at the top. They mix and yet they don't. They live together and go their separate ways when possible, carrying their experiences and consequences to the other side of the Baltic Sea or the waters of the Nemunas River.

The density and location of the brackish water is relative to the states of the two liquids. As more salts dissolve in water, the water become denser (and denser). Each circumstantial factor contributes to the variation in water from place to place. Currents, wind conditions, water temperature, and other factors, affect the ways sweet and saltwater meet or layers. Functioning as an interfacing body, the brackish forms a common boundary between two portions of space. The brackish nature is therefore simultaneously neither/nor, both and separate.

Brackishness has many geographies and

Kaip dialektinė sąvoka (santykis tarp druskos ir saldumo) jis peržengia įgimtas nustatytas turinio ribas (sūraus ir saldaus), jungdamas savyje priešybes, pertrūkius ir kartu suradamas naują dažnį (sūroką).

Vietoje atliekama atranka perstumia „saldaus“ vandens krantą į Baltijos jūros vakarinę pakrantę, o druskos krantą – į lagūnos rytinę pakrantę. Kadangi abu šie kraštovaizdžiai yra duotybė, jų kontūro linijos brėžiamos aplink geografinius darinius – mūsų suvokimas taip pat turi prisitaikyti. Tai yra durų akutė, išpjova, sutramdyta aplinka ir kartu būtent tai, ko čia trūksta. Visuose čia vykstančiuose įvykiuose fiksuojamas specifinis, tik šiai vietai būdingas atvejis ir tuo pat metu įprasta sąlyga.

Tačiau prireikė nemažai laiko, kad būtų perkopta per smėlio kopas, o druska būtų

several sources of influx and outflow. As a dialectic concept (the relation between salt and sweet) it is transcending the inherent singular contents (salt and sweet) by uniting the opposites and discontinuities to find a new frequency (the brackish).

The on-site screening moves the scenery of the sweet side to the West coast of the Baltic Sea and the salt side to the East coast of the lagoon. As both sceneries are already given and contour lines drawn around the pieces of geography, the perception is forced in a certain direction. It is a peephole, a cut-out, a tamed environment and likewise the real deal. A specific, sited occurrence and a common condition is captured in the events.

But it took a while - to get over the sand dunes and transport the salt to the sweet, and vice versa, as it demands an infrastructure of technique and social agreements. The transportation between one side and the other is a movement from a preservative to a desire - a

pernešta į „saldų“ vandenį ir atvirksčiai, kadangi tam reikia technikos, infrastruktūros bei socialinių susitarimų. Transporto judėjimas tarp vieno ir kito kranto yra judėjimas nuo draudimo iki troškimo – tai yra maršrutas, sekantis pojūčių ekonomikos pėdomis. Kristalai, kurie geografiškai keliauja kartu su žmonių gyvenvietėmis ir konfliktais, prekeivių keliais ir kultūros išraiškomis.

SŪROKI – sūroko vandens dialektikoje tyrinėjami sūroki būties elementai, jų išskirtiniai bruožai ir buvimo vietos. Be to, čia veikia tyrimams ir meno praktikai audingas demarkacijos linijų žymėjimo metodas bei sąvoka. Metodas, kuriam naudojami ir kasdienių pasikartojančių modelių elementai, tad jis kartais veikia ir paprastais kasdieniškais būdais, pavyzdžiui, kaip kalba ar pokalbis.

saldus: „malonus, meilus, lipšnus, jausmingas“. Turintis cukraus, medaus ir pan. skonį arba žmogaus elgesio, jo manierų savybę. Saldumas yra vienas iš keturių pagrindinių skonio pojūčių, kai skonis nėra nei kartus, nei rūgštus, nei sūrus. Pasaulis nukeliavo išties semantinę reikšmės kelionę – nuo būdvardžio, apibūdinančio kelis žmogaus pojūčius, kaip stiprinanti priemonė ir kaip apibūdinantis žodis, turintis teigiamą reikšmės atspalvį.

druska: kristalų pavidalo baltos, blyškiai rožinės ar šviesiai pilkos spalvos kieta medžiaga. Padėjus tiesiogiai ant liežuvio, druska suteikia geliantį ir dirginantį pojūtį. Patekus į akį ar ant pažeistos odos druska gali beprotiškai deginti. Užbarsčius druskos ant keptų bulvyčių ar kukurūzų spragėsiu, ji sustiprina skonį, o saikingai pasūdžius arbūzą, išryškėja saldus meliono skonis. Pajūrio aplinkoje druskos kiekis matuojamas pagal tirštumą ir skonį, kurie turi sudaryti maždaug 35% (druskingumas). Tačiau Baltijos jūros sūrumas žymiai mažesnis nei vandenyno vandens. Dėl savo konservavimo savybių druska laikoma žmonių civilizacijos pagrindu.

sūrokas: chemijos formulė, veikianti kaip gamtos reiškinys. Tai yra paprasčiausias vanduo. Jo sūrumas yra didesnis nei gėlo vandens, tačiau mažesnis nei jūros vandens. Formaliai viename litre sūroko vandens yra nuo 0.5 iki 30 gramų druskos — dažniausiai matuojama kaip nuo 0.5 iki 30 dailelių tūkstantyje nuosėdų (arba ‰). Sūroko vandens druskingumas yra platus diapazono ir nėra laikomas tiksliai apibrėžta sąlyga.

route that follows the history of an economy of sensation. Crystals that travel a geography along human settlements and conflicts, trade routes and expressions of culture.

SŪROKI – The Dialectics of the Brackish explores the brackish elements of subsistence, at the same time as its singular features and locations. Moreover, it works as a demarcated method/concept for research and artistic practice. A method that shares the elements of everyday repetitive patterns, and therefore sometimes performs in a mundane manner, such as a language or as a conversation.

sweet: “pleasing, gratifying, agreeable, and delightful.” Having the taste or flavour characteristic of sugar, honey, etc. or a human attribute, manners. The sweet is producing the one of the four basic taste sensations that is not bitter, sour, or salt. The word has travelled through a semantic journey of meaning – from an adjective to describe a number of human senses, as an intensifier, and as a general word to add positive connotation.

salt: a crystalline solid, white, pale pink or light grey in colour. Directly on the tongue, salt tastes biting and puckery. In your eye or on a broken skin part it can sting fiercely. On French fries or popcorn it increases the existing taste, while on watermelon in the right amounts it makes the melon taste sweeter. The seaside is presumed salt in both density and taste with an average of 35‰ (salinity). The Baltic Sea’s salinity however is much lower than that of ocean water. As carrying the qualities of a preservative, salt is considered as a foundation of the human civilisation.

brackish: a chemical formula that performs as a natural phenomenon. Simply, it’s water. It has more salinity than freshwater, but less than seawater. Technically, brackish water contains between 0.5 and 30 grams of salt per litre—more often expressed as 0.5 to 30 parts per thousand (ppt or ‰). Thus, brackish covers a range of salinity regimes and is not considered a precisely defined condition.

Gwen- Aël Lynn

*Iš Prancūzijos/JAV, gyvena ir kuria Čikagoje /
From France/USA, lives and works in Chicago*

Nidos meno kolonijoje gyvenau kaip menininkas-rezidentas 2011 m. balandį ir gegužę. Gyvendamas joje dirbau su projektu „Arbata yra esmė“ (*The is the Needle*) – tai arbatos ceremonija, kurią ruošiau simpoziumui „Inter-formatas: peržaidžiant tarpdiscipliniškumą“. Kartu tyrinėjau Kuršių nerijos atkarpą ir braižiau jos kvapų žemėlapi. Tyrimų rezultatus pateikiu internetinio žemėlapio pavidalu, kurį galima rasti adresu: http://www.gwennaelynn.com/?page_id=38

Šio žemėlapio tikslas – padėti lankytojams pažinti Kuršių neriją pasitelkiant uoslę. Šiame žurnale galite rasti atspausdinto žemėlapio fragmentą. Žemėlapis veikia kartu su internetine duomenų baze, kurioje smulkiai aprašytas kiekvienas šios vietovės kvapas. Aprašymai pagrįsti profesionalaus parfumerio Edmondo Roudnitskos išrastu metodu. Savo metodą jis išdėstė knygoje „L'ésthétique en question“, kurią 1977 m. Paryžiuje išleido leidykla P.U.F. Būdamas vizualinio išsilavinimo menininkas, aš pasiklydau neaiškiose uoslės ir skonio srityse ir 2002 m. pradėjau domėtis kvapų mokslu, kadangi jaučiau, kad tai gali suteikti alternatyvą audiovizualinių medijų kultūrinei hegemonijai.

Arbatos ceremonijoje, kurią paruošiau simpoziumui, naudoju penkias Kuršių nerijos teritorijoje augančias žoleles: *Thymus serpyll-*

I was artist in residence at the Nida Art Colony in April and May 2011. While there I worked on « Tea is the Needle » a tea ritual for the Inter-format Symposium: Reinventing Inter-disciplinarity. In parallel I explored the length of the Curonian Spit and mapped its scents. This exploration led to an online map, which can be viewed at this address: http://www.gwennaelynn.com/?page_id=38 The goal of this map is to guide visitors in their olfactory exploration of the Curonian Spit. A printed segment of it is included in this volume. The map works with an online database describing in detail each scents. These descriptions are based on a method developed by Edmond Roudnitska, a professional perfumer. He expounded this method in his book « L'ésthétique en question » Paris, P.U.F. 1977. As a visually trained artist who has gone astray in the blind realms of olfaction, and taste, I became interested in the science of smell in 2002, for, I felt, it provided me with an alternative to the cultural hegemony of audio-visual media. The tea ritual I devised for the symposium was based on five herbs that grow on the Curonian Spit: *Thymus serpyllum*, *Fragaria vesca*, *Hypericum perforatum*, *Rosa canina*, *Achillea Millefolia*. To prepare for this performance, I practiced in the Big Hall of the colony for two weeks where I set to find

lum¹, *Fragaria vesca*², *Hypericum perforatum*³, *Rosa canina*⁴, *Achillea Millefolia*⁵. Performansui rengiausi dvi savaites, repetuodavau kolonijos dirbtuojuose salėje, ieškojau judesių ir nuotaikų, susijusių su kiekviena žolelių arbata, taip pat vedžiau kvapų dirbtuves: vieną kartą su vienu iš rezidencijoje gyvenusių menininkų, kitą kartą – pirmąją simpoziumo dieną. Pirmųjų dirbtuvių metu susipažinau su Natalia Borissova. Ji domėjosi, kaip galėtų sujungti vieną iš savo garso eksperimentų su dirbtuvėse išdėstyta uoslės metodologija. Simpoziumui ruoštas performansas pavirto interaktyviu, gyvai atliekamu „instrumentų derinimu“, kurio metu tarpusavyje derinome arbatą, kvapą, garsą ir judesį, o Natalia pasirūpino garsiniu fonu. Justin Tyler Tate pakvietė mane prisidėti prie projekto ir pagaminti kvapiojo vandens pirčiai, kurią jis statė kartu su Ernestu Truely ir Mindaugu Gapševičiumi. Pagaminau vandens iš kadagio, beržų lapų, pušų pumpurų ir šalavijo, kurių prisirinkau apylinkėse.

1. Šis augalas laikomas afrodisiaku, rekomenduojamas gydant kosulį, taip pat naudojamas maistui pagardinti.
2. Šio augalo lapai veikia kaip sutraukiantis, šlapimą varantis, vidurius laisvinantis ir tonizuojantis vaistas.
3. Ši vaistažolė puikiai gydo depresiją ir priešmenstruacinį sindromą.
4. Šiame augale daug antioksidantų ir vitamino C. Jis yra laisvinamasis ir padeda gydyti artritą.
5. Senovės graikų herojų Achilų motina maudydavo šio augalo tirpale, norėdama jį apsaugoti nuo žaizdų. Taigi *Achillea Millefolia* vartojamas ir j vidų, ir išoriškai, kaip kūno žaizdas gydanti vaistažolė. Taip pat padeda peršalus, sergant gripu, kai skauda galvą.

movements and mood related to the scent of each tea, and I conducted a performative scent workshop: once with some of the artists in residence, and a second time on the first day of the symposium. During the first workshop I met Natalia Borissova. She expressed interest in articulating one of her acoustic experiments with the olfactory methodology developed in the workshop. The performance for the symposium became an interactive live tuning of tea, scent, sound and movement, with sonification provided by her.

Justin Tyler Tate also invited me to contribute scented water to the sauna he was building with Ernest truly and Mindaugas Gapševičius. These waters were Juniper, birch leaves, pine shoots, and sage, all from the local flora.

- 1 - It is considered to be an aphrodisiac, and is recommended against coughing. It is also used as food seasoning.
- 2 - The leaves are astringent, diuretic, laxative and tonic.
- 3 - This plant is a very good treatment for depression, and premenstrual syndrome.
- 4 - It contains many antioxidants, and vitamin C. It is diuretic, and helps fight against arthritis.
- 5 - The ancient Greek hero Achilles was bathed in a solution of this plant by his mother to protect him from wounds. Hence *Achillea Millefolia* is used both internally and externally as treatment to heal physical wounds. It also helps with colds, influenza and headaches.

Ernest Truely

*Iš JAV, gyvena ir kuria Taline, Estijoje /
From USA, lives and works in Tallinn, Estonia*

SUPKIS SU MANIMI

Kūrinys „Supkis su manimi“ yra pagamintas iš vietoje rastų medžiagų, kad užpildytų vizualinę spragą tarp kolonijos, miško ir kitų gyventojų žvilgsnių. „Supkis su manimi“ suteikia galimybę pailsėti ir pasimėgauti gamta. Tai yra kvietimas užmegzti socialinius santykius ir ritualas, siekiantis mus suartinti, nors ir vienai akimirksniui.

Nidos meno kolonija, 2011 m. gegužė

Medžiagos: medis ir plienas

Nuotrauka: Autorius Ernest Truely supasi kartu su Drew

Denny ir Jacku Heardu. Fotografavo Justin Tyler Tate, 2011 m. gegužė

SWING WITH ME

“Swing With Me” is constructed from materials found at the site to bridge the visual gap between the Colony, the forest and the public gaze. “Swing With Me” is an opportunity to rest and enjoy nature, it is an invitation to social intercourse and it is a ritual to bring us, if only for a moment, closer.

Nida Art Colony, May 2011

Medium: Wood and steel

Photo caption: The author Ernest Truely, swings with Drew Denny and Jack Heard. Photo by Justin Tyler Tate, May 2011

MOJAVIMAS

Instaliacija su performanso elementais

Nidos meno kolonija, 2011 m. gegužė

Autorius: Ernest Truely

Fotografavo: Justin Tyler Tate ir Ernest Truely

Pakeliui į Nidos paplūdimį grožitės gamta ir stebite, kad ant kelio neiššoktų koks gyvūnas. Pamatote ženklą, rodantį, kad priekyje yra mojuojantis žmogus. Dešinėje, virš Dailės akademijos grafiti, pamatote sūpynėse sėdintį vyrą. Dėl jo žalios uniformos įtariate jį esant aktorių, menininką ar darbininką. Jis šypsosi ir mojuoja. Negalvodami jūs taip pat pamuojate ir keliaudami toliau staiga pastebite, kad šypsotės.

„Mojavimas“ – tai meninė akcija, kuria siekiama užpildyti vizualinę spragą tarp kolonijos ir viešosios erdvės, tarp jūsų ir manęs.

WAVE

Installation Based Performance Action

Nida Art Colony, May 2011

Photos: Justin Tyler Tate and Ernest Truely

As you drive to the beach in Nida, you admire nature and watch for animals on the road. You notice a sign that warns of a waving man ahead. On your right, above an Art Academy sign you see a man sitting on a swing. His green uniform raises questions about his role as performer, artist or worker. He is smiling and waving. Without thinking, you wave back and find yourself smiling as you continue on your way.

“Wave” is an action conceived to bridge the visual gap between the Colony and public space, between you and me.

Error Collective

Grupė „Error Collective“ buvo pakviesta į koloniją 2011-ųjų gegužę sukonstruoti sauną T.R.A.C.E.S rezidencijai. Mat jie sėkmingai įgyvendino saunos projektą kultūros fabrike „Polymer“ Taline 2011 metais. „Error“ pritaikė tą pačią metodologiją ir pasinaudojo vietoje Nidoje rastomis medžiagomis. „Error“ stebi, galvoja, reaguoja, eksperimentuoja, konstruoja, improvizuoja, reflektuoja ir nuolat komunikuoja, tačiau nevartoja žodžių. Esami įrankiai, medžiagos ir vieta lemia procesą ir dizainą.

„Error“ yra eksperimentinis, pavojingas, iš dalies funkcionalus ir ginčytinas estetiškas vertės. Kūrinys yra „pašventintas“ juoku, krauju ir ašaromis.

Error Collective

Error was invited to NAC in May 2011 to build a sauna for the Traces residency based on the success of the Error sauna at Culture Factory Polymer in Tallinn (2011). Error applies the same methodology and responds to the location and available materials in Nida.

Error observes, thinks, responds, experiments, designs, improvises, constructs, reflects and communicates constantly but uses no words. The available tools, materials and location inform Errorist process and design.

Error is experimental, dangerous, partially functional and of contestable aesthetic value. The work is sanctified with laughter, blood and tears.

Per simpoziumą „Inter-formatas“, Saunos forumas: gražiausių kūnų istorija, autorius Mindaugas Gapševičius

During Inter-format Symposium, Sauna Forum: A story of the most beautiful bodies by Mindaugas Gapševičius

Gintarė Valevičiūtė

Visuotinė enciklopedija: Pupa kaip knyga / Universal encyclopaedia: Bean as a Book

VISUOTINĖ ENCIKLOPEDIJA

Nidos meno kolonijos mediatekoje dažniausiai šviečiamasi skaitant popierines ar elektronines knygas, naršant internete, skaitant judančius garsus ar vaizdinius. Vietoje knygų lentynose augantys augalai yra kvietimas skaityti visuotinę enciklopediją-pupą, skaitymą su-prantant kaip klausymą, regėjimą, stebėjimą, o pupą – kaip metaforą. Į kūrinio procesą taip pat kylių įsitraukti lankytojus. Jiems ir skirti šalia augančių pupų padėti skirtukai ir pakeliai su pupos sėkla bei raktiniais žodžiais, kurie padeda skaityti meno kūrinį ir atskleidžia mano intenciją. Mano nagrinėjamos temos yra biologinio ritmo ir socialinio gyvenimo suderinamumas, kūrybos ir harmonijos mokymasis stebint natūralų gamtos vyksmą.

Raktiniai žodžiai: sėkla, penki elementai (visatos tvėrmės dėsnis), kūnas, biologinis laikas/ritmas, knyga, medijos, Kūrėjas, kontempliacija, Absoliutas, pažinimas, meditacija, biopolitika, kūryba, menas, ekologija, folkloras, materija...

UNIVERSAL ENCYCLOPAEDIA

Media library in Art Colony of Nida is a place where people usually research for information using paper or electronic books, internet, looking at moving pictures or sounds.

The shelves hold plants with pots instead of books, which act as an invitation to read Universal Encyclopaedia – a bean, conceptualizing as hearing, listening and observing while the bean itself should be understood as a metaphor.

This is a continuous creation to which I am inviting the viewers to participate as well. The packets next to the beans are intended for the viewer as they hold a bean and certain keywords which help to understand the artwork and explain my intention within it.

The themes I analyse are: the compatibility of biological rhythm and social life; and the study of creativeness and harmony by observing nature's processes.

The keywords for understanding the artwork: the seed, five elements (Conservation law of the universe), body, biological clock/rhythm, book, media, the Creator, contemplation, the Absolute, cognition, bio-politics, creation, art, ecology, folklore, substance, ...

The book. The bean can be read as a book. Sometimes by reading only one book can give more than reading couple of books. By reading one book many times a person is learning from him/her self: what is read, how it is read. By reading the book 'seed, the book itself is developing. It is like learning from nature's occurring processes, conceptualizing the Universe, the 'I', the origin of art, learning the divine, Universal creation. Therefore, there is a natural and alive development of knowledge.

Knyga. Pupą galima skaityti kaip knygą. Kartais vienos knygos skaitymas yra vertingesnis nei keletas. Skaitant vieną knygą daug kartų mokomasi iš paties savęs: iš to, kas skaitoma, kaip skaitoma. Skaitant knygą kaip „sėklą“, knyga yra užsiauginama. Tarsi mokomasi iš gamtoje vykstančių procesų, pažįstama Visata, „aš“, meno ištakos, kūryba, mokomasi dieviškosios – Visatos – kūrybos. Taigi vyksta gyvas žinių augimas. Pupos skaitymas – tai kelionė, visuotinė enciklopedija ir vadovas, padedantis žmogui gyventi gamtos ritmu, pasiekti harmoniją.

Sėkla. Pupos sėkla yra metafora, pažinimo simbolis, kuris parodo, kaip mumyse veikia penki elementai, kuriems sąveikaujant sudaryta Visata: gyvūnai, augalai, mineralai. Tai, kas gyva, nuolat keičiasi, bet niekada nepraranda savo sėklos.

Gamtos cikliškumas. Žmogaus kūno gyvavimas žemėje baigiasi, kai sudeginto kūno pelenai nusileidžia ant žemės arba kai kūnas yra tiesiog palaidojamas. Augalai gimsta iš žemės, todėl nenuostabu, kad kai kuriose kultūrose tikima, jog žmogaus siela atgimsta augalu. Pupa – kaip labai stipri ir koncentruota gyvybės sėkla – yra amžino gyvenimo ciklo (vientiso, nenutrūkstamo) simbolis, tiltas tarp dviejų pasaulių. Gimęs iš žemės augalas maitina žmogų ir vėl eina į žemę.

Biologinis laikas. Žmogus, kaip ir bet kokia kita egzistencija, Visatoje turi savo biologinį laiką ir gyvena pagal paros ritmą, metų laikus, yra veikiamas saulės ir mėnulio. Bioritmų periodai dažniausiai sutampa su šviesos, garso

The reading of a bean – a journey, universal encyclopaedia and a guide that helps a person to live according to nature's rhythm; and attain harmony.

The seed. The seed of a bean is a metaphor, the symbol of knowledge, which shows how five elements function within us as their interaction created the Universe – animals, plants, minerals. The living thing always changes itself but never loses its initial seed.

The cycle of nature. Human existence ends on earth when the ashes of burned body fall on the ground or simply when it is buried. Plants are born out of earth, and that is why there's no surprise to see other cultures believing that a person's soul reborn into a plant. The bean – very strong and concentrated life's seed – is eternal cycle of nature (continuous, endless) symbol, a bridge between two worlds. A plant that is born out of the earth feeds a human and returns to the earth again.

Biological clock. Human as any other existence in the Universe, has his/her own biological clock, rhythm and exists according to day's rhythms, seasons of the year, the sun's and the moon's influence. The biorhythm periods usually coincide with light, sound or temperature stimulus; nonetheless the technology surrounding humans that complete many tasks for them can extend the day, for example, the natural light is replaced by artificial one. Therefore, human biological rhythm is being changed and loses balance. Meanwhile, the plants live according to day's rhythm reacting

ar temperatūros dirgikliais, tačiau žmogų supančios įvairios technologijos gali pratęsti paros laiką – pavyzdžiui natūrali šviesa pakeičiama dirbtine. Taigi taip keičiamas ir išderinamas žmogaus biologinis ritmas. Tuo tarpu augalai gyvena pagal dienos ritmą, reaguoja į saulę, mėnulio padėtį ir išpildo tai, kas užprogramuota sėkloje: gimimą, augimą, kūrybą, brandą, mirtį, atgimimą. Pasodinta pupa moko metų laikų cikliškumo, paties augalo ciklinės egzistencijos, natūraliai, be pasipriešinimo išgyvenamo laikinumo, mirties ir atgimimo.

Penki elementai. Visata sudaryta iš penkių elementų, kuriems sąveikaujant viskas atsiranda ir išnyksta. Sėklos sodinimas leidžia asmeniškai patirti, kaip šie penki elementai veikia. Sėklai sudygti reikalingas Eteris, Žemė, Oras, Vanduo. Saulės arba Ugnies elementas harmonizuoja visus kitus elementus. Žmogaus, kaip ir pupos, sėklai užaugti reikalingi visi penki elementai. Mumyse jie siejami su penkiais pojūčiais: uosle, skoniu, regėjimu, lytėjimu ir klausa. Kad harmoningai egzistuotų augalas ar bet kokia kita materija, būtina, kad visi elementai tarpusavyje sąveikautų teisingai.

Folkloras. Lietuvių folklore, tautosakoje pupa simbolizuoja pereinamą, du pasaulius jungiančią erdvę tarp Šiapus ir Anapus. Tokia pupos simbolika egzistuoja ir kitų kultūrų pasakose, mituose, legendose, religiniuose

to the sun, moon's position and they complete what is programmed within the seed: birth, growth, creation, maturity, death, and rebirth. The planted seed teaches the cyclical seasons of the year, the cyclical existence of a plant itself, naturally, without resistance to temporal existence, death and rebirth.

Five elements. The Universe is composed of five elements and their interaction determines the existence of all matter. The sowing of the seed lets us personally experience how these elements function. For the bean to sprout it needs Ether, Earth, Air and Water. The Sun or the element of Fire harmonizes all the other elements.

For the seed of human just as for the seed of a bean the five elements are necessary to grow. In humans these elements are connected to five senses – smell, taste, sight, touch and hearing. For the harmonious existence (of plant or any other matter) it is necessary that all these five elements would interact with each other in a balanced way.

Folklore. In Lithuanian folklore the bean symbolizes transitory, space connecting two worlds, between here and beyond. This kind of symbolism exists in other culture's tales, myths, legends and religious texts. In tales and myths the bean by connecting this world with another becomes a symbol of a person's spiritual transformation and transition to higher level of consciousness – the bean that has grown beyond the clouds opens extraordinary worlds, the kingdom of heaven, and the

tekstuose. Pasakose ar mituose pupa, sujungdama šiaupinį ir anapusinį pasaulius, tampa ir žmogaus dvasinio transformavimosi – perėjimo į aukštesnį sąmonės lygį – simboliu. Iki dangaus užaugusi pupa atveria stebuklingus pasaulius, Dangaus karalystę, ja kopę herojai patiria išbandymų.

Materija. Be kitų draudimų, Pitagoro pasekėjai privalėjo laikytis ir taisyklės nevalgyti pupų. Pupos žiedas panašus į embrioną (žmogų), tad manyta, kad žmogus ir pupa yra iš tos pačios materijos. Dėl tų pačių priežasčių pupų nevalgo ir kai kurie vegetarai.

Skaitymo instrukcija. Pasiimkite pakelį su pupos sėkla, skirtuką ir pasisodinkite savo „knygą“, raskite savo raktinius žodžius. Pupos mėgsta sunkią nerūgščių arba vidutinio sunkumo drėgną dirvą. Sėjamos antroje gegužės pusėje. Geriausia sėti eilėmis, paliekant tarpueilius ir tarpus tarp sėklų. Sėklos įterpiamos 3–4 cm gylyje. Sudygsta per 12–15 dienų. Daugiausia drėgmės reikia žydėjimo ir derėjimo metu.

characters climbing the bean up experiences challenges.

The substance. Among many prohibitions, the followers of Pythagoras had to stick to the rule not to eat beans. The bean's blossom looks like an embryo (human), therefore it was believed that the human and a bean are made from the same matter. For the same reason, some vegetarians do not eat beans.

The reading instruction. Take the bean seeds package, page marker and grow your own book and find your own keywords.

The suitable soil for beans is heavy non-acidic or medium-heavy damp. They are usually sowed from mid-May. The beans are sowed in rows, leaving spaces between them as well as between the seeds. They should be sowed 3–4 cm deep into the soil and they sprout between 12–15 days. The most humidity is required during blooming and maturity period.

Aistė Goda Viršulytė

Garso sodas / Sound garden

PROCESAS IR INSTALIACIJA

Pasaulį suvokiu sinestetiškai¹, galiu lygiagrečiai suvokti skirtingų juslių kalbas. Šiam sumanymui buvo sukurti vazonai, kuriuose auginami prieskoniniai augalai. Iš vazonų sudaryta vienos eilės/lysvės modulinė struktūra. Jos ilgis siekia dešimt metrų. Modulių forma ir struktūra atitinka kompiuterinėse programose matomą vaizdą, kai keli garso takeliai montuojami vienu sykiu. Mane domina vaizdo panašumas į garso bangą. Prieskonių rūšys sugrupuotos į dvi atsikartojančias sekas/bangas. Laike kintantis vaizdas nulemia ir garso virpesių spektrą. Augimo procesas fiksuojamas ir transformuojamas į garso dažnius.

Kūrybinėms paieškoms pasirinkta Nidos meno kolonijos terasa 2011 m. kovo–spalio mėnesiais.

Kūrinys priklausomai nuo vietos gali keisti savo struktūrą ir sudedamąsias dalis (augalų rūšis, kvapus, skonius). Kartu jis išlieka ir kaip nekintančios vieno modulio formos nulemta struktūra.

PROCESS AND INSTALLATION

I explore a synaesthetic* perception of the world, as well as a capability of translating of one sensual language into another. For this project, I have produced special pots for growing potherbs. The pots make up a modular structure of a single line/bed. It is more than ten meters long. The shape and the structure of the modules correspond to the picture that you can see on the computer screen, when it assembles several sound tracks at the same time. I am fascinated with the similarity of the picture to a sound wave.

I have grouped the types of potherbs into the two waves repeating themselves. The picture changing in time also makes an influence on the spectre of sound vibrations. I record (photo&video) the process of growing and transform it into sound frequencies. For my artistic research project, I chose the terrace at Nida Art Colony from March to October of 2011.

My work can change its structure and constituents (the types of plants, their scents and flavours) in accordance to the place. At the same time, it remains a structure conditioned by an invariable shape of one module.

16-kos dalių dvibangė struktūra:

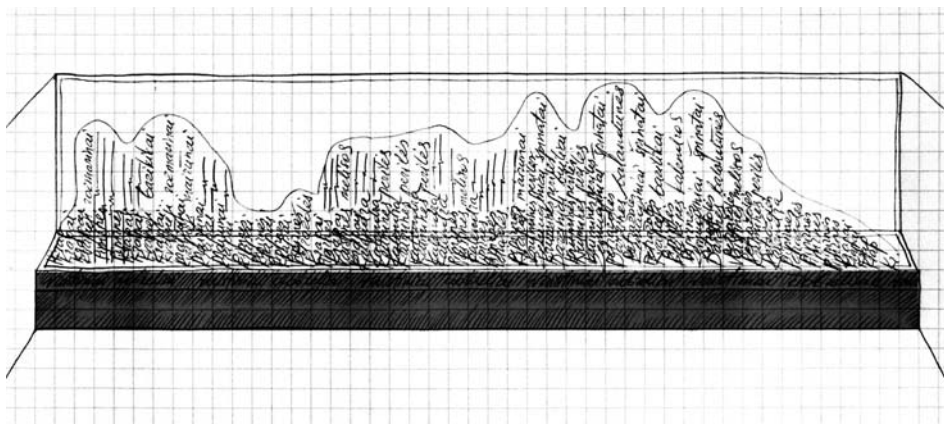
mairūnai / švieži bazilikai / dašiai / perilės
/ kalendros / juozažolės / žalieji bazilikai /
juodgrūdės / mairūnai / švieži bazilikai / dašiai
/ perilės / kalendros / juozažolės / žalieji bazi-
likai / juodgrūdės/

1. Sinestezija – (1) (gr. *synaesthesia* – viena laikis pojūtis; terminą vartoja Aristotelis (384–322 pr. Kr.) – psichologiškai nevalingas dviejų ar daugiau pojūčių atsiradimas, dirginant tik vieno iš tų pojūčių jutimo organą. Pavyzdžiui, regos *sinestezija*, kai geltona ir oranžinė spalva daugeliui žmonių sukelia šilumos pojūtį, o mėlyna ir žalia – šalčio. (V. Vaitkevičienė, Tarptautinių žodžių žodynas, 2002 m.)

Two-wave 16 parts structure:

marjoram / holy basil / savory / perilla / cori-
ander / hyssop / green basil / love-in-a-mist /
marjoram / holy basil / savory / perilla / cori-
ander / hyssop / green basil / love-in-a-mist /

Synaesthesia (1) (Greek *synaesthesia* – ‘joint sensation’ or ‘cross-sensory perception’) is a condition where there is a mingling of the senses due to cross-wiring in the brain; many people have optic synaesthesia, for example, yellow and orange colour give them a sense of heat, while blue and green – a sense of cold. (Valerija Vaitkevičienė, „Tarptautinių žodžių žodynas“ („International Words Dictionary“, in Lithuanian, 2002)

Inter-format Symposium: Reinventing Interdisciplinarity 3-6th May 2011

Nida Art Colony & Vilnius Academy of Arts (Lithuania)

Welcome to the non-stop event shifting from performance to lecture to basketball game to sauna broadcast to performative discussion to artists guided site/sight/seeing to discursive dinner to role play to interactive buffet to screening to imaginary cartography to workshop to tea ritual to slow reading to sonic massage to knowledge sharing to book launch to critical sauna to guided orientation to conceptual sentiments.

Nida is known as a charming resort on the Baltic Sea coast – our intention is to re-brand it as a site for reinvention of interdisciplinarity between art & research & science.

PROGRAMME

Tuesday 3rd May (Vilnius)

- 11am Cultural Guided Tour: Visits to art sites in Vilnius (VDA, CAC, Fluxus Ministry studios) VM
3pm Lunch in the canteen of Vilnius Academy of Arts
4pm Intro-Format presentations: 5 Minutes each participant (Vilnius Art Academy Chess Hall)
7.30pm Conceptual Sentiments or 'I would like to propose a toast!' Picnic Dinner in the Bus
(Leave Vilnius punctually at 7.30pm to arrive midnight at Nida)

Wednesday 4th May (Nida Art Colony, Neringa)

- 10-12 Open Brunch Buffet and self-guided orientation, free time
2pm Collect Picnic Lunch and introduction to Nida Art Colony Workshops Open Program
3-5pm Artist Tours – Artist in Residence Guided sight/site/seeing Tours (AIR on request) and workshops:
Ad hoc mythology and imaginary cartography Jurij Dobriakov
Not knowing something as a good start for cultural production (1 hr) Andrew Gryf Paterson
Olfactory Tea Ritual (3 hrs) Gwenn-Aël Lynn
Poetic Robotism/Art Walk Eva Vevere & Laura Prikule
The Sited Storyteller Marjolein Houben & Irmelin Joelson
Would you like to join with art? Reclamation
7pm Introduction to local myths and place Marta Vosyliūtė (served with dinner)
8pm Welcome to Bridgeland! Jodi Rose/Error Collective (seaside location)
9pm Opening Ceremony/Party and Neringa.FM Special Broadcast Jodi Rose/Error Collective/Traces Artists in Residence/
Vytautas Michelkevičius /Mindaugas Gapševičius/Linas Ramanauskas (seaside location)

Thursday 5th May (Nida Art Colony, Neringa)

- 05:19am Harvest: Neringa Andrius Rugys (PB8) (one hour session/performance)
10am Interactive Omelette Bar
11am Seeding to Harvest: Interdisciplinary Methodologies Vytautas Michelkevičius, Aistė Goda Viršulytė, Gintarė
Valevičiūtė, Mari Keski-Korsu, Andrew Gryf Paterson, Andrius Rugys (PB8)
1:03pm Harvest: Neringa Andrius Rugys (PB8) (one hour session/performance)
2-3pm Lunch
3pm Artist or Self-Guided Tours – Artists in Residence site/sight/seeing (on request)
4pm 'Fake it til you make it' Playing the role of artist/curator. Hanna Husberg, Ernest Truely, Scenarios Damian Jurt, Cultural
Subjectivities Marko Stamenkovic (Thomas Mann House)
5pm Haus am Gern & Prof. Dr. Nijolė Strakauskaitė (Performative discussion - Thomas Mann House)
6pm Book Launch: "How to Become an Artist? Expanded edition" Krišs Salmanis (Thomas Mann House)
7pm Tea Ritual: Gwenn-Aël Lynn
8pm Collective Kitchen & Cooking Workshop (Smoked & Grilled Fish)
Apres Le Pamplemousse (After the Grapefruit) Tamara Henderson
8pm Artist as Researcher Film Program (NAC Kitchen) Ernest Truely, Jaana Maijala and Agnes K Yitt,
Nika Autor & Maja Cimerman, Justin Tyler Tate
8:48pm Harvest: Neringa Andrius Rugys (PB8) (one hour session/performance)
9pm Sauna Forum: A story of the most beautiful bodies Mindaugas Gapševičius, Bearding Justin Tyler Tate, Lithuanian wild
herbal teas VM & Essential Scent & Sonic Shower/Isa Belle
10pm Neringa.FM Sauna Broadcast: Audio_z collage Tautvydas Bajarkevičius, Earzoom Sonic Arts Festival Selection by Miha
Ciglar & Lithuanian Music Special Program by Linas Ramanauskas, Neringa.FM
10pm The Sited Storyteller: Film Screening Lagoonside Location Marjolein Houben & Irmelin Joelson

Friday 6th May (Nida Art Colony, Neringa)

- 9am Collective Baking Johanna Sophie Santos Bassetti and Symposium Participants and Breakfast
11am Beyond Borders: Maps & Territories Artūras Raila, Anna Karpenko (Performative Lectures)

1-2pm	Artist Maps, Stories & Myths: Practice and Process, Marjolein Houben & Irmelin Joelson, Jurij Dobriakov, Jodi Rose
2pm	Lunch
3-5pm	Artist Tours – Artist in Residence Guided sight/site/seeing Tours (on request)
4pm	're:inventing the future: theory and practice, after the story ends' Lilia Voronkova, Bill McAlister, Philippe Franck (Performative Lectures)
6pm	Virtual Tea Party – London/Ljubljana/Nida Error Collective
8pm	Interactive Cuisine: Trans gastronomy or the art of site specific culinary Nicolas Thys Wilde
9pm	Sauna Party: Paradise Now/Linas DJ, Essential Scent & Sonic Shower/Isa Belle & Closing Ceremony Error Collective
10pm	The Sited Storyteller: Film Screening Seaside Location Marjolein Houben & Irmelin Joelson

INTERVENTION/SITE-SPECIFIC & PERFORMATIVE WORKS – DAILY/VARIOUS TIMES

Artist Tours/TRACES Artists in Residence: Guided sight/site/seeing tours of Cultural Interest, Daily 3pm
 Asking Questions and Giving Answers to weather in Nida and on Lithuanian Contemporary Art/Vytautas Michelkevičius, Daily when not sleeping
 Bball/Justin Tyler Tate: Artist Guided Visits and Game (on request 3pm & 7pm)
 Bearding/Justin Tyler Tate: During Sauna and spontaneously (or on request)
 Essential Scent & Sonic Shower/Isa Belle: 3– 4pm and 7– 10pm
 Garden of Sound/Aistė Goda Viršulytė: Rooftop terrace, open all hours
 Harvest: Neringa/Andrius Rugys (PB8): 05: 19 Sunrise session/13:03 Noon session/20:48 Sunset session. MAY 5th Thursday ONLY (each session/performance lasts one our)
 How to become a practical person after your PhD thesis or why theory is practice/dr. Vytautas Michelkevičius, Private consultations by appointment only
 Lemonade Stand/Justin Tyler Tate: Artist Guided Visits (on request)
 Neringa FM Special Broadcasts: Linas & Guests: Wed 9pm – 12am, Thursday 9pm-12am
 Poetic Robotism/Art Walk/Eva Vevere & Laura Prikule: 10am & 3pm Daily
 The Universal Encyclopedia /Visuotinė Enciklopedija/Gintarė Valevičiūtė: Slow Reading all hours (Mediateka)
 Would you Like to Join With Art?/Reclamation: morning surveys and evening collection
 Sad Song Makes Me Happy/Natalia Borissova: electromagnetic acoustic collation 3–4pm and 6–8pm
 Sauna Forum & Sauna Party/Error Collective & Miga: 9pm to Midnight, Thursday 5th and Friday 6th
 Sauna strips us of our inhibitions, allowing us to come closer to one another, in order to talk without facade.

What is Interformat?

The symposium's goal is to gather artists, curators, researchers and practitioners and reinvent the format of presenting and sharing art, knowledge and experience. One of the key features of contemporary culture is the changing role of the artist, who sometimes assumes the role of a researcher and curator, and vice versa. Where are the borders of these roles? How could a serious researcher and theorist do a performance, and how could a playful artist do serious research and theorize?

One of the key question of Symposium is "Sustainable Eco/nomies/logies: Adapting to the Future" which covers new ways of collaboration between artists & curators & researchers, looking for new formats in order to adapt to the new conditions of changing art world, institutions and audiences.

The symposium in Nida is going to be an ongoing performance with lectures, discussions, presentations, coffee/wild herbal tea drinking circles, dinner with conceptual sentiments (to everybody's health), eco-minimal-media events, audio-lobby, imaginary mapping, smell sightseeing, etc.

The event tends to be a long dinner served with opinions and experiences.

The format would be not only the form, but also the content: INTERFORMAT aims to rethink the history of format, its change, meaning, standardization, etc.)

Interformat Initiator & Co-curator Vytautas Michelkevičius

T-R-A-C-E-S Co-Curator Introduction:

„This whole program is perverse,“ says Rasa Antanavičiūtė, Executive Director of Nida Art Colony; „it's all about pleasure.“ Welcome to the intersensory interdisciplinary Inter-Format symposium at Nida Art Colony. We aim to create space for interactions to please your senses, stimulate your mind, lift your spirit and facilitate connections.

1. How to introduce a chicken.

It is best to bring a new chicken into the coop during the night, in order to avoid disruption to the chicken while finding its place in the pecking order. The new chicken avoids disorientation, and when the chickens awake, they don't realise there is a new chicken in the coop and hence refrain from pecking. It is dangerous to make King's coffee with the eggs of an unknown chicken.

2. Transcultural checkers means that neither party realises they are playing by different rules until part-way through the game. Which rules are adopted must then be negotiated.

3. Flux, flow and open space.

Whoever comes is [sic] the right people
the integration of audience into the performances contributes to the randomness of events
Whatever happens is the only thing that could have
Fluxus: a name taken from a Latin word meaning "to flow"
Whenever it starts is the right time
opening the events to accidents and other unintended effects
When it's over, it's over
Fluxus is fun.

Jodi Rose, TRACES Initiator/Co-Curator/Mediator & Nida Art Colony: Artist in Residence

Inter-format Symposium is curated by Vytautas Michelkevičius, Jodi Rose and Mindaugas Gapševičius

www.t-r-a-c-e-s.net

1 - The Greek symposium was a key Hellenic social institution. It was a forum for men to debate, plot, boast, or simply to party with others (Wikipedia.org).

Crack the Rules

Damian Jurt

On the Inter-Format Symposium: Reinventing Interdisciplinarity

The Inter-Format Symposium: Reinventing Interdisciplinarity consisted of various discursive formats -- such as presentations by artists, theory-based lectures by curators, participatory events and workshops -- which, with regard to content and form, tended to contradict rather than complement each other. The resulting dynamics brought the theme of the symposium to the fore and allowed for subjective approaches to the idea of interdisciplinarity. The artists, curators, sociologists, political scientists and the art historians from different countries engaged in a lively exchange of views and positions, which continued even after the symposium. The geographical location of the Nida Art Colony and the space offered by the symposium also facilitated communication among the participants. But the symposium had set itself a high hurdle in that it attempted to review the idea of interdisciplinarity in the methods and fields of artists, curators and researchers. Currently, it can be observed that contemporary art discourses are becoming increasingly theoretical, apparent in the numerous interdisciplinary courses of studies, exhibition concepts with a greater emphasis on theory and also in artistic research, which has grown in importance along with the development of art universities in Europe. The roles taken by the different actors involved

showed that interdisciplinary and research-based strategies are increasingly becoming a basis for artistic production. These developments result in interconnections that allow for new possibilities with regard to content and the political level. The art system's appetite for authorial, individual positions, whether that of artists or curators, has not diminished. The art market's influence on art production plays a central role in this. Even if the production and mediation of art cannot be explained through a single method or strategy, the impression that there is a discrepancy remains. The Inter-Format Symposium: Reinventing Interdisciplinarity did not intend to solve this field of tension through discussions. Rather, the idea was to create a discursive space where various questions, ways of thinking and methods clash and then multiply in a collective exchange. Thus, Inter-Format was not a symposium on the idea of interdisciplinarity, instead the symposium, as such, should be understood as an independent, interdisciplinary system, which was both shaped and questioned by its participants from different fields of expertise. In this sense, entering an interdisciplinary space and experiencing interdisciplinarity led to a critical view of contemporary art practices as well as their mediation.

Atviros menininkų studijos / Open Artists Studios

19.03.2011 (kartu su studentų darbais ir kolonijos atidarymu /
together with students works and opening of the colony)

15.04.2011

14.05.2011 (kartu su kritike Laima Kreivyte / Together with
critic Laima Kreivytė)

Foto- ir videodokumentacija / Photo and Video documentation:
<http://nidacolony.lt/en/residence/studio-day>

Arbatos ir įgarsinto stalo
performansas, 14.05.2011

Tea and sound table
performance, 14.05.2011

Kolonijos atidarymo
plakato fragmentas

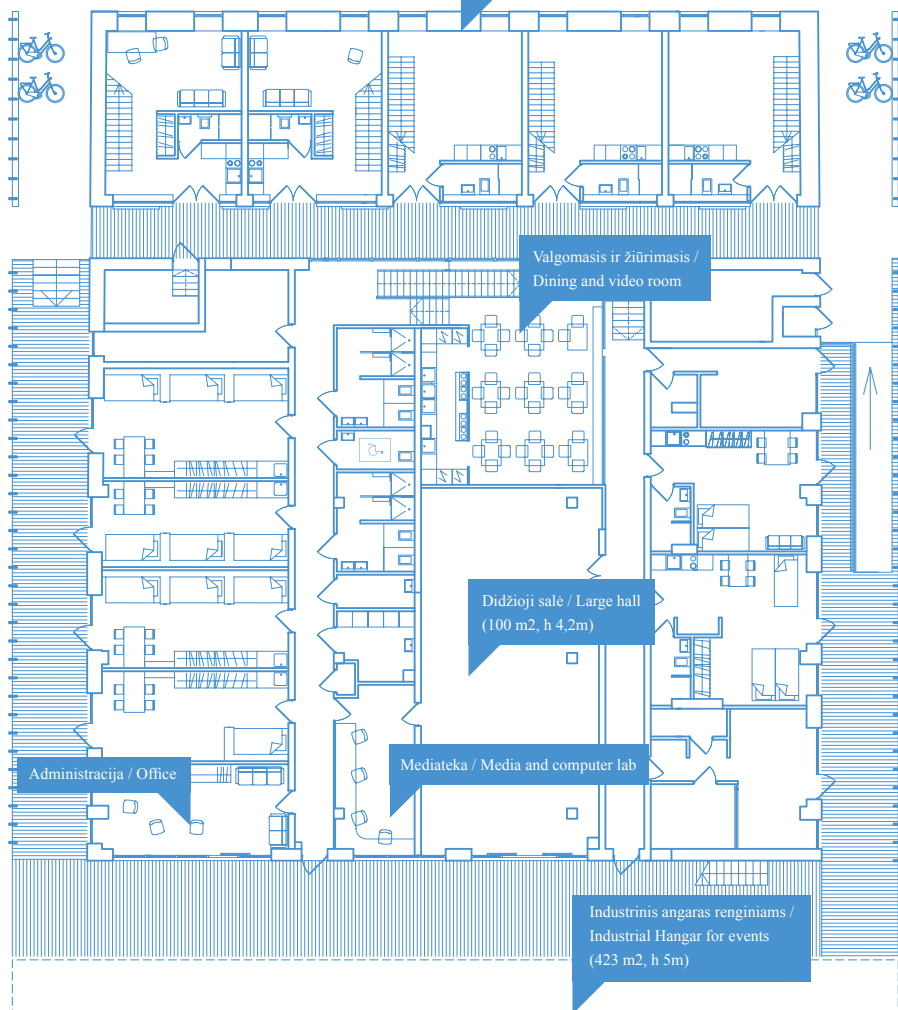
Fragment of the poster for
the Colony Opening

Nidos meno kolonijos planas / The plan of Nida Art Colony

1 aukštas

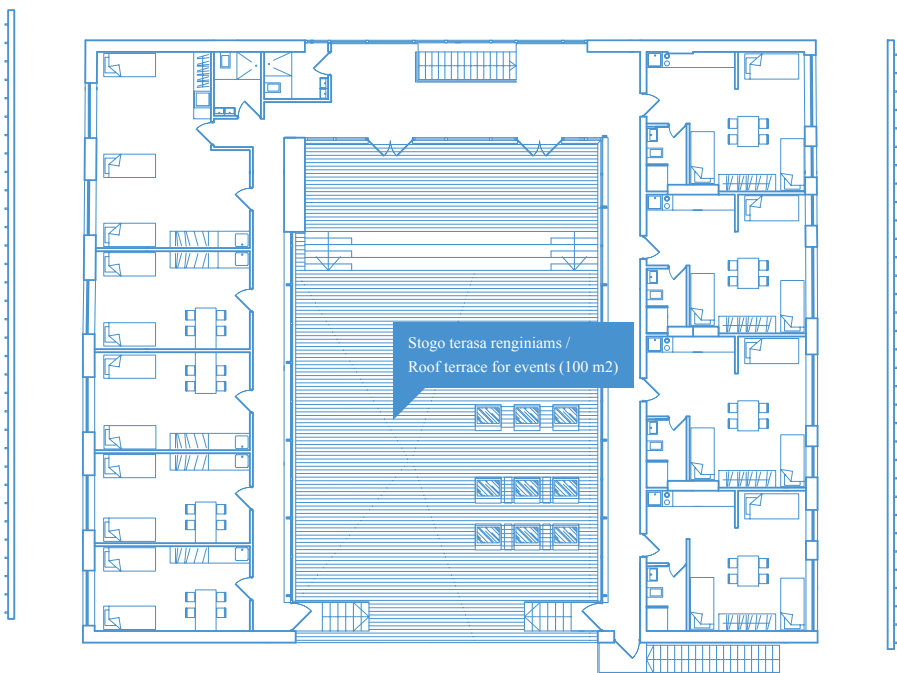
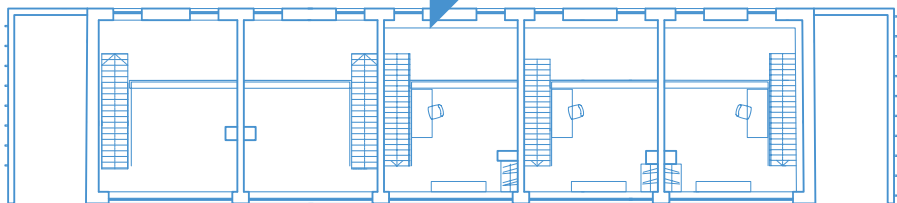
1 floor

5 Menininkų rezidencijų studijos (per du aukštus, 65 kv.m.)
5 Artist-in-residency studios (two floors, 65 sq.m.)

2 aukštas
2 floor

5 Menininkų rezidencijų studijos (per du aukštus, 65 kv.m.)
5 Artist-in-residency studios (two floors, 65 sq.m.)

Stogo terasa renginiams /
Roof terrace for events (100 m2)

Vilniaus dailės akademijos Nidos meno kolonijos vykdomų programų rėmėjai / Supporters of Nida Art Colony of Vilnius Academy of Arts projects:

swiss arts council
prohelvetia

Lietuvos Kultūros rėmimo fondas /
Lithuanian Culture Support Foundation

Šiaurės ir Baltijos šalių kultūrinė mobilumo programa / The Westerly Trust
The Nordic-Baltic Mobility Programme for Culture

Partneriai / Partners:

Kuršių Nerijos Nacionalinis parkas / Kuršių Nerija National Park, Rašytojo Thomo Manno memorialinis muziejus ir kultūros centras /
Writer Thomas Mann Museum and Culture Centre (Neringa), www.artnews.lt.

Vilniaus dailės akademijos Nidos meno kolonija yra narė / Nida Art Colony of Vilnius Academy of Arts is a member of:

euroArt — the European Federation
of Artists' Colonies

Some artists' works and symposium were implemented in the framework of TRACES project which is supported by the European Commission (DG EAC- Programme Culture 2007-2013).

This project has been funded with support from the European Commission.

This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

TRACES Coordinator/leader:

Co-organising partners

INŠTITUT ZA
RADIŠKOVANJE
ZAVOČNIH UMETNOSTIŠTRESERČI

Vilnius
Academy
of Arts

**NIDA
ART
COLONY**

Associated partners:

**MIGRATING
ART
ACADEMIES**

PI:ELACHE

www.nidacolony.lt
www.t-r-a-c-e-s.net

Vilnius Academy of Arts

NIIDA ART COLONY

Vilnius Academy of Arts

NIDA ART COLONY

Nida Art Colony, a branch of Vilnius Academy of Arts, invites artists, designers, architects, art researchers and curators to apply for a residency or to organize an event: seminar, workshop, summer/winter school, conference, etc. The colony has 5 A.I.R. studios, 63-bed guest house, 5 multifunctional spaces (53 – 423 sq. m.) and digital audio-visual and print laboratory.

The application deadlines are:

- 15 February, for June – September residencies
- 15 June, for October – January residencies
- 15 October, for February – May residencies

An aerial photograph of the Nida Art Colony, showing a cluster of buildings and studios nestled between a dense forest and the Baltic Sea coast. The water is visible on the left, and the land is covered in green trees. A black speech bubble with white text is overlaid on the right side of the image.

*A new Artist-in-residency
and art & education place
on the Baltic Sea coast*

More info at www.nidacolony.lt

Nida Art Colony, Vilnius Academy of Arts, Taikos str. 43, 93121 Neringa, Lithuania, vytautas@nidacolony.lt